
This is the **published version** of the text:

Guell Pou, Marta; Amorós Soldevila, Xènia, dir. *Absent in the Rain : el procés de localització d'una novel·la visual japonesa a l'anglès*. Bellaterra: Universitat Autònoma de Barcelona, 2023. (Tecnologies de la Traducció)

This version is available at <https://ddd.uab.cat/record/283612>

under the terms of the license

2021-2022

***Absent in the Rain: el procés de localització d'una novel·la visual
japonesa a l'anglès***

MÁSTER EN TRADUMÁTICA: TECNOLOGÍAS DE LA TRADUCCIÓN
FACULTAD DE TRADUCCIÓN E INTERPRETACIÓN

Marta Güell Pou

TUTOR/A

Xènia Amorós Soldevila

Barcelona, 30 de junio del 2023

Abans de donar pas al treball, voldria agrair el suport dels qui m'han fet costat durant tot el procés del TFM.

Primer de tot, moltíssimes gràcies a la meva tutora, la **Xènia Amorós**, pel suport constant, les respostes ràpides, i per ser la meva guia i consellera en els moments de decisions complicades.

A la meva **família** i els meus **amics**, per totes les vegades que han escoltat pacientment les meves cabòries i pels diferents punts de vista que m'han ofert i que jo sola no hauria contemplat.

Finalment, mil gràcies a **D10rama**, el grup de desenvolupadors que ha confiat en mi per la localització del seu videojoc i que m'ha ofert suport i cooperació al llarg del projecte.

Datos del TFG / Dissertation data

Título: *Absent in the Rain: el procés de localització d'una novel·la visual japonesa a l'anglès*

Absent in the Rain: el proceso de localización de una novela visual japonesa al inglés

Title: Absent in the Rain: the localization process of a Japanese visual novel to English.

Autor/a: Marta Güell Pou

Author: Marta Güell Pou

Tutor: Xènia Amorós Soldevila

Tutor: Xènia Amorós Soldevila

Centro: Universidad Autónoma de Barcelona

Centre: Autonomous University of Barcelona (UAB)

Estudios: Máster oficial en Tradumática: Tecnologías de la Traducción

Studies: Official master's degree in Tradumatics: Translation Technologies

Palabras clave / Keywords

Novel·la visual, localització, localització de videojocs, testing, japonès

Novela visual, localización, localización de videojuegos, testing, japonés

Visual Novel, localization, videogames localization, testing, Japanese

Resumen del TFM / Abstract

Aquest treball de final de màster s'ha enfocat com a cas pràctic de localització de videojocs, i es podria resumir com un repte per posar a prova els coneixements adquirits al llarg del màster.

El treball s'estructura en un marc teòric i un marc pràctic. La teoria té com a objectiu oferir coneixement del tipus de videojoc anomenat “novel·la visual” i de com se'n duu a terme el procés de localització. La part pràctica es basa en la teoria per documentar com s'ha dut a terme la localització d'una novel·la visual existent, les dificultats tècniques i traductològiques.

El videojoc indie japonès 雨にして人を外れ (*Ame ni shite Hito o Hasure*), gratuït per descarregar a través de la plataforma Steam, ha estat localitzat amb la intenció de crear una versió completament disponible per a jugar en anglès. El treball inclou el procés de selecció del joc, l'obtenció del permís i la cooperació dels desenvolupadors per convertir aquest TFM en un projecte de localització real. Durant l'estiu del 2023, *Ame ni shite Hito o Hasure* rebrà un altre nom, *Absent in the Rain*, que és el títol localitzat escollit per la traductora i els desenvolupadors.

Este trabajo de final de máster se ha enfocado como caso práctico de localización de videojuegos, pudiendo resumirse como un reto para poner a prueba los conocimientos adquiridos a lo largo del máster.

El trabajo se estructura en un marco teórico y en un marco práctico. La teoría tiene como objetivo ofrecer conocimiento del tipo de videojuego llamado “novela visual” y de cómo se lleva a cabo su proceso de localización. La parte práctica se basa en la teoría para documentar cómo se ha llevado a cabo la localización de una novela visual existente, las dificultades técnicas y traductológicas.

*El videojuego indie japonés 雨にして人を外れ(*Ame ni shite Hito o Hasure*), gratuito para descargar a través de la plataforma Steam, ha sido localizado con la intención de crear una versión completamente disponible para jugar en inglés. El trabajo incluye el proceso de selección del juego, la obtención del permiso y la cooperación de los desarrolladores para convertir a este TFM en un proyecto de localización real. Durante el verano de 2023, *Ame ni shite Hito o Hasure* recibirá otro nombre, *Absent in the Rain*, que es el título localizado escogido por la traductora y los desarrolladores.*

This master's thesis has been conceived as a practical case of video game localization and could be summarized as a challenge to test the knowledge acquired throughout the masters.

The thesis is divided in a theoretical framework and a practical framework. The theory aims to offer knowledge of the type of video game called "visual novel" and how the localization process is carried out. The practical part is based on theory to document how the localization of an existing visual novel has been carried out, the technical and translational difficulties.

The Japanese indie video game 雨さる人体外れ (Ame ni shite Hito o Hazure), which is free to download through the Steam platform, has been localized with the intention of creating a version fully available to play in English. The thesis includes the process of selecting the game, obtaining permission, and cooperating with the developers to turn this TFM into a real localization project. During the summer of 2023, Ame ni shite Hito o Hazure will receive another name, Absent in the Rain, which is the localized title chosen by the translator and the developers.

Aviso legal / Legal notice

© AUTOR, Barcelona, 2022. Todos los derechos reservados.

Ningún contenido de este trabajo puede ser objeto de reproducción, comunicación pública, difusión y/o transformación, de forma parcial o total, sin el permiso o la autorización de su autora.

© Autor, Barcelona, 2022. All rights reserved.

None of the content of this academic work may be reproduced, distributed, broadcasted and/or transformed, either in whole or in part, without the express permission or authorization of the author.

ÍNDEX

Marc teòric

1. Introducció i plantejament	1
2. Què és una novel·la visual?	2
2.1 Característiques de la novel·la visual	3
2.2 Confusió de termes: <i>visual novel</i> , <i>kinetic novel</i> i <i>sound novel</i>	4
2.3 Novel·la visual “indie”	5
3. Què és la localització?	6
3.1 Confusió de termes: globalització, internacionalització i localització	6
3.2 Orígens de la localització de videojocs	7
3.3 Bones pràctiques de la localització de videojocs	7
3.3.1 El concepte del <i>testing</i>	9

Marc pràctic

4. Cerca del videojoc i obtenció dels arxius	12
5. Introducció a <i>Ame ni shite Hito o Hazure</i>	13
6. Cas pràctic: procés de la localització de <i>Ame ni shite Hito o Hazure</i>	13
6.1 Plantejament i seguiment de les bones pràctiques	13
6.2 Eines utilitzades	15
6.3 Comunicació amb els desenvolupadors i resolució de dubtes	15
6.4 <i>Testing</i>	16
6.5 Resum de les tasques	20
7. Dificultats i problemes de traducció	20
7.1 El temps verbal	20
7.2 Caracterització dels personatges	21
7.3 Ús de frases fetes i dobles significats	22
7.4 Compartir un paraigües (相合傘って; <i>aiaigasatte</i>)	23
7.5 <i>Kouhai</i> , <i>senpai</i> , i els sufixos japonesos	24
7.6 Llista d'honorífics i sufixos japonesos	25
7.7 Glossari de noms	26
7.8 Noms dels ayakashi	27
7.9 Decisió del títol	29
8. Entrevista a D10rama	30

9. Conclusions	33
10. Bibliografia	35
11. Annexos	37
11.1 Document de <i>queries</i> pel client	37
11.2 Resolució del noms dels personatges i del títol	45
11.3 Entrevista a D10rama (japonès)	49
11.4 Traducció	52

ÍNDEX DE TAULES I FIGURES

Figura 1: Sprites de la VN <i>Umineko no Naku koro Ni</i>	4
Figura 2: Escena de la VN <i>Otogiriso</i>	5
Figura 3: Fitxer de text traduït amb el codi	16
Figura 4: Carpeta amb la <i>demo</i> del joc	17
Figura 5: Carpeta amb els arxius de text editable	17
Figura 6: Cometes japoneses emmarcant el diàleg	19
Figura 7: Localització en anglès, sense les cometes	19
Figura 8: Error ortogràfic en la <i>demo</i>	19
Figura 9: Inconsistències dins de la traducció	19
Figura 10: Compartir un paraigües	23
Figura 11: Exemple de sufix en el videojoc <i>Persona 4</i>	25
Taula 1: Forma d'adreçar-se entre en Haruya i la Yukino	24
Taula 2: Llista de sufixos i honorífics	25
Taula 3: Glossari de noms	26

Marc Teòric

1. Introducció i plantejament

Hi ha hagut dos motius principals que m'han empès a decidir la localització de videojocs com a treball de final de màster. Primer de tot, sabia que per fer el TFM dins del marc de tecnologies, que és el programa principal del curs, calia que fes ús dels coneixements que anava adquirint durant el màster. Per aquesta banda, vaig decidir que preferia centrar-me en el temari del primer semestre. Dels continguts que havíem vist, la localització és el que m'havia cridat més l'atenció, i vaig gaudir especialment de l'assignatura de localització de videojocs. Em vaig guiar per aquesta intuïció, i vaig acotar les possibilitats.

La segona motivació important ha sigut la meva manca d'experiència laboral dins del món de la traducció. Com a treball de final de grau, vaig escollir fer una traducció d'una novel·la, també japonesa, per poder tractar el TFG com si fos un encàrrec de traducció real, amb tot el que això implica. De la mateixa manera, des del començament del màster havia tingut clar que volia fer un TFM que també pogués servir-me com a experiència que pogués afegir dins del currículum i que em servís de carta de presentació per al futur. Localitzar un producte em requeriria traduir (aspecte lingüístic), documentar-me sobre el procés (cobrir el marc teòric), comunicar-me amb el desenvolupador i organitzar tot el procés (gestió de projectes i obtenció d'un producte real). Em semblava un projecte força complet i que em permetria practicar diferents tipus d'habilitats que podrien fer-me servei després de la graduació.

Amb aquests elements clars i un cop obtingut el vistiplau de la meva tutora, vaig començar a buscar videojocs. N'hi ha de diferents tipus, i els que em són més familiars són les novel·les visuals, que a més presenten un volum de text considerable. Creia que centrar-me en un tipus concret de videojoc m'ajudaria a l'hora de filtrar la informació i, com a traductora amb un rerefons d'estudis literaris, també m'interessava que la narració fos el punt fort del joc.

El treball està dividit en dues parts principals: el marc teòric, que defineix les característiques que separen les novel·les visuals de la resta de videojocs i la teoria sobre la localització en general i dels videojocs en particular; i el marc pràctic, que documenta tot el procés de localització del joc escollit, *Ame ni shite Hito o Hazure*. Aquest procés inclou com vaig escollir el joc, l'obtenció dels arxius, el plantejament del projecte a partir de la base del marc teòric i les dificultats de traducció. Finalment, per tancar el treball, una breu entrevista amb els desenvolupadors.

2. Què és una novel·la visual?

Dins del món dels videojocs, una novel·la visual (ビジュアルノベル; bijuaru noberu, visual novel, VN) es defineix com un tipus de joc que té com a focus la narració d’una història, i on la situació del jugador es descriu principalment a través de text. Aquest tipus de joc proporciona una perspectiva única en primera persona, ja que col·loca el jugador directament en la posició del protagonista, li permet veure la història a través dels seus ulls i també d’interactuar amb altres personatges i prendre decisions que poden afectar el resultat del joc. (EMMARIE S.D.)

Aquest ús del text com a eina principal, i l’èmfasi que això dona a la lectura, ha fet que les VN es comparin repetidament amb els llibres i que, inclús, se’n refereixin com als equivalents interactius. (JESSICA CRITTEN 2014)

Les novel·les visuals van néixer al Japó a finals dels anys noranta, on han sigut increïblement populars des de llavors, i s’han anat expandint amb gran èxit a la resta del món. (JANELYNN CAMINGUE, ELIN CARSTENDOTTIR, I EDWARD F. MELCER 2021) La comunitat de jugadors de VN ha creat la base de dades i fòrum virtual *The Visual Novel Database*, on els jugadors classifiquen i ressenyen novel·les visuals. El 2019, aquest fòrum va arribar als 14 300 usuaris i, a dia 23 de juny de 2023 té 43 736 entrades de novel·les visuals. (THE VISUAL NOVEL DATABASE)

L’èxit de les VN també ha anat en augment gràcies al desenvolupament de motors de jocs VN, com per exemple Ren’Py o KiriKiri. (KIRIKIRI VN ENGINE 2013) Un motor de videojoc (*Game Engine*) és un tipus de programa dissenyat per al desenvolupament de videojocs, i ofereix un conjunt d’eines i funcions programades per la tasca. Els jocs creats poden ser tant per a consoles com per altres tipus d’ordinadors. (UNITY TECHNOLOGIES 2017) Aquests motors tenen unes interfícies intuïtives i senzilles d’utilitzar, i permeten que el gènere sigui accessible per a desenvolupadors sense coneixement de llenguatge informàtic. Les facilitats que ofereixen han fet que els novel·les visuals siguin més senzilles de crear per als principiants, alhora que han permès que els dissenyadors experts en produueixin de més complexitat. (JANELYNN CAMINGUE, ELIN CARSTENDOTTIR, I EDWARD F. MELCER 2021)

De la mateixa manera, s’ha generat un “boom” que ha fet que les novel·les visuals estiguin disponibles en diferents plataformes com ara els mòbils, els ordinadors i diversos tipus de consoles, i que l’interès cap a les novel·les visuals també s’estengui a la recerca acadèmica. Tot i que la mecànica d’aquest tipus de videojoc és més aviat senzilla, és prou versàtil com per poder acollir una gran varietat de gèneres literaris; per exemple horror, misteris i assassinats, tot tipus de fantasia i històries d’amor.

2.1 Característiques de la novel·la visual

Tot i que encara hi ha una certa manca de consens pel que fa a la definició de novel·la visual com a gènere de videojoc, les VN tenen trets prou característics com perquè es puguin identificar fàcilment. Les novel·les visuals, per poder-se categoritzar com a tal, han de presentar la major part d'unes 10 característiques bàsiques: (JANELYNN CAMINGUE, ELIN CARSTENDOTTIR, I EDWARD F. MELCER 2021)

1. La narració com a eix central del joc
2. Algun tipus d'interactivitat
3. Art de fons (*background*)
4. Personatges estàtics (*sprites*, en argot tècnic)
5. Efectes de so (SFX)
6. Música
7. Un quadre de text
8. Progrés de la història a base de clics
9. Opcions de menú per a fer accions
10. Opcions de diàleg

Tant la història com els diàlegs, els pensaments, i les interaccions dels personatges es solen presentar a través d'un quadre de text. Algunes d'aquestes interaccions són predeterminades dins del joc, mentre que d'altres poden ser escollides pel jugador dins d'un ventall de possibilitats. Sovint podem trobar formes addicionals d'interacció en les anomenades "opcions de menú", que contenen accions que el personatge del jugador pot realitzar. (DANI CAVALLARO 2010) Opcionalment, també poden incorporar altres elements de joc, com ara mini jocs (jocs curts que sovint estan continguts dins d'un videojoc), trencaclosques, missions, etc., que apropen les VN als mecanismes d'un videojoc típic. (EMA BÍCOVÁ 2019)

És crucial que les VN progressin a través de clics a la pantalla; algunes tenen el progrés del text automatitzat en certs intervals de temps perquè els jugadors no hagin de clicar amb el ratolí o prémer algun botó cada vegada que vulguin avançar a la següent pantalla.

Les novel·les visuals tenen un aspecte estètic important, que es transmet principalment a través d'imatges estàtiques dels personatges (*sprites*). Els altres elements no lingüístics de les VN apareixen en forma d'art de fons (*backgrounds*), efectes de so i banda sonora. (JANELYNN CAMINGUE, ELIN CARSTENDOTTIR, I EDWARD F. MELCER 2021)

Els *sprites*, imatges estàtiques de cada personatge, tenen variants per ajudar al jugador a interpretar les emocions o canvis en els personatges. Aquests canvis soLEN ser en les expressions facials, però també hi poden haver canvis en les postures corporals i la roba, sobretot en projectes de més pressupost.

Exemple de sprites extrets de la VN Umineko no Naku Koro ni

Dins dels elements auditius, a part dels efectes de so i la música també s’hi pot trobar l’actuació de veus i, potser, doblatge en diferents idiomes.

L’estructura de les històries sol seguir el patró de començar com a història linear i ramificar-se lentament a través de les decisions que pren el jugador en moments clau. Aquestes variacions dins de la història són una bona font de motivació perquè es torni a jugar el joc fins a aconseguir tots els diferents finals. (DANI CAVALLARO 2010) Tot i això, també hi ha històries que són purament lineals, tot i que presenten menys llibertat a l’experiència, perquè no donen al jugador oportunitats d’influir i donar forma a la història a través de les diferents decisions que sí presenten les ramificacions.

2.2 Confusió de termes: visual novel, kinetic novel i sound novel

Si una novel·la visual és una narrativa virtual que requereix que el jugador interactuï i afecti el món o la progressió de la història a base de prendre accions, què passa si no se'n dona el cas? A l’apartat anterior hem parlat d’històries amb un desenvolupament completament linear; són les anomenades “*kinetic novel*” (キネティックノベル, Kinetikku Noberu) que s’inclouen dins de la categoria de les VN com a subcategoria.

Originàriament, KineticNovel només era el nom de la marca d’una empresa de software que va començar a produir VN sense ramificacions. Amb el temps, aquest nom ha evolucionat fins a convertir-se en el terme utilitzat per a totes aquelles novel·les visuals on el jugador no interactua amb la història; hi ha text, art, banda sonora i actuació de veu, i el jugador simplement llegeix. (キネティックノベル(KINETIC NOVEL) S.D.)

Les *sound novel* presenten un cas similar. En general, s’entén com a “*sound novel*” una VN que se centra en crear una atmosfera determinada a través de la música i dels efectes de so. Tenen

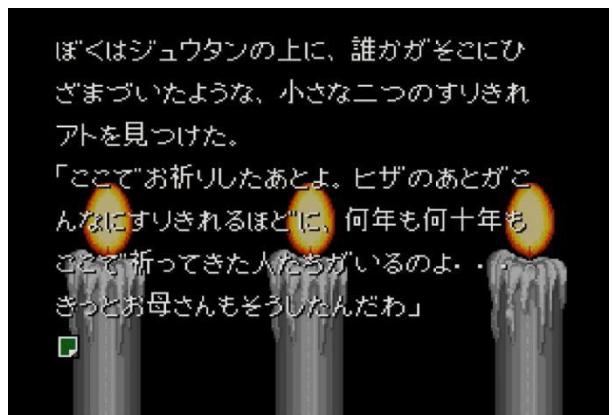
l’objectiu de transportar-te dins del món del joc a través de les sensacions auditives, mentre que els elements visuals tenen un paper secundari. (JENNI LADA 2018) Aquesta descripció, però és molt ambigua, perquè en certa manera tant les novel·les visuals en general com les *kinetic novels* també tenen elements auditius per aconseguir una experiència immersiva.

Una pista per detectar una *sound novel* és si el text arriba a cobrir completament les imatges de la pantalla: tant el fons com els personatges.

També és molt probable que no hi hagi cap mena d’interpretació de veu. (JENNI LADA 2018)

L’empresa japonesa Spike Chunsoft, ara una de les més veterans del mercat, va ser la responsable del naixement d’aquest terme. El 1992, Chunsoft va posar a la venda la novel·la visual de terror *Otogiriso*, i la va comercialitzar com a “*sound novel*”.

Es va donar importància a l’efecte de la música *La primera sound novel, Otogiriso (1992)* de terror, als sons fantasmagòrics i a la capacitat per crear l’ambient adequat per a una història de terror pràcticament sense imatges. La interactivitat del jugador es reduïa a premer un botó i a unes poques opcions per obtenir diferents tipus de finals a la història. El fundador i encara ara president de Chunsoft, Koichi Nakamura, amb aquesta simplicitat volia aconseguir que inclús persones que no fossin fans dels videojocs poguessin provar l’experiència. (THE ORIGINS OF VISUAL NOVELS 2019)

2.3 Novel·la visual “indie”

El terme “*indie*” ve de l’abreviació de la paraula anglesa “*independent*”. Així doncs, per definició, el desenvolupament de videojocs independent és el negoci de fer jocs sense el suport d’editors. (PARKER, LAURA 2011) Aquests desenvolupadors, o equips de desenvolupadors independents, solen tenir recursos més limitats que els d’una gran empresa. (MIKHAIL FIADOTAU 2018) Sovint no es poden permetre un editor que processi les imatges del joc i produueixi tràilers i materials promocionals per al videojocs. Molts jocs *indie* solen ser experimentals i, al tenir menys pressupost, també vol dir que els *sprites* solen ser escassos tant en quantitat com en el nombre d’expressions i variacions.

Un aspecte estrella que els fa contrastar amb els videojocs regulars, però, és que els videojocs *indie* solen ser projectes personals que parlen dels interessos particulars dels creadors, que

representen el tipus de joc que els desenvolupadors volen jugar i presenten més individualitat, llibertat i creativitat. (PARKER, LAURA 2011). En anglès, és el que coneixem com a “*passion project*”.

3. Què és la localització?

El terme de “localització”, abreujat com a L10N, és el procés d’adaptació d’un producte que s’adeqüi a una regió específica, de tal manera que sembli que des del començament ha estat fet per aquella *locale*. (PAUL GORRY 2021) El terme “*locale*” es refereix a una llengua local així com les variacions regionals del lloc on es parla, ja que la localització engloba la cultura, les convencions i les preferències dels usuaris d’una regió concreta. (LOCALE 2020) Si “traduir” es refereix a la conversió de text escrit d’una llengua a una altra, “localitzar” és el procés de fer que un producte ressoni amb una cultura específica, com si hagués estat creat allà des del començament. (LIONBRIDGE 2021)

Per a la majoria de productes, la localització inclou, però no es limita a, la traducció. La localització presenta certs reptes, i requereix la consideració de múltiples factors culturals. La localització de productes digitals (pàgines web, aplicacions, videojocs, etc.) engloba la producció i implementació de recursos (fitxers traduïts, fitxers de veu localitzats, traducció de metadades, etc.) dins d’un marc d’internacionalització que permeti que el programari es pugui adaptar a diversos idiomes i regions sense canvis d’enginyeria, i també els testejos del producte (*testing*), edició i correcció d’errors (*debugging*). (JON FUNG 2012)

3.1 Confusió de termes: globalització, internacionalització i localització

La globalització és qualsevol activitat que aprova les persones, les cultures i les economies de diferents països. En el món dels negocis, aquest terme fa referència a les pràctiques mitjançant les quals les organitzacions es connecten millor amb els seus clients a tot el món. La internacionalització i la localització són dos dels passos més importants dins del procés de globalització, i tenen diferències. (LIONBRIDGE 2021)

La internacionalització és una estratègia corporativa que consisteix a fer els productes i els serveis tant adaptables com sigui possible, perquè puguin entrar fàcilment en diferents mercats nacionals. Després de la internacionalització, un cop el producte està adaptat per entrar als diferents països, la localització és el procés d’adaptació d’un producte a un mercat específic. Així doncs, quan la internacionalització desenvolupa un producte que és fàcil d’adaptar per a molts públics de països diferents, la localització pren aquest producte i el fa rellevant per a un mercat específic. (LIONBRIDGE 2021)

En resum, la globalització fa referència als processos mitjançant els quals una empresa porta el seu negoci a la resta del món. La internacionalització és la pràctica de dissenyar productes, serveis i operacions internes per facilitar l'expansió als mercats internacionals, i la localització és l'adaptació d'un determinat producte o servei a un d'aquests mercats. (LIONBRIDGE 2021)

3.2 Orígens de la localització de videojocs

La localització de videojocs i de programari és similar, en el sentit que ambdós difereixen del concepte tradicional de traducció, ja que requereixen que la transferència lingüística es combini amb l'enginyeria del programari. (MANGIRON, CARME I O'HAGAN, MINAKO 2006)

La localització de videojocs va començar els anys 1970, quan els desenvolupadors japonesos volien accedir al mercat americà. Si bé la intenció va sortir llavors, va ser als anys 80 que es van fer els primers passos reals. Els videojocs japonesos van començar a ser localitzats, però no se li va donar importància a la necessitat d'utilitzar lingüistes nadius, i moltes de les pràctiques de llavors van dur a traduccions errònies. En molts casos, el joc només es traduïa a l'anglès, tot i exportar-se a altres països. Limitar la traducció a l'embolcall del joc i al fulletó de les instruccions (però no el videojoc en si) era una pràctica comuna. Tot i aquests inicis accidentats, la demanda va anar creixent durant els anys 90, van començar a aparèixer empreses que es dedicaven exclusivament a localitzar videojocs, i no només a l'anglès sinó a altres llengües. Alguns jocs van començar inclús a incloure doblatges a altres idiomes. A començaments dels anys 2000, el procés de localització es va establir més fermament; van sorgir noves tecnologies que van facilitar-ne el procés, i el doblatge va esdevenir una pràctica comuna, com també ho va ser fer el llançament d'un joc en diversos països al mateix temps, cadascun amb la seva pròpia llengua. Actualment, el procés de localització és imprescindible, i les empreses desenvolupadores soLEN tenir una secció de l'equip que es dedica exclusivament a la localització i també al *testing*. (TERRA TRANSLATIONS 2022)

3.3 Bones pràctiques de la localització de videojocs

En la majoria d'indústries (legal, màrqueting, ciències...) la localització segueix el mateix patró: el proveïdor de traduccions accepta la traducció juntament amb un glossari o memòria de traducció, l'envia a un traductor, la fa revisar i després la torna al client. (PAUL GORRY 2021)

Dintre del món dels videojocs hi ha passos extres a seguir. Tot i que diferents tipus de videojocs i projectes de diferents volums poden tenir altres necessitats i passos extres, el procés de localització d'un videojoc generalment es pot dividir en les següents fases: (JON FUNG 2012)

- Familiarització
- Creació d'un glossari i guies d'estil
- Traducció
- Producció de veu en off (si el joc té veu i necessita doblatge)
- Garantia de qualitat lingüística i testeig (*testing*)

La traducció, l'edició, l'enregistrament i el control de qualitat poden superposar-se i succeir en paral·lel per optimitzar la planificació. (JON FUNG 2012)

Independentment de la mida del projecte, els traductors han d'haver jugat i vist el contingut abans de començar la traducció. En un videojoc, el context és especialment important degut a l'existència de diverses branques de la història i al gran nombre de fitxers de text que potser no seguiran un ordre lògic a l'hora de ser traduïts. Per a jocs petits, es recomana un mínim de tres dies de joc i de llegir-ne la documentació, amb alguns dies extres si forma part d'una sèrie. En aquesta fase inicial, els traductors hauran de crear un registre de noms i apuntar totes les idees i dubtes que se'ls presentin, i comprovar tots els modes i les àrees de joc, si en tenen. Si cobreixen més contingut en aquesta etapa inicial, no caldrà que aturin el procés de traducció per comprovar detalls en les fases següents. (JON FUNG 2012)

Una vegada els traductors estiguin familiaritzats amb el contingut, els desenvolupadors hauran de presentar la guia d'estil de la llengua d'origen i la llista de tots els termes rellevants, incloent-hi les pronunciacions. Un cop s'han establert les guies d'estil i els glossaris, els traductors poden començar a traduir. Si el joc té àudio, primer s'haurà de traduir-ne l'script i, al acabar, s'haurà de fer una sessió de revisió on potser caldrà enregistrar línies noves o arreglar errors d'àudio. Les acotacions també s'hauran de traduir o substituir per instruccions localitzades, si és necessari. (JON FUNG 2012)

L'equip de *testing* i control de qualitat ha d'estar compost per una barreja de lingüistes experts en la llengua d'arribada i per bons jugadors de videojocs. Algunes empreses permeten als *testers* corregir errors, però normalment cada traductor fa els canvis de la seva secció. També es recomana que el traductor estigui present per als canvis d'última hora durant la fase de *testing*. A més del control de qualitat, un o més traductors també hauran d'haver jugat al joc per confirmar que la traducció que han fet s'ha integrat correctament i que tot està bé per poder entrar a la fase de producció i llançament del producte. (JON FUNG 2012)

Els passos descrits fins ara aquests passos s'han centrat exclusivament en la localització de videojocs, i és interessant completar-los amb les fases de digitalització del procés de

traducció que apareixen en *Tradumàtica: Tecnologies de la traducció* de Martí Mor i Sánchez Gijón. Aquest llibre no tracta de la localització de videojocs en particular sinó de les tecnologies de la informació aplicades a la traducció, de manera que aporta un punt de vista ampli i més general que es pot aplicar a qualsevol procés de traducció. Les fases de la tradumàtica són: (MARTÍ MOR, ADRIÀ, SÁNCHEZ GIJÓN, PILAR, I PIQUÉ, RAMON 2016)

- Obtenció
- Anàlisi
- Documentació
- Traducció
- Postproducció
- Lliurament

El primer pas és l'obtenció del text per traduir i dur a terme les tasques de descàrrega i descompressió dels arxius, digitalització de textos i de veu. A la fase d'anàlisi, s'avalua el text per obtenir-ne la informació del registre, el gènere textual, la dificultat temàtica i terminològica, el format, el volum del projecte, etc. És on es duu a terme el recompte de paraules, l'elaboració de llistes, la conversió de formats i l'elaboració de pressupostos. La fase de documentació cerca solucions als problemes detectats a la fase d'anàlisi, especialment als de terminologia i de comprensió. Les tasques relacionades són les consultes a internet, als corpus, a les bases de dades terminològiques, etc., la preparació de la terminologia i de la memòria de traducció i l'alignació d'arxius. A la següent fase ja es passa a traduir; es fa la pretraducció amb les memòries de traducció, el manteniment de la memòria de traducció, es prepara el text per a la TA, la pretraducció amb TA, i el manteniment de la terminologia. A la postproducció, s'eliminen els errors i el text s'optimitza a nivell lingüístic i tècnic. Es duu a terme un tractament del text a nivell de l'edició (ortotipografia, disseny, imatges...), i hi té lloc la verificació lingüística i tècnica, el control de qualitat, el disseny i la maquetació, el tractament d'imatges i etiquetes. El darrer pas és el lliurament, on es comprimeixen els arxius i es carreguen en el servidor per tal de lliurar-los al client. (MARTÍ MOR, ADRIÀ, SÁNCHEZ GIJÓN, PILAR, I PIQUÉ, RAMON 2016)

3.3.1 *El concepte del testing*

Com a concepte, testejar un videojoc significa jugar a la versió pràcticament finalitzada del joc, que inclou el text i l'àudio ja localitzat i implementat, per així poder detectar tots els errors que hi puguin haver. Dins del món dels videojocs, on la llengua per excel·lència és l'anglès, aquest procés es coneix com a “*testing*”, i als que el duen a terme com a “*testers*”. (PACO BARRERAS 2018) Els *testers* han de detectar tots els errors (*bugs*, en argot tècnic). El procés del *testing*, per ser

rigorós, segueix una metodologia i unes pautes que solen ser propis de cada empresa i del qual és difícil trobar-ne informació, i té l'objectiu d'aconseguir que el nombre de *bugs* arribi a zero.

Les tasques d'un tester, resumidament, són les de jugar al videojoc, anotar els errors, documentar i informar dels errors o de qualsevol tipus d'anomalia, informar del progrés del *testing*, i ajudar els desenvolupadors a trobar i arreglar els errors. (P. SCHULTZ, CHARLES I DENTON BRYANT, ROBERT 2016) Els testers proven la qualitat del joc verificant que és apte per jugar i segueix una consistència lògica, i provant exhaustivament les característiques, l'estratègia del joc i la funcionalitat. (S. ALEEM, L. F. CAPRETZ, I F. AHMED 2016) Això significa que els testers han d'entendre les característiques dels jocs i el context en el qual han estat desenvolupats. (A. SAHER ET AL. 2018) Aquests procediments es repeteixen, un cop i un altre, en totes les seccions del joc fins que s'ha revisat completament. El procés del *testing* té dos propòsits: trobar el que no funciona dins del joc i el que sí. (P. SCHULTZ, CHARLES I DENTON BRYANT, ROBERT 2016)

Existeixen dues maneres principals de fer *testing*: el “*play testing*”, que vindria a ser un *testing* de forma humana i manual a través de persones que juguen al joc, i el “*automate play testing*” que, com el nom indica, es fa de forma automàtica i mecànica a través de *softwares* i eines tecnològiques.(POLITOWSKI, CRISTIANO, PETRILLO, FABIO, I GUÉHÉNEUC, YANN-GAËL 2021)

La tècnica més àmpliament utilitzada de *testing* pels desenvolupadors de joc és el *play testing*. Automatitzar les sessions de *testing* de joc és difícil, cosa que fa que els desenvolupadors contractin *testers* per provar els jocs manualment, i això ha donat lloc a una indústria de videojoc que depèn gairebé exclusivament de mà d'obra i experiència humana per provar el funcionament correcte dels videojocs. (POLITOWSKI, CRISTIANO, PETRILLO, FABIO, I GUÉHÉNEUC, YANN-GAËL 2021)

El *testing* és vital per a qualsevol videojoc (i software, en general), i tots els videojocs tenen *bugs* des del començament. Si aquests *bugs* no es noten, o no s'arreglen, quan el videojoc es posa a la venda es veurà abocat a un fracàs assegurat. El videojoc no és un tipus de programa essencial, és un software d'entreteniment, de manera que si hi ha un sol *bug* que en disminueixi la diversió, les crítiques dels jugadors faran del videojoc un fracàs comercial. El rol del tester, doncs, és essencial, però tot i això soLEN ser tractats com a menys importants en comparació amb els desenvolupadors. Sovint, els *testers* treballen en condicions precàries. (SCHREIER JASON 2017) Trobar errors és un procés repetitiu, que requereix molt de temps i és un repte per als testers, que pot fer que alguns defectes passin per alt. En aquest sentit, l'automatització del procés pot reduir la càrrega de feina tant per als desenvolupadors com per als *testers* humans, però també augmenta el cost per a la producció de videojocs, ja que requereix de programadors

Absent in the Rain: el procés de localització d'una novel·la visual japonesa a l'anglès
Marta Güell Pou

especialitzats i només es pot encarregar de la part purament tecnològica; un tester humà aporta feedback sobre el nivell de diversió del videojoc, i de l'experiència en general, que no pot donar cap programa. (POLITOWSKI, CRISTIANO, PETRILLO, FABIO, I GUÉHÉNEUC, YANN-GAËL 2021)

I. Marc pràctic

4. Cerca del videojoc i obtenció dels arxius

Des del començament, la meva idea era localitzar una novel·la visual *indie*. Que el joc fos “*indie*” era un detall important, perquè necessitava els arxius del joc i era més fàcil que una desenvolupadora independent me’ls facilités. Hi ha llocs web amb videojocs gratuïts de codi obert, però esperava poder utilitzar la traducció que crearia dins del joc escollit, un cop acabés el TFM. Per aquestes raons, necessitava trobar un desenvolupador que estigués interessat en la meva proposta de traduir el joc gratuïtament a canvi d’ofrir-me l’script i utilitzar la meva traducció en la VN.

La plataforma que em va semblar més adequada per al meu objectiu va ser Steam, una plataforma de distribució digital de videojocs desenvolupada per Valve Corporation. Per a la tasca vaig utilitzar els filtres “*indie*”, “*visual novel*”, les meves llengües de treball (anglès i, com a segona possibilitat, japonès), i que fossin gratuïts, a més de tenir valoracions positives. Abans de prendre la decisió de contactar amb els desenvolupadors, vaig llegir les ressenyes de cada candidat i vaig jugar breument cada VN per avaluar-ne la qualitat. La llargada de cada videojoc era un factor important perquè no podria acabar a temps la traducció d’una VN massa llarga. Dels vint-i-sis correus inicials que vaig enviar a novel·les visuals en anglès, només vaig obtenir unes tres respostes, i d’aquestes, dues positives que finalment no van arribar enllloc.

L’opció d’utilitzar algun videojoc *indie* de codi obert cada vegada semblava més plausible, fins que vaig trobar *Ame ni shite Hito o Hazure*. Tant per la llargada (una hora de joc amb totes les rutes) com per la qualitat semblava una molt bona opció i, afortunadament, l’equip de D10rama es va mostrar interessat en la meva proposta. Un quants correus més tard ja teníem decidit que faria la traducció a l’anglès, i em van enviar l’script del text traduïble.

El material del qual he disposat:

- Un total de 15 arxius .txt amb tot el text traduïble (els diferents menús i contingut de la història).
- El videojoc en si, que és gratuït per a tothom i el qual m’he descarregat i he utilitzat com a referència per traduir.
- Explicació de com han escollit el títol i les referències utilitzades.

5. Introducció a *Ame ni shite Hito o Hazure*

La VN que he traduït, “*Ame ni shite Hito o Hazure*” (雨にして人を外れ), és una novel·la visual indie de misteri sobrenatural. Aquesta VN ha estat creada pel grup de desenvolupadors de novel·les visuals D10rama. D10rama, en el seu lloc web, es presenta com a “cercle de producció de novel·les visuals *doujin*”. Un “cercle” és un grup de gent amb interessos semblants, similar a un club. “*Doujinshi*” és un terme compost per la paraula “*doujin*” (同人) i el sufix “*shi*” (誌). “*Doujin*” (literalment “mateixa persona”) s'utilitza per referir-se a una o més persones amb qui es comparteix un objectiu o interès comú, mentre que el sufix “*shi*” generalment significa “publicació periòdica”. Així doncs, “*doujinshi*” és el terme japonès per a obres auto publicades de tot tipus, ja siguin jocs, revistes, *manga*, novel·les etc. Els *doujinshi* sovint són obra d'aficionats, tot i que alguns artistes professionals també en fan com a forma de publicar material fora de la seva indústria habitual. (同人誌 s.d.)

“*Ame ni shite Hito o Hazure*” s'ha creat a través del motor de videojoc TyranoScript (ティラノスクリプト) i TyranoBuilder (ティラノビルダー). TyranoBuilder és la interfície de Tyranoscript, un motor web en llengua japonesa. (ShikemokuMK 2015, 2016)

6. Cas pràctic: procés de la localització de *Ame ni shite Hito o Hazure*

6.1 Plantejament i seguiment de les bones pràctiques

Tal i com s'ha dit en l'apartat de bones pràctiques de la localització, el traductor primer juga al videojoc mentre pren nota de tot allò que creu rellevant abans de començar a traduir. En el meu cas, enllot de seguir aquest ordre (llegir i apuntar, després traduir), he fusionat aquests primers tres passos.

Ame ni shite Hito o Hazure, que a partir d'ara me'n referiré pel títol localitzat *Absent in the Rain*, és un videojoc que, en les mateixes paraules dels desenvolupadors, conté un japonès literari i dificultós. Aquesta novel·la visual posa gran èmfasi en l'atmosfera, i els desenvolupadors han escollit amb cura cada paraula a posar o a ometre, sovint a través de diferents recursos lingüístics, com per exemple inversions de l'ordre dels elements de frases que, justament amb aquesta inversió, prenen maximitzar l'efecte del significat. Hi abunden els doble significats, frases fetes i referències culturals.

Aquests elements han posat a prova el meu coneixement de la llengua, la qual encara estic aprenent, i m'han requerit que reconsiderés l'enfocament inicial del projecte. Quan vaig

començar a jugar al videojoc, si bé podia seguir la història, hi havia detalls i certes escenes que em requerien l'ús del diccionari freqüentment, de manera que vaig decidir que el plantejament més eficient per a mi seria fusionar les fases inicials i començar a formular una primera versió de la traducció al mateix temps que jugava. Aquesta primera traducció és el que m'ha familiaritzat amb la narració i ha capturat tota la informació i matisos necessaris per a la posterior transmissió a l'anglès.

D'acord amb les bones pràctiques de localització de videojocs, durant la fase de familiarització un traductor anota tot allò que li sembli rellevant per a traduir i en el meu cas, també hi inclou elements clau per a la correcta interpretació del joc. En el meu document, aquests elements tenen relació amb el vocabulari, el ton de la narració, dubtes, possibles interpretacions, i aspectes que m'havien cridat l'atenció o que creia que hauria de consultar amb els desenvolupadors i solucionar més endavant. Escena rere escena, traduïa i apuntava els meus dubtes en un document a part. Un cop acabada la primera traducció, aquest document amb dubtes i problemes de traducció ha sigut el que he enviat als desenvolupadors i que he adjuntat als annexos. De forma paral·lela, creava el meu propi glossari de noms i termes per mantenir-los de forma consistent al llarg de la traducció.

En relació a les fases de digitalització detallades a *Tradumàtica*, l'obtenció dels arxius no va presentar dificultats; al ser una carpeta comprimida zip amb documents de text, vaig poder obrir-los tots sense la necessitat de cap programa addicional. Al fer l'anàlisi, el nombre de paraules a l'arxiu va ser 50 470, i després de jugar uns quants capítols, també va ser aquí on em vaig adonar que llegir mentre feia anotacions de les dificultats i esbossava un primer esborrany de la traducció em donaria els millors resultats. A la fase de documentació, els problemes principals eren els termes propis de la història (elements de fantasia), i els vaig anar anotant per crear el document de *queries* que més endavant enviaria al client. Pel que fa al procés de traducció, ha sigut una barreja entre traducció humana i traducció automàtica i post-edició. El japonès té una estructura i unes característiques molt diferents de l'anglès o de les llengües romàniques, de manera que la traducció automàtica entre el japonès i l'anglès té una qualitat remarcablement més baixa que entre l'anglès i el castellà, per exemple, i en certes ocasions no val la pena post-editar, ja que bàsicament s'haurà de fer una traducció humana des de zero. A la postproducció vaig aplicar les respistes del document de la *query* i, després de la meva revisió personal, vaig fer l'anàlisi de QA a MemoQ.

6.2 Eines utilitzades

Pel que fa a l’aspecte més tècnic, els arxius de text traduïble no han presentat cap problema d’enginyeria, i he pogut crear el projecte i importar els arxius dins de MemoQ fàcilment. Al tenir una llicència que ha durat tot el curs, MemoQ ha sigut l’eina principal de treball. Quan a final de curs hem tornat a tenir activades les llicències de Trados, he transferit algunes de les escenes que encara no estaven completes a Trados, per així poder practicar més aquesta altra eina. Tant en MemoQ com a Trados, les funcions que he utilitzat més, a part del pas de creació del projecte, han sigut l’alineació de documents, el corrector i QA, la base terminològica i l’edició del text original, ja que ocasionalment he hagut d’editar o unir segments per tal de mantenir la coherència i l’impacte de l’original, a més d’adherir-me a les normes lingüístiques de l’anglès, que són diferents de les del japonès.

A la base terminològica he anat afegint els termes que sorgien més sovint i frases fetes, ja que la narració no conté termes especialitzats. Per al glossari, he utilitzat Excel; el glossari ha estat en procés de canvi i actualització constant, ja que els noms propis dels personatges n’han format la major part i he necessitat parlar-ne amb els desenvolupadors sobre la traducció o lectura adequada fins quasi a l’últim moment.

6.3 Comunicació amb els desenvolupadors i resolució de dubtes

El document de *queries* pel client està dividit en dues parts principals: la primera conté els dubtes de comprensió o les confirmacions necessàries de cada capítol (quan era necessari), cadascun amb un apartat propi; i la segona tracta dels problemes de localització del títol i dels noms complicats de certs personatges. La primera part va ser senzilla de resoldre, però arribar a un acord amb el títol i els noms va requerir una segona ronda de propostes i discussions. El document dels annexos està en japonès, però un resum comentat en català d’algunes *queries* relacionades amb aspectes lingüístics i decisions es pot trobar a l’apartat “6. Dificultats i problemes de traducció”.

Un cop resolts els dubtes, he procedit a la versió final de la traducció. Vaig enviar la primera meitat del joc traduïda perquè poguessin fer-ne una *demo*, que després em van compartir per fer *testing*.

6.4 Testing

Al moment de l’entrega d’aquest treball, no s’ha pogut completar la fase de *testing*. El *testing* s’ha fet fins a l’escena 7 a més l’escena extra que pots desbloquejar un cop s’ha aconseguit un dels finals. Les reflexions a continuació es troben basades en el *testing* parcial del joc.

Un cop rebuts els arxius amb les meves traduccions, D10rama va abocar-ne el contingut dins de la versió de proves del joc. Per revisar i fer les correccions, vaig rebre dues carpetes comprimides: una amb la *demo* 1.0 del joc i l’altra amb els fitxers de cada escena per tal que els pogués corregir directament. Aquests arxius són de format .txt, exactament iguals que els que em van enviar inicialment. Dins de la carpeta “scenario”, on hi ha el contingut narratiu del videojoc, hi havia una subcarpeta anomenada “scenario_en”, amb els fitxers de la meva traducció. En aquests documents de text hi ha el codi del joc al començament, seguit per la traducció entrellaçada amb més codi que serveix per marcar on apareixien *sprites* i quins ([Yukino/10], [Yukino/11]), i la separació de frases per pantalla [p] i de línia [r].

```
#Senpai
Got it.[p]
*271
#
I look up at her voice. She's looking straight at me. With dark, deep, unfathomable eyes.[p]
*272
#Senpai
Thanks, Haruya-kun.[r]I understand how you feel.[p]
*273
It's alright if you die, right?[p]
*274
#
A note of caution. I nod.[p]
*275
I don't know what comes next. I hate the future. The amount of time spent in high school may seem small when compared to life as a whole.[p]
*276
However, I am living as a high school student right now.[p]
*277
For me, the present is everything. This clubroom with senpai is the center of my world.[p]
*278
I don't care if I'm called abnormal or immature. Will I ever be able to find something in my life that I feel I can give my all to?[p]
*279
Will I be able to do that as an adult? Do such things exist in everyone's life?[p]
*280
So I just nod. I look into her eyes and nod.[p]
*281
#Senpai
[yukino/11]...Yes, [yukino/10]yes, yes.[p]
*282
#
At first, she nods mysteriously, but her movements become gradually lighter, as if she had been possessed and the curse has finally been lift
*283
```

Exemple de fitxer lingüístic

Vaig rebre carta blanca per corregir-los com millor em semblés i, en cas de trobar *bugs*, D10rama se n’encarregaria de solucionar-ho. Cal que especifiqui que el meu rol en el procés ha sigut purament lingüístic, ja que dins de D10rama hi ha un equip que es dedica exclusivament a tot allò relacionat amb la programació.

Absent in the Rain: el procés de localització d'una novel·la visual japonesa a l'anglès
 Marta Güell Pou

Nom	Data de modificació	Tipus	Mida
📁 locales	18/6/2023 1:02	Carpeta de fitxers	
📁 resources	18/6/2023 1:03	Carpeta de fitxers	
📁 swiftshader	18/6/2023 1:02	Carpeta de fitxers	
被执行 amehazu.exe	18/6/2023 1:03	Aplicació	102.152 kB
📄 amehazu_sf.sav	25/6/2023 1:57	Fitxer SAV	18 kB
📄 amehazu_tyrano_data.sav	25/6/2023 1:57	Fitxer SAV	1.035 kB
📄 chrome_100_percent.pak	19/11/2019 8:33	Fitxer PAK	174 kB
📄 chrome_200_percent.pak	19/11/2019 8:33	Fitxer PAK	309 kB
�行 d3dcompiler_47.dll	18/3/2019 11:50	Extensió de l'aplicació	4.377 kB
�行 ffmpeg.dll	19/11/2019 8:26	Extensió de l'aplicació	2.079 kB
📄 icudtl.dat	19/11/2019 8:15	Fitxer DAT	10.183 kB
�行 libEGL.dll	19/11/2019 8:25	Extensió de l'aplicació	139 kB
�行 libGLESv2.dll	19/11/2019 8:25	Extensió de l'aplicació	7.550 kB
📄 LICENSE	21/10/2020 14:48	Fitxer	4 kB
Chrome LICENSES.chromium.html	19/11/2019 8:22	Chrome HTML Docu...	4.613 kB
📄 natives_blob.bin	19/11/2019 8:28	Fitxer BIN	81 kB
📄 readme.txt	5/4/2023 14:26	Document de text	5 kB
📄 resources.pak	19/11/2019 8:33	Fitxer PAK	8.455 kB
📄 snapshot_blob.bin	19/11/2019 8:40	Fitxer BIN	274 kB
📄 v8_context_snapshot.bin	19/11/2019 8:41	Fitxer BIN	685 kB
📄 version	19/11/2019 8:03	Fitxer	1 kB

Carpeta amb els arxius de la primera demo del joc

Nom	Data de modificació	Tipus	Mida
scene1.ks	25/6/2023 10:37	Fitxer KS	8 kB
scene2.ks	25/6/2023 10:40	Fitxer KS	11 kB
scene3.ks	25/6/2023 10:41	Fitxer KS	13 kB
scene4.ks	25/6/2023 10:45	Fitxer KS	11 kB
scene5.ks	25/6/2023 10:38	Fitxer KS	5 kB
scene6.ks	25/6/2023 6:03	Fitxer KS	17 kB
scene7.ks	25/6/2023 10:38	Fitxer KS	30 kB
scene8A.ks	25/6/2023 6:09	Fitxer KS	22 kB
scene8B.ks	10/6/2023 13:13	Fitxer KS	17 kB
scene9A.ks	10/6/2023 13:13	Fitxer KS	14 kB
scene9B.ks	10/6/2023 13:13	Fitxer KS	13 kB
scene10A.ks	10/6/2023 13:13	Fitxer KS	10 kB
scene10B.ks	10/6/2023 13:13	Fitxer KS	11 kB
sceneex.ks	25/6/2023 6:11	Fitxer KS	8 kB

Carpeta amb els fitxers editables de la traducció inserida en la demo

Un aspecte diferent entre les novel·les visuals japoneses i les occidentals és l'ús de citacions pel diàleg. A la imatge de baix, el text està emmarcat pels símbols 「 」, que són les cometes japoneses.

Exemple de cometes japoneses utilitzades en el diàleg

La versió anglesa no les manté, perquè citar el diàleg no és una pràctica comuna.

Exemple de diàleg sense cometes, extret de la novel·la visual indie Cinderella Phenomenon (2017)

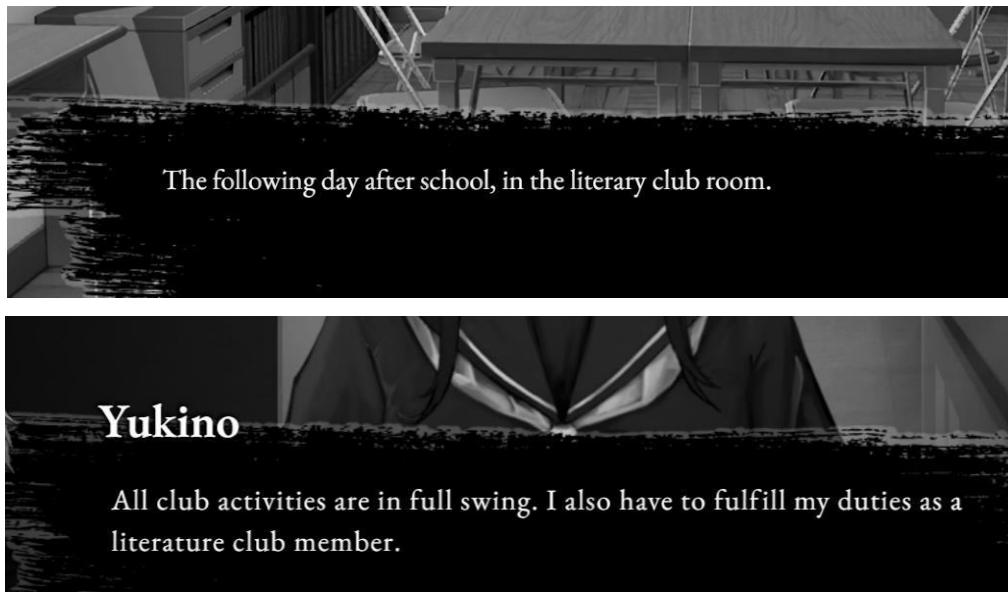
Durant el *testing*, he notat errors d'ortografia que el meu text traduït original no presentava, i que s'han generat durant la fase d'implementació. Per exemple, la transformació de "I'm" a "I'r". La imatge superior és una captura de pantalla del fitxer a MemoQ, i a baix la versió dins de la *demo*:

#春也	# Haruya
「.....今僕泣きたいぐらいうんざりします」	"I'm so tired I could cry..."

Error ortogràfic que no es troba a la traducció original però sí a la primera demo

Dins de la *demo*, he pogut notar inconsistències de la traducció que se m'havien passat per alt fins llavors. L'exemple més rellevant és "literary club" quan hauria de ser "literature club":

Inconsistències en la traducció, "literary club" vs "literarature club", de les escenes 2 i 3

Al jugar a la versió anglesa com a tal, he vist llocs on la traducció podia ser millorada. Tot i haver revisat la traducció dins de MemoQ múltiples vegades abans d'enviar-la a D10rama, rellegir-la dins del joc n'ha modificat positivament l'experiència i ha aportat una nova perspectiva. Un aspecte que em preocupava era que el diàleg no sortís del quadre de text, o que la divisió de les

frases fos poc natural i afectés el ritme del diàleg. Per sort i gràcies a l'habilitat de l'equip de programació de D10rama, el primer aspecte que em preocupava no va passar enllloc, i la divisió de frases era correcta.

6.5 Resum de les tasques

Per tancar l'apartat del procés, a continuació hi ha el resum de les tasques que m'han correspost dins del projecte:

- Traducció del contingut traduïble.
- Traducció dels anuncis del joc per a la pàgina web.
- Accés a les versions *demo* del joc per la fase de *testing*.

L'aspecte tècnic del videojoc estava molt polit, de manera que he dut a terme el meu servei com a perfil purament lingüístic.

7. Dificultats i problemes de traducció

Tal i com s'ha dit a l'apartat de la definició de novel·la visual, les imatges i la música són elements rellevants per entendre i transmetre el missatge de la història, de manera que el que en un text normal seria definit per paraules, en una VN està definit per elements no lingüístics que un simple script no transmet. A l'hora de traduir he mantingut el joc obert, ja que no tenir l'ajuda d'aquests elements hagués fet la traducció més difícil, sobre tot a l'hora d'escollar els matisos adequats.

En aquest apartat hi ha un mostrari selectiu dels problemes traductològics de vessant lingüística que m'he trobat dins del text traduïble.

7.1 El temps verbal

Prendre la decisió de quin temps verbal (o combinació) utilitzar ha sigut un interrogant de la traducció. En japonès, la lògica darrere dels canvis de temps verbal sol ser força arbitrària, pel sol fet que la importància que nosaltres atribuïm al temps verbal és diferent de la dels escriptors japonesos. A nosaltres ens cal una coherència que es mantingui al llarg de l'obra, però en obres literàries japoneses el temps canvia de present a passat a futur contínuament. Després de deliberar-ho, el temps verbal que em va semblar més escaient va ser el present.

Val a dir, però, que el fragment de la novel·la que vaig traduir pel meu TFG presentava el mateix tipus de problema, de manera que estava mentalitzada que la probabilitat de trobar-me en la mateixa situació en el videojoc era elevada.

7.2 Caracterització dels personatges

Els personatges principals són el narrador, de nom Haruya (下地春也; Shitaji Haruya), i la Yukino (赤羽雪乃; Akabane Yukino), una estudiant del seu mateix institut però d’un curs superior. La personalitat dels nostres protagonistes és caracteritzada quasi exclusivament a través del seu diàleg, en l’elecció de com s’expressen i en les seves actituds. La narració no entra en detalls pel que fa al món interior de cadascun i s’ha de tenir en compte que, encara que ho fes, veiem la Yukino a través dels ulls d’en Haruya.

En **Haruya** és més aviat callat i sec amb la Yukino, però aquests trets no són tant representatius de la seva personalitat com de la tendència habitual d’un noi adolescent que interactua amb una noia més gran i amb qui sembla estar fascinat. Actua notablement més tímid i és més callat del que possiblement sigui amb altra gent.

Des del punt de vista lingüístic, la tria de pronoms per referir-se a ell mateix és interessant. En japonès hi ha una àmplia gamma de pronoms personals, que la gent utilitzarà depenent del seu sexe, l’edat, regions o dialectes, i la preferència personal. Cada pronom té els seus propis matisos que ajudaran a caracteritzar cada persona segons com vulgui ser vista pels demés. En Haruya oscil·la entre els pronoms 僕 (*boku*) i 僕 (*ore*). *Boku* és un pronom majoritàriament utilitzat per homes, especialment joves i nois. No és un pronom formal, però tampoc casual, i té una impressió suau. *Ore*, en canvi, és informal, assertiu i masculí. En Haruya utilitza “*boku*” en els seus diàlegs interns (quan fa de narrador) però canvia a “*ore*” quan parla. Aquesta caracterització subtil ens fa entendre que intenta aparentar seguretat i masculinitat quan interactua amb gent, i presenta una dicotomia difícil de traduir.

L’altre aspecte interessant i conflictiu del seu llenguatge és la forma en què parla a la Yukino. En japonès existeixen molts nivells de formalitat i una jerarquia estricta. La Yukino és un any més gran que ell, de manera que li ha de parlar amb la forma més neutra de respecte que hi ha, mentre que ella pot parlar-li de forma informal. Com hem dit, el pronom que utilitza de forma conscient és “*ore*”, que és informal. Utilitzar “*ore*” i parlar amb el nivell adequat de respecte cap a la seva sènior n’equilibra la caracterització: si utilitzés “*boku*” i parlés formalment amb la Yukino, el podríem considerar un exemple estàndard de “bon nen”; en canvi, si utilitzés “*ore*” i li parlés informalment, es decantaria cap a un estil més aviat mal educat. Que en Haruya

agafi elements d'ambdós extrems i s'hi posicioni al mig és una part molt conscient de la manera en la qual l'hem de percebre. A l'hora de traduir és un repte, i més tenint en compte que tant el text de la narració com el del diàleg és molt curt.

Si en Haruya és força normal, la **Yukino**, en comparació, no ho és en absolut. És una noia misteriosa, sol parlar a mitges, confon tant a en Haruya com al lector, i és inusualment efusiva i oberta. En Haruya forma unes frases estàndards i gramaticalment correctes, mentre que la Yukino deixa les frases a mig fer o n'intercanvia l'ordre dels elements. El seu diàleg està ple d'informació implícita i s'expressa de forma vaga. Saber trobar l'equilibri entre la informació a donar i la seva caracterització és, potser, un repte encara major que el diàleg d'en Haruya. La forma de parlar de la Yukino fa pensar que al·ludeix a informació que se'ns posarà a la nostra disposició a mesura que llegim més, i et manté en un estat d'expectació i suspens.

A banda dels nostres protagonistes, hi ha un últim personatge amb un japonès inusual: l'antagonista, el **Rain Ayakashi**, és una mena de tauró monstruós que parla com ho faria un antic senyor feudal. Utilitza japonès arcaic i obsolet, i formal fins a ser quasi absurd. Per demostrar fins a quin punt el seu japonès es desvia de la norma, quan el Rain Ayakashi i en Haruya interactuen per primera vegada, en Haruya té problemes per processar el que el monstre li diu, i necessita unes quantes línies de diàleg per acostumar-s'hi. La formalitat i humilitat del monstre semblen quasi condescendents, i un cop deixa de ser cordial, comença a utilitzar un japonès modern i informal que mostra que l'actitud del començament era una farsa i, efectivament, un gest de mofa cap a en Haruya.

7.3 Ús de frases fetes i dobles significats

Els personatges principals són estudiants i membres del club literari del seu institut. Els jocs de paraules són una tendència habitual i molt conscient entre els membres, i formen part de la identitat del club.

Un exemple que m'ha semblat il·lustratiu és el fragment d'una conversa entre en Haruya i la president del club:

#Club President

"I shot myself in the bed I made, and now must lie on my foot."

#Haruya

"Wait, that's not how those idioms go!"

En la traducció, he fusionat els *idioms* “*shot yourself in the foot*” i “*you've made your bed, now lie in it*”. L'original en japonès barreja dues expressions idiomàtiques, “*yabusenbi*” (remenar un arbust i trobar una serp), i “*boketsu o horu*” (cavar la teva pròpia tomba). Ambdós són expressions de dificultat nativa i tenen el significat de posar-te en problemes per alguna cosa que has fet o dit.

7.4 Compartir un paraigües (相合傘って; *aiaigasatte*)

Text dins de la imatge.

Aquesta il·lustració conté dues dificultats. Una és la del text dins de la imatge. A sota del dibuix del paraigües amb el cor hi ha escrits els noms d'en Haruya i la Yukino en escriptura *hiragana*, un dels alfabetos japonesos. És un dubte que he consultat amb els desenvolupadors, perquè decideixin si volen que editi la imatge o si la prefereixen amb els noms tal i com estan. És l'única imatge amb text traduïble dins del joc.

L'altra dificultat és el que el dibuix representa. Aquest dibuix té doble significat. Per una banda, representa el fet que en Haruya i la Yukino hagin compartit un paraigües sortint de l'escola. En un institut català pots trobar garsots de l'estil “A x M”, o “Laura x Joan” en qualsevol taula o paret una mica amagada. Per nosaltres, la “x” entre els noms es refereix a una relació romàntica, i escriure dos noms a sota del dibuix d'un paraigües és la versió japonesa del mateix. Com que hi ha poc espai sota un paraigües i per força hi haurà contacte d'espantilles, és un moment increïblement romàntic i emocionant per algú que comparteix el paraigües amb la persona que li agrada. Quan la Yukino diu que qui es mulli més sota el paraigües està enamorat es refereix a que intentarà mantenir l'altra persona seca encara que s'hagi de mullar ell, i també per això quan el company de classe d'en Haruya els veu junts es mostra sorprès i dona peu a rumors.

Tot i que m’hi refereixo com a dificultat, no crec que interpretar el dibuix sigui difficultós donat el context, i el cor dibuixat a sobre del paraigües també ho facilita. Un altre punt a favor és que, molt probablement, qualsevol persona no japonesa que jugui la novel·la tindrà cert interès i coneixement previ d’altres formes de cultura popular de Japó, com és l’animació o el *manga*. En animació i còmics japonesos, el paraigües de l’amor és un tòpic increïblement estès i conegut inclús a països estrangers, però com que compartir un paraigües és important en els dos primers capítols i és un concepte amb nom propi dins de la societat japonesa, m’ha semblat rellevant fer-ne referència.

7.5 *Kouhai, senpai, i els sufixos japonesos*

La forma en què s’adrecen l’un a l’altre també és un aspecte important de cares a la traducció. Al Japó hi ha els conceptes de “*senpai*” i “*kouhai*”. Per dir-ho de forma senzilla, un *senpai* és una persona amb estatus de “sènior” dins d’un grup, i un *kouhai* és un “júnior”. En un institut, els de primer curs són els *kouhai* de tothom, i els de l’últim són els *senpai*, mentre que els del curs del mig oscil·len entre les dues categories dependent de amb qui tracten. Així doncs la Yukino, en un curs superior, és la *senpai* d’en Haruya i, inversament, en Haruya és el *kouhai* de la Yukino. Els *kouhai* soLEN referir-se als seus “superiors” utilitzant solament el terme honorífic “*senpai*”, o afegint-lo com a sufix darrere del nom. El japonès utilitza honorífics en forma de sufixos que donen informació addicional del nivell de formalitat i de jerarquia entre persones. Els *senpai* no es refereixen mai als seus *kouhai* com a tal, sinó queafegeixen un sufix al nom propi de la persona. Com que en Haruya és un noi i més jove que ella, el sufix honorífic que la Yukino utilitza per ell és “*kun*”: “Haruya-*kun*”.

Haruya → Yukino	Senpai
Yukino → Haruya	Haruya- <i>kun</i>

El repte que em vaig trobar des de bon començament va ser com solucionar els honorífics, si treure’ls o deixar-los. En alguns còmics japonesos coneguts com a *manga* i també en jocs, com per exemple els de *Persona*, la localització oficial respecta els honorífics oficials, i em sembla una bona opció. Al llarg de la primera traducció, vaig deixar-los tal i com estaven perquè, especialment en el cas de la Yukino, traduir “*senpai*” com a “*upperclassman*” o “*senior*” no quedava natural. Si els ometés, però, la informació que molts lectors occidentals familiaritzats amb la cultura popular japonesa podrien rebre es perdria completament.

En el meu document de *queries* també vaig adreçar aquest aspecte. M'han donat carta

blanca pel que fa a tots els aspectes de la traducció i, dintre meu, la decisió de mantenir els sufixes i honorífics estava presa, però tot i això volia exposar-ne els arguments. Hi van estar d'acord immediatament, i també em van demanar que

Exemple de l'ús del sufix honorífic “-chan” en el joc Persona 4 posés èmfasi en la relació de *senpai* – *kouhai* dels personatges. Al Japó, és un arquetip més de dinàmica entre personatges, tot i que és probable que el lector occidental no ho sàpiga reconèixer i, per extensió, tampoc n'hi atorgui significança. He intentat equilibrar per respectar-ne la importància que m'han demanat sense saturar el text.

7.6 Llista d'honorífics i sufixos japonesos

El japonès té gran varietat de honorífics i sufixos, i aquest joc n'utilitza uns quants que he explicat resumidament a continuació.

Senpai / -senpai	Pot ser un terme sol o utilitzar-se com a sufix. La persona “sènior” dins d'un grup.
Kouhai	No s'utilitza com a sufix. La persona “júnior” dins d'un grup.
-kun	Honorífic que es sol afegir al darrere de noms de nois. Expressa familiaritat o apreciació. S'utilitza entre amics o quan algú s'adreça a un home més jove.
-chan	Honorífic per expressar afecte, normalment cap a una noia.
-san	Honorífic més comú i neutral. Ni formal ni informal, és un comodí que es pot utilitzar en qualsevol situació on es vulgui mostrar un mínim grau de respecte cap a l'altra persona. A vegades pot ser l'equivalent de “senyor” o “senyora”.
-dono	Ve de la paraula “tono”, que es referia a un senyor feudal. És un dels sufixos més formals i respectuosos.
Cap sufix	Aquesta és, potser, la diferència més significativa entre el japonès i l'anglès. No utilitzar cap honorífic vol dir que, o bé les persones són prou

	properes com perquè ja no calgui (millors amics, família, parella), o insultant i massa familiar.
--	---

Els matisos i les condicions d'ús d'aquests termes no tenen equivalència a l'anglès, i pels que en coneixen les característiques proporciona un nivell més profund d'informació sobre la relació entre els personatges.

Un exemple molt clar de com en són de significatius, és la forma que té l'antagonista de la història, el monstre Rain Ayakashi, d'adreçar-se a en Haruya. Al començament se li adreça com a "Shitaji-dono", el cognom. Adreçar-te a algú pel cognom és la forma més correcta i respectuosa, ja que el nom propi està reservat per persones amb qui s'és familiar. Com que els dos personatges no són propers, el monstre el tracta molt respectuosament, amb el cognom i el sufix increïblement formal "-dono". Un cop el monstre ja no necessita tenir bona relació amb el protagonista, l'anomena simplement "Haruya". Ni pel cognom, ni amb cap sufix. Aquest canvi dràstic mostra que el monstre en realitat menysprea en Haruya, i el respecte i cordialitat falsos que li mostrava abans encara afegeix més al nivell de l'insult.

7.7 *Glossari de noms*

No vaig rebre cap glossari dels desenvolupadors, de manera que me'n vaig crear un. Al ser un joc petit i amb un nombre reduït de personatges, el glossari no ha resultat extens, però remarcablement difícil de traduir en alguns casos.

Els noms propis estan escrits en *kanji*, un sistema d'escriptura japonesa que utilitza caràcters xinesos. Aquests caràcters es poden llegir de formes diferents depenent del context o de com s'ajunten amb altres *kanji*. Hi ha algunes lectures més comunes i probables que d'altres, però per saber-ho del cert els desenvolupadors me'ls van haver de confirmar tots.

Shitaji Haruya: en japonès, els cognoms van a davant del nom.	Haruya Shitaji: la meva primera interpretació del seu cognom va ser "Shimoji".
Akabane Yukino	Yukino Akabane
Buchou	Club President: com en el cas de "senpai", el personatge és adreçat pel seu títol dins de la jerarquia escolar.
Ayakashi	Ayakashi: un tipus d'ésser sobrenatural original de la història. Són una barreja de <i>youkai</i> , esperits i fantasmes japonesos, i de deïtats sintoistes. Al no haver-hi cap traducció adequada,

	hem deixat el terme original. La història permet entendre que són uns éssers fantàstics, de manera que flueix bé.
Uyou: fukae murasame no wani	Rain Ayakashi: Fukae Murasame no Wani, the Monstrous Shark of the Abyssal Zone
Shiyou: kabane shirayuki hime	Winged Ayakashi: Kabane Shirayukihime, the Deathly Red-Winged Deity

Aquests dos últims noms han sigut un dels aspectes més difícils de la traducció, de manera que reben el seu propi apartat a continuació.

7.8 Noms dels ayakashi

La dificultat dels noms dels ayakashi i del títol del videojoc han necessitat documents de preguntes al client propis. Els ayakashi estan inspirats en espectres demoníacs del folklore japonès, anomenats *youkai*, i de divinitats sintoistes. A més, els seus noms estan basats en els de senyors feudals. Aquests senyors tenien noms llargs i imponents, excessivament decorats amb significat, i aquesta sensació és la que D10rama volia plasmar.

Els noms dels ayakashi estan formats per combinacions *kanji*, que poden tenir múltiples significats. Els *kanji*, a més, són extremadament flexibles, i se’ls pot dotar de noves normes i lectures, en el sentit de llibertat artística. D10rama ha aprofitat aquest tret i els noms dels personatges sobrenaturals també segueixen unes normes pròpies. Estan formats de dues parts, “Nom1 : Nom2”. El Nom1 és el nom general de la seva “espècie”, o tipus d’ayakashi. El Nom2, és el nom i títol personal de cada individu.

El nom original del **Rain Ayakashi** és 雨妖 : 深江村雨和邇. Tots aquests caràcters es llegeixen en alfabet llatí com a “Uyou: fukae murasame no wani”. La meva primera proposta pels noms va ser rebutjada, perquè no havia entès bé què era nom propi i què era nom de l’espècie. Quan els vaig demanar que m’expliquessin els orígens dels noms, em van enviar una explicació força detallada que he traduït a continuació:

““Uyou” és el nom de l’espècie, i “Fukae murasame no wani” és el nom individual. El nom individual és una combinació de tres caràcters que representen el concepte de “tauró” en japonès, i també de kanji que estan relacionats amb l’aigua i el mar en general. A més, “wani” és un monstre del mar que apareix en la mitologia japonesa i que hem utilitzat com a representació.”¹

¹ Traduït del japonés per l’autora d’aquest TFM.

Nom de l'espècie: 雨妖 (Uyou) → dos *kanji*, el de pluja (u) i el d'espectre (you) (a l'últim del qual han donat una lectura pròpia quan no està unit a cap altre *kanji*: "ayakashi").

Nom propi: 深江村雨和邇 (Fukae murasame no wani) → sis *kanji*, cadascun amb el seu propi significat. Per separat volen dir: tauró, cocodril, *wani* (monstre mitològic), pluja constant, zona abissal.

El gran avantatge dels *kanji* és que els pots llegir de forma curta i els pots unir lliurement, ja que els caràcters són pictogrames. El nom de l'espècie es va poder resoldre ràpid (Rain Ayakashi), però el nom propi no podia ser una simple traducció. Per altra banda, si ho deixava com a Fukae Murasame no Wani, es perdria completament tot el significat relacionat amb l'aigua i els taurons. Vaig oferir propostes sobre com transmetre el significat original, i l'opció guanyadora va ser afegir un títol després dels noms que reflectís la naturalesa dels personatges. D'aquesta manera, el monstre tauró va acabar anomenant-se "Rain Ayakashi: Fukae Murasame no Wani, the Monstrous Shark of the Abyssal Zone".

L'altre nom fantàstic és el nom real de la **Yukino**; 翅妖 : 華羽白逝姫 (Shiyou: kabane shirayuki hime). La impressió que volien donar amb aquest nom és la següent:

*"El nom individual, "kabane", vol dir "cadàver" i "neu". Hem escollit kanji que evoquin la imatge de bellesa i terror. "Hime", que normalment vol dir "princesa", aquí no és un títol (sufix honorífic) sinó que forma part del seu nom. Hi ha deesses en la mitologia japonesa que també porten "hime" al final."*²

Nom de l'espècie: 翅妖 (Shiyou) → dos *kanji*, el de ales (shi) i el d'espectre (you).

Nom propi: 華羽白逝姫 (Kabane shirayuki hime) està compost per cinc *kanji*: que, en ordre, signifiquen "flor/pètal", "ploma", "blanc", "mort", "princesa". Cal destacar que al Japó, el color de la mort no és el negre sinó el blanc. Seguint la mateixa fórmula anterior, el nom va quedar decidit com a: Winged Ayakashi: Kabane Shirayukihime, the Deathly Red-Winged Deity. El color vermell fa referència al color de les ales de la Yukino, i que es poden veure dins del joc.

² Traduït del japonés per l'autora d'aquest TFM.

7.9 Decisió del títol

Mentre duia a terme la primera versió de la traducció, em van enviar un document que explicava les raons per l'elecció del títol en japonès: 雨にして人を外れ (*Ame ni shite Hito o Hasure*).

Com hem decidit el títol:³

Volíem que aparegués “人外”. (Aquests dos kanji volen dir “no humà” o “inhumà”, i fan referència als ayakashi)

La pluja (雨) és un motiu important en l'obra.

El títol en japonès de la novel·la “Absent in the Spring” d'Agatha Christie. (L'estructura gramatical del títol en japonès és la mateixa que la que han fet servir pel videojoc: 春にして君を離れ i 雨にして人を外れ → Ame ni shite Hito o Hasure i Haru ni shite Kimi o Hanare).

La paraula “primavera”, que en japonès és 春, un dels kanji que apareixen en el nom d'en Haruya. Tot i que el kanji no apareix directament en el títol del videojoc, apareix en el títol de la novel·la i, per un jugador japonès és un enllaç que pot reconèixer.

Extra: 人を外れ (hito o hasure) vol dir abandonar la ètica i la moralitat humana.

Extra: volíem que els jugadors poguessin reconèixer la semblança d'estructura entre el nostre títol i el de la novel·la d'Agatha Christie. No obstant, respectar l'imaginari de la VN és el factor més important.

L'anglès no pot condensar tanta informació en cada paraula com el japonès. Els kanji fan possible diferents significats i interpretacions d'un mateix caràcter gràcies a la naturalesa gràfica dels pictogrames. No podia processar cada bri d'informació en un sol títol, de manera que vaig proposar-ne deu, cadascun amb el raonament del significat; la majoria mostraven algun dels trets que de la llista anterior, però n'hi havia alguns amb propostes completament independents. El públic que jugarà al videojoc en anglès és diferent del públic *target* original, i em semblava que havia de tenir en compte quins elements interessarien a aquest nou sector de jugadors i quin títol seria atractiu com a reclam de màrqueting.

El títol guanyador va ser *Absent in the Rain*, per la semblança amb el títol original de la novel·la, el sentiment poètic i perquè la imatge que ofereix escau a la història del joc. Tot i això, “Gone with the Rain” i “Severed.” també van ser especialment votats.

³ Traduït del japonés per l'autora d'aquest TFM.

8. Entrevista a D10rama

El membre de l'equip que va respondre l'entrevista en representació de D10rama va ser B1ack Apricot, qui s'encarrega de la programació i disseny de UI/web.

El lloc web de D10rama presenta l'equip de la següent manera: " cercle de producció de novel·les visuals *Doujin*. El cercle va néixer a la ciutat de Sendai el juny de 2020. Actualment, hem creat un total de quatre novel·les visuals".

Q: De quants membres està format l'equip? Teniu sovint col·laboradors externs com jo que fan tasques específiques en jocs concrets? Creus que D10rama és de mida estàndard per a un cercle de producció de novel·les visuals *doujin*?

A: Actualment som 15 persones. Originalment, aquest grup es va crear a partir d'un cercle⁴ a la Universitat de Tohoku. Hi ha membres que són estudiants, però també tenim membres que participen en els projectes de D10rama mentre treballen a temps complet. En general, diria que el nostre cercle és una mica més gran que d'altres.

Q: M'agradaria saber com gestioneu el procés de creació de novel·les visuals. Com neixen els nous projectes i quins passos feu des del moment que decidiu treballar en un projecte?

A: Tot parteix d'un escenari, una història. En la majoria dels casos, l'equip responsable del guió comparteix amb tothom el projecte que vol fer, i un cop s'arriba a un acord, s'inicia el projecte. Quan s'ha completat el primer esborrany del guió, planifiquem un calendari detallat i distribuïm les tasques al personal d'il·lustració, so i programació.

Q: Com es comunica l'equip pel que fa a les reunions i la informació dels projectes? I amb quina freqüència? D10rama continua creant jocs, i tinc gran interès en com coordineu els terminis i les reunions per a la presa de decisions.

A: A D10rama utilitzem l'opció de xat de veu de la plataforma Discord. Ens reunim un cop per setmana per actualitzar la informació del progrés en els projectes i per prendre decisions. A més d'aquestes sessions regulars, també organitzem reunions impromptu quan hi ha qüestions a tractar.

Q: Com es duu a terme la divisió de tasques? Cada membre té un rol específic, o hi ha membres que s'ocupen de més d'una funció? L'únic membre amb qui he parlat fins a dia d'avui és en

⁴ Una mena de club. Al Japó, les universitats encara tenen clubs per als estudiants. Un cercle és el mateix però més lax.

Purimu, qui fa de relacions públiques per D10rama. M'agradaria saber més del(s) membre(s) que s'encarreguen d'introduir la meva traducció en el joc.

A: Bé, hi ha límits al que una sola persona pot fer. A D10rama, més o menys dividim els rols de la següent forma:

- Equip de producció: gestió del progrés del projecte, publicitat, relacions públiques.
- Equip de programació: implementació del joc, disseny UI/web.
- Equip d'il·lustració: crear les imatges i els *sprites*.
- Equip de vídeo: les seqüències videogràfiques inicials i finals del joc.
- Equip de so: producció de BGM i SFX.
- Equip d'escenaris: escriure els escenaris, la història.

Alguns membres fan tasques en diverses àrees, però bàsicament tothom pertany a una de les seccions anteriors. Els membres de l'equip de programació són els qui principalment implementen la traducció.

Fins aquí les preguntes han sigut genèriques pel que fa a un grup de creació de novel·les visuals; m'agradaria centrar les preguntes següents dins del procés de la localització.

Q: Quan es crea un joc amb la possibilitat de ser localitzat a altres idiomes, aquest procés s'anomena "internacionalització". *Absent in the Rain* es va concebre només per a usuaris japonesos. Tanmateix, com que l'interès dels usuaris de llengua anglesa cap als vostres jocs ha anat en augment, esteu començant a concebre els futurs projectes amb una versió en llengua estrangera en ment? Aquesta possibilitat, té algun impacte en com creeu els videojocs?

A: Malauradament, encara no preveiem versions en llengües estrangeres. Això es deu al fet que la traducció de novel·les visuals és més costosa que altres gèneres. És habitual que una sola novel·la visual tingui més de 100 000 caràcters, i si el preu de mercat és de 5 a 10 iens per caràcter japonès, la traducció sol costar entre 500 000 i 1 000 000 iens⁵ o més. Les obres de D10rama són totes gratuïtes i no tenim el pressupost necessari per finançar els costos d'una traducció. Per això, és difícil fer versions en llengua estrangera. Aquest cop hem tingut sort perquè ens has ofert una traducció gratuïta, però no crec que torni a ser el mateix la propera vegada. Espero que comptem amb un pressupost ampli en el futur...

⁵ 1 euro més o menys equival a 156 ien. 500 000 i 1 000 000 iens equivaldrien a uns 3 200 i 6 400 euros respectivament.

Q: Un cop rebeu la meva traducció a l'anglès, quin procés seguiu per afegir-la al joc? Els passos necessaris, el programari utilitzat, el temps necessari, la creació de materials ICU, etc. Com que no és un procés en el qual he estat involucrada, agrairia que m'ho expliquessis una mica.

A: Substituïm l'escenari en japonès per les dades traduïdes. Per treballar, utilitzem un editor comú, com ara VS Code. Tot i que la tasca de substitució no requereix de gaire temps, el procés d'ajustar la interfície d'usuari (IU) és més llarg. Per exemple:

- Traducció de la IU: els materials d'IU basats en text s'han de redissenyar a l'anglès. El mateix passa amb el logotip del títol.
- Ajust de la disposició de la IU: s'ha d'ajustar la disposició de la IU perquè no sembli poc natural.

Finalment, eliminem els *bugs* la versió de *demo* amb un programari anomenat TyranoStudio.

Q: El mercat de novel·les visuals solia ser totalment exclusiu del Japó. Ara, però, gràcies als motors de jocs com Kirikiri, Tyranoscript i Ren'Py, qualsevol persona d'arreu del món pot crear la seva pròpia VN, i això augmenta la demanda d'un producte internacionalitzat. Per acabar amb l'entrevista, què en penses d'aquest fenomen?

A: Em sembla molt interessant. En aquests últims anys hem vist moltes novel·les visuals domèstiques repartides a l'estrange per editorials com Sekai Project⁶, i aquesta tendència no s'aturarà. A més, com has dit, gràcies als motor del joc, fins i tot els aficionats com nosaltres podem oferir novel·les visuals en diversos idiomes. Crec que aquesta és una oportunitat no només per a nosaltres sinó també per als nostres jugadors. Les novel·les visuals són un gènere poc *mainstream* en comparació amb les novel·les i el *manga*, però el meu somni és que el nombre d'obres internacionalitzades augmenti i també augmenti la passió per les novel·les visuals.

⁶ Sekai Project és una editorial nord-americana de videojocs. Se'n coneix especialment per llicenciar i traduir novel·les visuals japoneses a l'anglès, però també han publicat manga i altres videojocs de novel·les no visuals. L'empresa va néixer l'any 2007 com a un grup de traduccions per fans.

9. Conclusions

Aquest any de màster hem vist moltes matèries diferents, i se m'han ampliat els horitzons del que pot arribar a comportar ser un traductor.

Aquesta eixamplada d'horitzons contrasta amb el rol que he realitzat en aquest projecte de localització. He fet de traductora, però he sigut purament un perfil lingüístic (i, fins a cert punt, de gestió de projectes). Per exemple, en diferents ocasions em vaig oferir per inserir el text localitzat dins del joc, però van dir que el seu equip de software ho faria, tot i que això els duria hores de feina. Com a col·laboradora externa (i sense contracte) i no membre formal de D10rama, puc entendre la reticència a donar-me arxius més enllà del text. Aquesta no va ser, però, l'única vegada, i a partir d'aquí vaig començar a adonar-me de les idees preconcebudes sobre els traductors que tenen les persones alienes del món de la traducció. Quan en el meu document de *queries* els vaig preguntar què fer amb la imatge localizable, i si volien que me n'encarregués, immediatament em van dir que ho farien ells. Tinc la impressió que el perfil d'un traductor capacitat per involucrar-se dins de la part tecnològica o d'edició gràfica no és una idea que estigui estesa; com a mínim, no ho està dins de la població en general. Els desenvolupadors amb qui he treballat, tot i ser amables i cooperatius, no tenien experiència a tractar amb traductors, i s'ha notat en diversos detalls com, per exemple, el no haver tingut cap glossari, la desconeixença entre traducció i localització, i per la idea que tenien del rol d'un traductor com a professional limitat a les lletres.

Per altra banda, crec que el cost de les traduccions és el motiu, si no principal, com a mínim força rellevant per la raó de ser d'aquesta percepció; si a dins de l'equip no tenen ningú que tradueixi perquè no domina prou l'idioma, n'hauran de buscar a fora, però si no hi ha pressupost (cosa natural en un grup *indie*), no podran contractar a ningú. Gràcies a l'aparició de motor de jocs i d'eines gratuïtes de les quals pots trobar guies igualment gratuïtes, persones sense formació acadèmica poden crear els seus propis videojocs. El domini d'una llengua, però, no sembla tenir una solució tan senzilla, possiblement perquè si no maneges bé un software ho pots notar ràpidament al veure que no funciona com ho hauria de fer, mentre que no pots saber d'una forma tan clara si la teva traducció és bona o no fins que no l'exposes al públic. És possible que una manca de coneixença dels preus de mercat de cares a la localització tiri enrere aquests grups més petits: si no se'n coneixen els processos i tot el que saps és el preu del ien per paraula, tirar-se enrere de l'opció de la localització és una reacció molt humana.

Absent in the Rain és una VN que des del començament estava dedicada al públic japonès, i mentre hi hagi reticència pel que fa a la possibilitat econòmica de la localització, D10rama no es plantejarà incorporar públic estranger dins del procés creatiu. Si aquesta situació l’extrapolés amb tants altres desenvolupadors que possiblement pensen el mateix, això duu fàcilment a una manca de preparació per a la creació de productes internacionalitzats.

Sobre les novel·les visuals en si, he notat que hi ha una manca de documentació acadèmica, tant dels orígens, com de les especificitats, i com dels mètodes de localització. Gran part de la bibliografia sobre localització ha sigut sobre localització de videojocs en general; d’aquest base de bones pràctiques, un traductor de VN haurà de destriar-ne el que li sembla útil i que no, ja que encara no sembla haver-hi prou recerca del tema.

En general, aquest treball ha sigut una experiència molt enriquidora de la qual espero poder-ne treure profit en el futur. El resultat final que realment decidirà si aquest TFM s’ha pogut completar amb èxit és la versió localitzada de *Absent in the Rain*. A dia d’avui, el juny del 2023 quan s’està acabant de redactar aquest TFM, el joc encara està en fase d’acabar d’afegir-ne les últimes escenes i enmig de la etapa de *testing*. Pel contingut ja incorporat a la *demo*, es calcula que el projecte es veurà completat durant el juliol. Quan arribi el moment de la defensa, al setembre, ja hi haurà els resultats que ajudaran a finalitzar aquest apartat de conclusions.

10. Bibliografia

D10rama. 2020. <https://d10rama.com/>

D10rama. 2022. 雨にして人を外れ. Steam.

https://store.steampowered.com/app/2168610/_/

A. Saher et al. 2018. «Computer games are serious business and so is their quality».

Dani Cavallaro. 2010. *Anime and the Visual Novel. Narrative Structure, Design and Play at the Crossroads of Animation and Computer Games*. McFarland & Company, Inc., Publishers.

Ema Bícová. 2019. «Visual Novel and Its Translation». Palacký University Olomouc.

Emmarie. «visual novels». <https://emmarie.sites.gettysburg.edu/visual-novels/is-a-visual-novel/#:~:text=Visual%20novels%20originated%20in%20Japan,towards%20one%20of%20multiple%20endings>.

Janelynn Camingue, Elin Carstendottir, i Edward F. Melcer. 2021. «What is a Visual Novel?» *Proc. ACM Hum.-Comput. Interact.* CHI PLAY N.5(285): 18.

Jenni Lada. 2018. «What are sound novels and kinetic novels?» *Michibiku*. <https://michibiku.colorninja.com/what-are-sound-novels-and-kinetic-novels/>.

Jessica Critten, Dean Sullivan. 2014. «Adventures in Research: Creating a video game textbook for an information literacy course». *College & Research Libraries News* 75. <https://crln.acrl.org/index.php/crlnews/article/view/9215/10218>.

Jon Fung, Richard Honeywood. 2012. «Best Practices for Game Localization». *IGDA Localization SIG*.

«KiriKiri VN Engine». 2013. *Lemma Soft Forums*. <https://lemmasoft.renai.us/forums/viewtopic.php?t=21798>.

Lionbridge. 2021. «Localization, Globalization, Internationalization: What’s the Difference?» <https://www.lionbridge.com/blog/translation-localization/localization-globalization-internationalization-whats-the-difference/>.

Locale. 2020. «What is a “locale” and how does it fit in with language and translation?» <https://locale-to.medium.com/what-is-a-locale-and-how-does-it-fit-in-with-language-and-translation-a3a63587f552#:~:text=What%20does%20locale%20mean%3F,to%20provide%20one%20localized%20offering>.

Mangiron, Carme, i O’Hagan, Minako. 2006. «Game Localisation: Unleashing Imagination with “Restricted” Translation». *The Journal of Specialized Translation* 6. https://jostrans.org/issue06/art_ohagan.php.

Martí Mor, Adrià, Sánchez Gijón, Pilar, i Piqué, Ramon. 2016. *Tradumàtica: tecnologies de la traducció*. Vic: Eumo.

- Mikhail Fiadotau. 2018. «Indie Game». *Encyclopedia of Computer Graphics and Games*.
https://link.springer.com/referenceworkentry/10.1007/978-3-319-08234-9_188-1#:~:text=Definition,or%20employ%20a%20retro%20aesthetic.
- P. Schultz, Charles, i Denton Bryant, Robert. 2016. *Game Testing: All in One*. 3a ed.
- Paco Barreras. 2018. «Localización de videojuegos». *Meristation*.
https://as.com/merestation/2003/11/24/reportajes/1069657200_036257.html.
- Parker, Laura. 2011. «The Rise of the Indie Developer». *Gamespot*.
<https://www.gamespot.com/articles/the-rise-of-the-indie-developer/1100-6298425/>.
- Paul Gorry. 2021. «What is Video Game Localization?». *TransPerfect*.
<https://www.transperfect.com/blog/what-is-video-game-localization>.
- Politowski, Cristiano, Petrillo, Fabio, i Guéhéneuc, Yann-Gaël. 2021. «A Survey of Video Game Testing».
- S. Aleem, L. F. Capretz, i F. Ahmed. 2016. «Critical Success Factors to Improve the Game Development Process from a Developer's Perspective». *Journal of Computer Science and Technology* 31.
- Schreier Jason. 2017. «Quality Assured: What It's Really Like To Test Games For A Living». <https://kotaku.com/quality-assured-what-it-s-really-like-to-play-games-fo-1720053842>.
- ShikemokuMK. 2015. «TyranoBuilder». <https://b.tyrano.jp/>.
- . 2016. «TyranoScript». <https://tyrano.jp/>.
- Terra Translations. 2022. «An Overview of the History of video game localization». <https://terratranslations.com/2022/06/28/an-overview-of-the-history-of-video-game-localization/#:~:text=The%201970's%3A%20The%20Beginnings,internationally%20popular%20video%20game%20PacMan>.
- The Origins of Visual Novels*. 2019. https://www.youtube.com/watch?v=7wOtv-J7tOI&ab_channel=BowlofLentils.
- Unity Technologies. 2017. «Game Development Terms». *Unity*. <https://unity.com/how-to/beginner/game-development-terms>.
- «キネティックノベル(Kinetic Novel)». <https://ja.wikipedia.org/wiki/キネティックノベル>.
- «同人誌». *Dictionary Jisho*. <https://jisho.org/word/同人誌>.

11. Annexos

11.1 Document de queries pel client

名前が一貫していることを確認するために、標準を使用しました。名前のローマ字表記には改訂ヘボン式を使用しています。 <https://ja.wikipedia.org/wiki/ヘボン式ローマ字>

名前のご確認をお願い致します。

赤文字でD10RAMA側の回答を記載します。

下地春也→しもじはるや→Haruya Shimoji 「したじはるや」→Haruya Shitaji が正しいです。
赤羽雪乃→あかばねゆきの→Yukino Akabane 正しいです。
妖(あやかし)→「あやかし」って「妖怪」というより「妖怪」に近いですよね？妖怪=demon? 妖怪に近いです。異世界の生物で、神道における神にも近いです。 現 時点での翻訳案: あやかし→demon
雨妖：深江村雨和邇 (うよう：ふかえむらさめのわに) この名前の由来はありますか？ 「種族名：個体名」という形式で妖の名前を表現しています。したがって、「雨妖」は種の名 前 、「深江村雨和邇」が個体名です。個体名は日本語で「鮫」を表す「サメ」「フカ」「ワニ 」の三つの語を発音に組み込みつつ、全体的に水や海を連想させる単語を組み合わせました。 な おかつこのような長い名前にしたのは、武将など江戸時代以前の日本人が現代よりもずっと 長い 本名を持っていたことに由来しています。また「和邇」とは日本神話に登場する海の怪物 であり 、これもモチーフとして取り入れています。 雨妖：深江村雨和邇: これは「種」の名前ですか？一種の怪物? 「雨妖」が「種」の名前です。
雨妖 → 「妖」という漢字は「妖怪」や「妖精」から来 ているのですか？→ Rain Monster / Rain Demon - Rain Fairy ? 「妖怪」からが最も近いです。 深江(村雨) → この名前をどうすればいいのか分かりません。 駅と関係あるのでしょうか？ 他に手 がかりは見つかりませんでした。 https://ja.wikipedia.org/wiki/深江駅 → Fukae Rain Village

和邇 → 海の怪物への言及ですか <https://ja.wikipedia.org/wiki/和邇> → Sea Monster / Water

Monster

現時点での翻訳案: Rain Demon: Water Monster of Fukae Rain Village

「深江」「村雨」は現実の地名とは関係がありません。深海や雨を連想させる単語を連続させて命名しました。「深江」とは水深の深い入り江や陸地に深く切り込んだ入り江を指します。

「村雨」は強く降ってすぐに止む雨のことです。「和邇」は日本神話に登場する怪物であり、雨妖のモチーフのひとつとなっています。

うよう：ふかえむらさめのわに

「雨妖：深江村雨和邇」のふりがなです。

うよう→個人名? → Uyō

ふかえむらさめのわに→ うようの「称号」ですか? → Shark Monster of Fukae Village

現時点での翻訳案: Uyō: Shark Monster of Fukae Village.

翅妖：華羽白逝姫 (しよう：かばねしらゆきひめ)

この名前の由来はありますか?

「しよう：かばねしろゆきひめ」と読みます。雨妖と同じ名前の表記方法です。「翅妖」が種族名、「華羽白逝姫」が個体名です。個体名は「かばね」(死体の意です)や「雪」を表す音を組み込みながら、美しさやおどろおどろしさをイメージさせる漢字を当てはめました。「姫」は称号ではなく名前の一部です(日本神話の女神の名前にも末尾にヒメがつくことがあります)。

翅妖：華羽白逝姫: これは「種」の名前ですか？一種の怪物？

「翅妖」が「種」の名前です。

翅妖 → 「妖」という漢字は「妖怪」や「妖精」から来ているのですか? → Winged Monster / Winged Demon - Winged Fairy ?

華羽白逝姫 → Flower/petal (華), Wings (羽), White (白), Death/parting? (逝), Princess (姫)

現時点での翻訳案: Winged Fairy/Demon: White Death Princess of the Petal Wings

しよう：かばねしらゆきひめ

「翅妖：華羽白逝姫」のふりがなです。

しよう→個人名? → Shiyō

かばねしらゆきひめ→ Red-Feathered Snow White Princess

→ Snow White Princess of the Red Wings

画像のローカリゼーション

春也くんのスマホに入っている画像についてですが、編集したほうがいいでしょう
か？この画像には日本語のテキスト（主人公の名前）が含まれています。外国人プレ
イヤーは名前をひらがなで読むことができません。

必要であれば英語版の画像はこちらで作成します。ひらがなは残して字幕のような形に
なるかもしれません。

画像を編集する場合：画像編集は私の専門ではありませんが、元の画像と使用するフォ
ントを教えていただければ、試してみるのも可能です。またオリジナルのアーティス
トが自分で編集することも可能だと思います。私はD10rama様のご希望に従い
たいと思っています。

Marta様に画像を編集していただくことは想定していません。こちらで対応いたします
。

この画像は 2 つの場面に表示されます：“scene2” と “scene10A”

日本語の敬語と接尾辞について:

日本のビデオゲームの翻訳では、接尾辞やよく知られた用語（「ちゃん、くん、さん、先輩、後輩など」など）をそのままにする翻訳者もいますし、それらを削除する翻訳者もいます。私の場合は、D10ramaチームが反対しない限り、そのまま残そうと考えています。言葉では言い表せないニュアンスがあると思いますし、アニメや漫画の影響で海外プレイヤーにも馴染みのある人も多いと思います。

敬語・接尾辞を省略しない方針で問題ありません。Martaさんの翻訳におまかせします。

理解の問題:

Scene2

#春也

「俺は湿布かなんかですか？」

春也自身が疲れを癒やす効果を持っているかのように「毎日春也くんの顔見てるんだけど なあ」と言った先輩に対する春也のツッコミです。

#先輩

「湿布といえばそうだね、最近スキンシップしてないね」

湿布(しっふ)とスキン"シップ"をかけた冗談です。

→ この文脈での「湿布」の意味することがわかりません。

それぞれの発言に解説を加えてみました。

日程を組み終わる頃には僕も落ち着いてきていた。正午前に駅前で待ち合わせして、昼食を取って、バスに乗る。それから午後を使ってあじさい園を回ったり観光したりする。完璧だ。

完璧にアレだ。

→「アレ」というのは、どのような意味があるのでしょうか。春也くんがその日付が完璧だと感じていることを強調するためでしょうか。

「アレ」==「交際してる男女のデート」です。春也自身は当初デートのつもりでは無かつたのですが、整理してみると完全に先輩とのデートの計画と同じだと気づいたのです。

Scene7

#部長

「元気ってもんじやないね。尊敬に値するよ、あれはまるで……(化け物みたいだ)」

ここで部長は雪乃の悪口を言いかけました。

#部長

「ボキャブラリー貧の死因の八割は自ら墓穴を掘ることにある」

部長は自分の悪口になりかけた発言を「墓穴を掘る(=自滅する)」という慣用句を使いながら正当化しようとします。

#春也

「完全に藪蛇でしたね」

部長の言動に対して「藪蛇」という慣用句を使います。

#部長

「墓穴をつついて蛇を出してしまった」

「藪蛇(=藪をつついて蛇を出す)」と「墓穴を掘る」という慣用句を混ぜた冗談混じりのあべこべな発言です。

#春也

「混ざってます混ざってます」

部長の発言に対するツッコミです。

#

うむ、と先輩は頷いた。それからまた本棚を整理し始めた。

→これらの会話を理解するのが難しいです。

なぜ部長は「ボキャブラリー貧の死因の八割は自ら墓穴を掘ることにある」と言いましたか。その後、表現は違いますが、どれも「迷惑をかける」という意味でしょうか？

それぞれの発言に解説を加えてみました。文芸部のメンバーは婉曲な表現や慣用句を使ってハイコンテクストな会話を楽しむ傾向があります。

そして「混ざってます混ざってます」について。何が混ざっているのでしょうか。春也くんは部長が整理している本のことを話しているのですか。

「藪蛇(=藪をつついて蛇を出す)」と「墓穴を掘る」という慣用句が混ざっていることへのツッコミです。

この虫かごに出口はありませんが、でも、窓はたくさん空いています。

→ 「開く」の代わりに「空く」を使用していることに混乱しています。開いている窓 がたくさんあるという文章になると思いましたが、私の理解で正しいでしょうか。**おおむね正しいです。** 「開く」だと既に取り付けられている窓を開けることの意になりますが、この場合は窓を便宜的に穴状のものと捉え、窓がたくさん備え付けられていることを意味しています。

Scene8A

雨降る闇の最中。月の白い光がかすかに兆していた。[p]

】辺りにきらきら輝いているのは、草木に散った雨粒が月光を照り返しているものらしい。

→ これはコードの一部ですか？放っておいたほうがいいでしょうか？**はい。** 誤って残っていました。消してください。

私の寿命を天に返した。

→ 「天」というのは彼らの世界のことですか？地名ですか？そして、それは「空」または「天国」について言及していますか？

地上の人間たちから奪っていた寿命を開放したという意味で、「天」には抽象的な意味しかありません。

Scene8B

やれやれ、といった雰囲気

→ この「やれやれ」の気持ちが理解できません。雪乃さんは本当の姿を見せたことを後悔している？それとも諦めているのか（もう人間界にはいられない）？

諦めに近いです。真の姿を見せるという一線を超てしまい、もう引き返せなくなつたと感じているのでしょう。

Scene9B

振り向こうとしたところを先輩の胸に抱え込まれる。

#先輩

「さけ」

#

先輩が呟いた。さけとだけ一言呟いた。

断末魔。絞り上げるような苦痛の声。相手が相手なのに嫌でも血の気が引いた。

叫びの声が消え入るまでの音量やうねりやトーンの変遷が、死の輪郭をありありと浮かび上がらせてくるようだった。

それから大量の水を地面にぶちまけるかのような音。

#先輩

「そうだ」

#

先輩が思い出したようにぽつりと漏らした。

#先輩

「私、**彼岸花**も好きだった……」

#春也

「……」

#

さっき先輩が口にしたのは、『咲け』だったのか『裂け』だったのか。

→ このシーンをより良く伝えるために、どのような思考過程でこのシーンを作ったのか知りたいです。私は彼岸花の日本での象徴性については調べて分かっているとは思いますが、それでもこの場面はよくわかりません。画面が真っ黒になるので、プレイヤーの解釈に委ねられている部分もあると思いますが、私の解釈が間違っているかもしれません。初めてこのシーンを読んだとき、うようの血が飛び散って彼岸花の花のような形をしているのを想像しました。それは「お酒」とも関係があるのでしょうか。作者の意図をもう少し詳しく知りたいです。

ご想像の通りの解釈で問題ありません。彼岸花は日本においては死をイメージさせる花ですが、ここでは切り裂かれた雨妖から血が飛び散る様を彼岸花に見立てています。「お酒」については意図していませんでした。

#春也

「.....じゃあどうしましょうか。僕は先輩に着いていきますよ」

#先輩

「ありがとう。それじゃ、そうだね」

→ これらはそのシーンの最後の行です。「それじゃ、そうだね」の意味やニュアンス がわかりませんし、重要かどうかもわかりません。

雪乃がこの先を考えている間を埋めるために発した言葉です。この時に雪乃は二人の 終わりの形を具体的に決めたのかもしれません。

Scene10B

固いものが耳に触れた。耳の上端、軟骨でできたその内側。

闇の中で鋭敏になった触覚が、いま耳元へ全神経を研ぎ澄ます。

耳の裏にもうひとつ、固い感触を感じる。じきに圧力が薄い耳に加わり、はらりとほどけていくのを感じた。

→ 雪乃さんが春也くんの耳を噛んだのでしょうか。

はい。

→翻訳とは関係ありませんが、「好きです」の後に「#先輩」と書くべきではないでしょうか：

#春也	#春也
「先輩」	「先輩」
#先輩	#先輩
「！なに？」	「！なに？」
#	#
#春也	#春也
「好きです」	「好きです」
#	#
.....！	#先輩 ← ?
..... !
うん。ありがとう。

すごく嬉しい。嬉しいなあ…… ………… 私も。 好きだよ。 ——何もかも。君の味も。	うん。ありがとう。 すごく嬉しい。嬉しいなあ…… ………… 私も。 好きだよ。 ——何もかも。君の味も。	
--	---	--

暗い教室での幕切れというシチュエーションですので、二人の体が闇に溶け込んで見えなくなり、話者の声と言葉だけが聞こえてくるようなイメージを表しています。

11.2 Resolució del noms dels personatges i del títol

ゲームのタイトルについて

少し前に、ピルムさまが私にタイトル選択の背後にある理由を説明するメッセージを送ってくれました。まとめ：

1. タイトルに「人外*」を入れたかった
2. 雨が重要なモチーフとなった物語
3. 主人公の名前に「春」が入っていた
4. アガサ・クリスティー「春にして君を離れ」というタイトルが好きだった
5. 以上をまとめて「雨にして人を外れ」に決定した
- 「人を外れ」とは「人の道・人道・倫理を外れる」の意である
- 「春にして君を離れ」に類似を感じてもらい、より深みを与えた
- 一方で積極的にアガサに合わせる必要はない、意味深長なイメージを与えるタイトルがほしい

いくつかのタイトル案とその背後にある理由をリストしました。英語は日本語ほどすべての単語に意味を詰め込むことができないので、さまざまなアプローチを試しました。タイトルは、このストーリーをどのような種類の VN として売り出したいかにも

依存します。私の好みもありますが、まずはあなたの意見を知りたいです。別のこと
に焦点を当てたい場合は、新しい提案をすることもできます。

提案:

Absent in the Spring Rain → 「Absent in the Spring」は、アガサ・クリスティの小説の英語の原題です。「Absent」は別れと離別の感覚を維持します。「Spring」は春也くんのこと。そして、ゲームの重要なモチーフである「Rain」の追加。

What Spring Lost in the Rain → 「春が雨の中でなくしたもの/こと」。春也くんが雪乃さんを失ったことに言及して。

Let You Go in the Rain → 「手放す」。雪乃さんは雨の中で「人間」でいられるエネルギーを手放してしまう。それは彼女が人間界を離れる決意をした場面でもあった。春夜くんと別れるときの参考にもなります。まるで恋愛ドラマのタイトルのようです。

Non-Human in the Rain → 「人外」(Non-human)は翻訳が長く、同義語がほとんどないため、保存するのが困難です。ただし、ミステリー ホラー ゲームの雰囲気をかもし出すかもしれません。

Gone with the Rain → タイトルは小説「風と共に去りぬ」から取っていますが、「風」ではなく「雨」です。雨の中、雪乃さんは人間界を去ってしまう。

<https://ja.wikipedia.org/wiki/風と共に去りぬ>

Farewell to the Rain → 「雨よさらば」。雪乃さんと雨妖が去ると、雨も一緒に去っていきます。

Star-Crossed → この言葉は、「何らかの理由で二人が一緒にいられなくなったとき」を意味します。この言葉は本来、二人の関係が「悪い星によって妨げられている」、あるいは星がその関係に反して働いていることを意味します。この言葉はシェイクスピアの『ロミオとジュリエット』から来ています。ただし、ネタバレしすぎかもしれません。

Parted by the Rain → それは「雨によって隔てられた」という意味です。これは宮沢 賢治先生 の詩「雨ニモマケズ」の英訳の構造に似ています。ただし、肯定動詞です。

Severed. → これは異なるアプローチです。長い日本語のタイトルは、英語ではたったの単語に短縮される場合があります。たとえば、漫画「僕だけがいない街」は「Erased」と訳されました。「Severed」とは、「(つながりが) 終わった、切り離された、関係に終止符を打つ」という意味です。句読点は強調にも使用できます。このタイトルはより素っ気なく、そしてより神秘的です。より詩的でメランコリックな他の提案とは対照的です。

妖(あやかし)

妖怪に近いです。異世界の生物で、神道における神にも近いです。

当初「妖(あやかし)」を「demon」と訳しましたが、原文どおり「ayakashi」のままでもいいかもしれません。私の理解が正しければ、「あやかし」は神、悪魔、怪物であるとは明言されておらず、厳密には妖怪でもありません。VN をプレイする日本人は漢字を通じて参照を確認できますが、海外プレイヤーは参照できません。このため、考えられる選択肢は 2 つあると思います。

1. それらが特定の種類の空想的な生き物であることを明確に確認すること：怪物、妖怪、神、または悪魔。そうすれば、私はそれらをそのように言及します。

この物語のために特別に生み出された種族であるならば、それは「ayakashi」として 残される可能性があります。

雪乃さんについて：

ダイアログボックス内の彼女の名前は常に「先輩」です。英語版でもこのままにしたほうがいいでしょうか？名前（雪乃）はscene3まで出てきません。彼女の名前が正式に紹介された後、ダイアログボックスでは彼女を「ゆきの」と書くことができるのではないかと考えています。

他のキャラクターが彼女を呼ぶ方法には影響しません（春也くんは引き続き彼女を「先輩」、部長は「バネちゃん」などと呼びます）。

感想を聞かせてください。

雨妖：深江村雨和邇（うよう：ふかえむらさめのわに）と 翅妖：華羽白逝姫（しよう：かばねしらゆきひめ）

雨妖：深江村雨和邇（うよう：ふかえむらさめのわに）

「種族名：個体名」という形式で妖の名前を表現しています。したがって、「雨妖」は種の名前、「深江村雨和邇」が個体名です。個体名は日本語で「鮫」を表す「サメ」「フカ」「ワニ」の三つの語を発音に組み込みつつ、全体的に水や海を連想させる単語を組み合わせました。なおかつこのような長い名前にしたのは、武将など江戸時代以前の日本人が現代よりもずっと長い本名を持っていたことに由来しています。また「和邇」とは日本神話に登場する海の怪物であり、これもモチーフとして取り入れています。

翅妖：華羽白逝姫（しよう：かばねしらゆきひめ）

「しよう：かばねしらゆきひめ」と読みます。雨妖と同じ名前の表記方法です。「翅妖」が種族名、「華羽白逝姫」が個体名です。個体名は「かばね」（死体の意です）や「雪」を表す音を組み込みながら、美しさやおどろおどろしさをイメージさせる漢字を当てはめました。「姫」は称号ではなく名前の一部です（日本神話の女神の名前にも末尾にヒメがつくことがあります）。

あやかしの名前をどう解決するかを考えています。新しい提案があります。

「種」の名前は翻訳されますが、名前は原文のままで（海外プレイヤーでも読めるように2つに分けています）。オリジナルの長い名前はファンタジー感があります。雨妖が自己紹介するシーンで、晴夜君は名前が理解できませんでした。主人公にとっても難しそうで威圧的な名前なので、日本語の名前をそのままにしておくと、プレイヤーが春也くんに感情移入してくれるのではないかと思います。

Rain Ayakashi: Fukaemura Samenowani

Winged Ayakashi: Kabane Shirayukihime

特に雪乃さんの名前に関しては、彼女が人間としてのアイデンティティを作り上げるためには本名の一部を取ったことがはっきりとわかります。

漢字の意味をもっと保持したい場合は、文字の形容詞または「タイトル」を作成してみます。例えば：

Rain Ayakashi: Fukaemura Samenowani, the Shark of the Abyssal Zone / Deep Sea

Rain Ayakashi: Fukaemura Samenowani, the Sea Monster of the Abyssal Zone/ Deep Sea

Absent in the Rain: el procés de localització d'una novel·la visual japonesa a l'anglès
Marta Güell Pou

Rain Ayakashi: Fukaemura Samenowani, the Monstrous Shark of the Abyssal Zone/Deep Sea

(「Abyssal Zone」とか「Deep Sea」とかは、海底近くの海の最も深い層です。

<https://ja.wikipedia.org/wiki/深海帯>

Winged Ayakashi: Kabane Shirayukihime, the Red-Winged Deity

これらの名前をどのように扱ったらよいかわからないので、ご意見をいただければ幸いです。

11.3 Entrevista a D10rama (japonès)

インタビューに応じてくれた D10rama にもう一度感謝します。

面接をどのように処理するかは D10rama の裁量に任せます。チーム全体を代表して 1人のメンバーが質問に回答しますか? 質問によっては複数のメンバーですか? 回答者の名前(またはニックネーム)と、質問に関連する場合はその回答者の役職や担当するタスクを知りたいです。

回答はD10RAMA代表のくろあんずが行います。プログラミングとUI・WEBデザインを担当しています。

何らかの理由で D10rama 様が質問に答えられない場合は、ぜひお知らせください。

DD10 Rama の Web サイトには、チームの自己紹介が次のように記載されています: 「同人ビジュアルノベル制作サークル。2020年6月、仙台にて発足。現在計4作品を公開中」

Q: チームは何人のメンバーで構成されていますか? 私のように、特定のゲームで特定のタスクを実行する共同作業者がよくいますか? 同人ビジュアルノベル制作サークルとしては標準的な規模だと思いますか?

A: 現在 15 人です。元々は東北大大学のサークルから発展した団体で、学生もいますが、フルタイムの仕事をしながらD10RAMAに関わるメンバーもいます。他のサークルに比べると少し多いです。

Q: VN 作成のプロセスをどのように管理しているのか知りたいです。新しいプロジェクトはどのようにして生まれるのでしょうか？プロジェクトに取り組むことを決めた瞬間から、どのような手順を踏むのですか？

A: 全てはシナリオから出発します。大抵はシナリオ担当者がやりたい企画を全員に共有し、合意が得られたらプロジェクトが開始されます。シナリオの初稿が完成した段階で、詳細なスケジュールを計画し、イラストや音楽、プログラム担当それぞれにタスクを分配します。

Q: 会議や情報伝達に関して、チームはどのような手段を通じてコミュニケーションをとりますか？そしてどのくらいの頻度でしょうか？D10ramaさんはゲームを作り続けてるので、納期の調整や意思決定のための会議などをどのように行っているのか、とても興味があります。

A: D10RAMAではDiscordのボイスチャットを使っています。週に一回、進捗報告と意思決定のための会議を行っています。その他、相談事項があれば臨時の会議を行うこともあります。

Q: D10ramaはどのようにタスクを分割しているのだろうか。各メンバーには特定の役割がありますか、それとも複数の役割を担うメンバーもいますか？このプロジェクトを通じて私とコミュニケーションを取ったのはピルム様だけですが、私の翻訳を処理してゲームに追加するメンバーは誰ですか？

A: 一人にできることは限りがあります。D10RAMAではおおまかに以下のように役割分担して仕事を行っています：

制作班: 進行管理、広報、渉外

プログラム班: ゲーム実装、UI・WEBデザイン

イラスト班: 立ち絵の制作

映像班: オープニング/エンディング映像制作

音楽: BGMやSEの制作

シナリオ: シナリオ執筆

複数の領域の仕事をしているメンバーもいますが、基本的には全員が上記のセクションのいずれかに属しています。翻訳を実装しているのは主にプログラム班のメンバーです。

これらは VN 作成グループに関する一般的な質問であり、次の質問はローカリゼーションのプロセスに重点を置いたものになります。

Q: ゲームが他の言語にローカライズされる可能性を考慮して作成される場合、このプロセスは「国際化」と呼ばれます。「雨にして人を外れ」は日本のユーザーのためだけを考えて作られました。しかし、英語ユーザーの関心も高まっているということは、外国語でのリリースも視野に入れた次のプロジェクトを構想しているのでしょうか？その可能性はあなたのゲームの作り方に何らかの影響を及ぼしますか？

A: 外国語でのリリースは残念ながらまだ視野に入っていません。ビジュアルノベルの翻訳は他のジャンルに比べてコストがかかるからです。ビジュアルノベル1作品で10万字を超えることはよくあることですが、日本語1文字あたり5円～10円が相場だとすると、翻訳には50～100万円以上かかります。無料作品しか公開していないD10RAMAにはそんな予算は無いため、外国語でのリリースは難しいです。今回は幸運にも無償で翻訳していただけましたが、次も同じようにいくとは思えません。今後予算が潤沢になればいいのですが……。

Q: 英語の翻訳を送った後、それをゲームに追加するプロセスはどのようなものですか？手順、使用したソフトウェア、所要時間、ICU資料の作成など。私は関与していないプロセスなので、あまり知りません。少し説明してもらえますか？

A: 日本語のシナリオ部分を翻訳データに置換します。作業に用いるのはVS Codeなどの一般的なエディターです。置き換え作業にはそれほど時間はかかりませんが、UI に関わる調整にもプロセスに時間をかけています。例えば以下のような作業です：

UIの翻訳：文字で構成されたUI素材は英語にリデザインする必要があります。タイトルロゴも同様です。

UI配置の調整：不自然にならないようにUIの配置を調整します。

最後にTyranoStudioというソフトウェアでデモ版のデバッグを行います。

Q: 最後に、ビジュアルノベル市場はかつては完全に日本だけのものでした。現在では、吉里吉里、ティラノスクリプト、Ren'Pyなどのゲームエンジンのおかげで、世界中の人がVNを作成できるようになり、国際化された製品の需要が高まっています。それについてはどう思いますか?

A: とても興味深いです。すでに国内の多くの作品がSekai Projectなどのパブリッシャーによって海外に広まっているのを目にしています。この流れは止まらないでしょう。また、仰る通りゲームエンジンのおかげで我々のようなアマチュアでも多言語でビジュアルノベルを届けることができるようになりました。これは我々だけでなく読者にとってもチャンスだと思います。ビジュアルノベルというジャンルは小説や漫画に比べてニッチですが、国際化によってもっと作品が増えていき、盛り上がっていくことを夢見ています。

11.4 Traducció

Títol del videojoc: *Absent in the Rain*

ESCENA 1

#

Sharing an umbrella

Senpai

"They say that the person who gets wetter while sharing an umbrella is the one most in love."

Haruya

"So they say."

Senpai

"Can I see your shoulder for a second?"

Haruya

"Do you realize that, as a human being, that's the worst thing you could have possibly said?"

#

She chuckles next to me, under the same umbrella. One umbrella is too small for two people.

Our shoulders and arms touch again and again. Even though I'm being careful...

It's so awkward.

"Woah. Haruya..."

One of my male classmates passing by glances at me before looking away. He's riding his bicycle and wearing a raincoat. Under the raincoat, the rainy season school uniform is peeking out.

Senpai

"Is he someone you know?"

Haruya

"He's a classmate. Barely an acquaintance, really."

Senpai

"Hm..."

#

Looking at the back wearing the raincoat, she grins.

Senpai

"That's just right."

Haruya

"What is?"

Senpai

"There'll be rumors about us."

Haruya

"What are you talking about?"

Senpai

"People also say that a rumor lasts 75 days."

Haruya

"So they say."

Senpai

"Yeah. And that's more than enough."

Haruya

"More than enough for what? Two months... So, until august. Er, during summer vacation, about the rumors..."

#

Senpai

"Indeed, what should I do?"

Haruya

"Will you please do nothing..."

#

With a light smile, senpai simply replies that she would behave. My eyes are probably as moist as the humidity of the rainy season.

Her jet-black long hair was from the rain and gave off a luster.

The color of my senpai's hair is that of a wet crow feather. Her dark eyes, which stand out against with her white skin, are peeking behind her long eyelashes.

Her gaze turns to me. My consciousness is sucked into those eyes like the night sky.

My heart jumps as if I have tripped, and my breath becomes a lump in my throat, blocking it.

I turn my face away in reflex. Then, she puts her lips close to my ear.

Senpai

"You're embarrassed. Your face is beet red."

Haruya

"Please don't whisper in my ear. I'll close the umbrella."

Senpai

"That's fine by me? I was about to go home wet anyway."

#

Today, she didn't bring her umbrella.

When it was time to go home, she walked briskly from the school entrance in the middle of the rain, she turned around and called out to me with a "shall we go?"

A weirdo, an eccentric... Yet beautiful. That's my senpai.

While admiring this always striking person, I raised the umbrella over my head.

And now here we are.

Senpai

"I quite like walking in the rain, though."

Haruya

"What would you like about that?"

Senpai

"Even if you cry, nobody will find out."

Haruya

"Huh...?"

#

Senpai

"Oh? Was my joke too high level?"

Haruya

"I'm so tired I could cry..."

#

Senpai

"Should I hold the umbrella now?"

Haruya

"No, it's fine!"

#

We walk in the sound of rain. When sharing an umbrella, your steps are much slower than usual.

That means more time to talk and even more of my senpai's unique conversation.

The amount of chatter spouting from her lips is akin to the amount of rainfall during the rainy season.

Eventually, we come to an intersection. From there onwards, I'll go straight while she'll turn.

This is the place to say goodbye.

Senpai

"Thanks, Haruya-kun."

#

We look at each other under the umbrella.

Senpai

"For letting me under your umbrella, thank you! I'll be fine from here."

Haruya

"Will you walk by yourself? In this rain?"

#

She nods. Many thoughts come to mind.

Senpai will get drenched...

Won't it be better if I accompany her halfway through? Even someone like her can get sick after walking under the rain.

But if I suggest that, won't it be a nuisance for her?

Since, in the first place, she herself said it was okay...

#

Senpai

"Then, Haruya-kun. See you tomorrow."

Haruya

"Ah..."

#

My voice is clogged. Before I realize, my mouth is moving on its own.

Haruya

"Yes... See you tomorrow."

#

I let out a sigh while looking at her back getting smaller in the distance.

See you...

While I was hesitating whether to speak up or not, I missed my timing and the moment flowed away.

Whenever something like this happens, I'm left with a bad aftertaste.

If she were to catch a cold because of this, I'm sure today's event would weigh on my conscience forever.

My shirt is getting wet on the right shoulder. The moist feeling makes me return to reality.

Before I get any wetter I start heading back home, my guilt trailing behind me like a shadow.

I can hear the sound of rain in the distance. While being alone under an umbrella is spacious, it feels somewhat empty.

ESCENA 2

#

The following day after school, in the literary club room.

Senpai is lying face down on her desk and stares at the sky with languid eyes. Her silky hair hangs over her arm and flows down the desk, flooding the tabletop in black.

Seeing that listless appearance, I can't help but remember what happened yesterday.

#Haruya

"Are you not feeling well?"

#

#Senpai

"Nope. I'm just tired. It's not like I caught a cold, so don't worry."

#

Her words ease the lump in my chest.

#Haruya

"It's rare to see you tired."

#Senpai

"Hmm... Yeah, it's weird."

#

She puts her chin up on her arm and faces my way.

#Senpai

"Even though I see Haruya-kun's face every day."

#Haruya

"What am I, an energy drink?

#Senpai

"Must be because we haven't done any skinship lately."

#Haruya

"I don't remember us ever doing that."

#Senpai

"Then let's start now!"

#Haruya

"Let's not."

#

When I say that, she once again puts her left cheek down on the desk.

#Senpai

"I wanna go out..."

#

She mutters quietly.

#Haruya

"Where to?"

#Senpai

"Have you heard of the hydrangea garden?"

#

I do know a little about the hydrangea garden she has just mentioned.

It's a rather far place, and from our neighborhood, you can't get there without changing trains and buses.

#Haruya

"It's quite far."

#Senpai

"Yeah, but I want to go... I like hydrangeas."

#Haruya

"Is that so? It's the first time I hear of it."

#Senpai

"What about you, Haruya-kun? Do you like flowers?"

#Haruya

"It depends on what kind. I like flowers like cherry blossoms, plums, and wisterias. I think hydrangeas are good too."

#Senpai

"Do you have a type?"

#

She laughs.

It doesn't seem she's looking for an answer so, after some hesitation, I end up not saying anything.

#Senpai

"Hey, Haruya-kun."

#

She slowly raises her body and says:

#Senpai

"Don't you want to go? To see the hydrangeas?"

#Haruya

"With you...?"

#Senpai

"On our next free day. Together."

#

Do I want to go out with senpai and visit the hydrangea garden?

#Haruya

"Eh, ah, well...?"

#

My voice comes out strange.

#Haruya

"Isn't it supposed to rain on both Saturday and Sunday...?"

#

I blurt out something that doesn't really matter. The weather being good or bad isn't important.

#Senpai

"Isn't it nice? Hydrangeas look good in the rain."

#

Luckily or unfortunately, she doesn't seem to care about the weather forecast.

Does that mean I'll be going out with senpai?

#Senpai

"But... Yeah, I guess. People don't usually go out when it rains..."

#

Saying that, she rounds her back and buries her mouth in her arm.

It's painful to see her so lonely, and I feel the need to say something.

#Haruya

"But I think it's good..."

#Senpai

"You think it's... good?"

#Haruya

"Yes, that even if it's raining..."

#Senpai

"For real?!"

#

Her face suddenly brightens, and I sense something has gone wrong.

With my comment I just meant that I think there's nothing wrong with going out in the rain, or something like that.

She, however, seems to have taken it in a different context.

#Senpai

"Ahh, I'm happy... I'm looking forward to it!"

#

Looking at her smiling face, I can't bring myself to correct the misunderstanding.

#Haruya

"Senpai."

#Senpai

"Yes?"

#

It's my fault for not making my reply clear, so I want to fix it.

#Haruya

"Let's go out together on the weekend. To see the hydrangeas."

#Senpai

"Yeah! I know! why don't we organize the trip?"

#

And so, we start talking about our sightseeing plans.

As we finalize the schedule, the trip is quickly becoming a reality, and I grow more and more psyched.

At some point I stopped thinking, and I probably talked a lot of nonsense.

#Senpai

"Can you believe it, Haruya-kun? We have the whole thing planned now!"

#Haruya

"Well, we did make it with the idea of carrying it out."

#

By the end of our planning, I have calmed down. We will meet in front of the station before noon, have lunch, and then get on the bus. We will spend the afternoon visiting the hydrangea garden and sightseeing.

Perfect.

This kind of date is perfect.

#Senpai

"I want you to come prepared, Haruya-kun, because you're an accomplice now!"

#Haruya

"Actually..."

#

I want to bring up a certain topic, but it's difficult to do in front of her smile.

#Haruya

"I just want to make sure of one thing."

#Senpai

"Yes? What is it?"

#

She tilts her head, and I begin to talk as if pulling a string of memories out of my brain.

#Haruya

"It's about the hot topic of the last days... The serial murder case..."

#

Her eyes widen at my words.

A murder case has recently taken the world by storm.

Incidents have occurred nationwide, and the corpses left behind have been horribly disfigured.

It's even said that parts of the bodies are often missing.

The culprit hasn't been caught yet, and since the range of the crimes is all over the country, it's not possible to trace the culprit's footsteps.

Yesterday, a corpse was discovered all the way north, and today a new one has appeared at the far end of the south on the main island. Those mysterious incidents raise the possibility of multiple perpetrators.

#Haruya

"I just want to make sure. Right now, we can't say that it's absolutely safe, can we? But, we're going anyway."

#

At my words, a little groan comes out from the back of her throat. Then, she takes a long breath.

#Senpai

"If you want to say that we're being conceited or careless you aren't wrong, but..."

"I think it's fine as long as we don't go out at night. And in the first place, we're still going to school like usual."

#Haruya

"Alright. I just wanted confirmation."

#Senpai

"If you're worried, do you want to cancel?"

#Haruya

"No..."

#

I shake my head.

#Haruya

"We have already planned everything..."

#

#Senpai

"Right. Yes, that's right."

#

She laughs. She laughs, and I smile.

Suddenly, my smartphone vibrates in my pocket.

When I take it out, I find that a classmate whom I talk to often has sent me a photo.

Drawn on a blackboard, there's a doodle of a shared umbrella with a heart, and two names lined up under it.

Haruya Shitaji and Yukino Akabane.

I don't even have the energy to reply, so I just sigh.

Where on earth should I start correcting the rumor?

But there are a few things about the image that strike me.

One is the speed in which rumors spread.

The second is that the symbol of a shared umbrella with the names of a man and a woman below is still deeply rooted in our modern society.

And, finally, it's the star quality of my senpai, whose name is known even to my classmates who don't know her personally.

She has a kind of genius.

#Senpai

"What's wrong, Haruya-kun? Why are you sighing?"

#

She had gotten up from her seat and was leaning against the window, and now is calling out to me with her usual faint smile.

I close my phone and answer.

#Haruya

"I was thinking that I'll be hanging out with an amazing person."

#Senpai

"Amazing enough to make you sigh? You'll make me blush!"

#

She laughs.

June. Looking at the sky through the window of the cramped clubroom, it looks like it'll rain again.

ESCENA 3

#

"From now on, it's time to go around and look into clubs. To all the new students..."

Along with the school broadcast, the students leave the classrooms and step into the hallway.

The school is filled with voices. The flow of people, the voices of those recruiting new members... It's lively.

For the time being, I follow the crowd and escape into the corridor.

"Would you like to try track and field?"

"Are you interested in the drama club?"

There's no club activity in particular that I want to check out.

I like reading, so I might peek at the literature club, although I don't really like writing...

On the other hand, if I go straight home then I won't be able to make a decision.

There's a lot of enthusiasm swirling around to get freshmen, and that attention is on me at times too.

And each time I give a vague, indecisive answer.

I wish I could say "no" more casually. After all, to them I'm just one more potential candidate.

I wander around the school hoping to escape from the crowd.

In the end, I wander into an unused classroom in a separate building away from the main school building.

It's a place strangely filled with tranquility, and neither the voices of invitations nor any footsteps can be heard.

Even though no one is here, I feel nervous about entering a classroom on my own. I cautiously step inside.

Chairs and desks are neatly arranged and quiet. When must this class be used?

I lean back on the window.

You can see the cityscape in the distance, and the horizon is visible.

#Haruya

"Ahh..."

#

I look at my reflection in the window and sigh.

I have a feeling that the person I see there is going to spend his high school life as if it were someone else's problem.

If you don't like crowds, you should just go home.

So then, why have I come to an empty classroom like this and I'm staying inside the school brimming full of newcomers and club invitations?

#??

"The view is nice."

#

I turn my head around at the sudden voice. A girl is standing next to me. A beautiful person with white skin and long black hair.

When did it happen? I'm sure the door was closed...

#??

"The view is nice."

#

She gives me a gentle smile, a smile that looks as though directed at someone who has been with her for many years.

#Haruya

"A-ah... Yes, that's right."

#

I have a hard time replying properly.

I wish I could talk more casually, but it's difficult for me. I think it through before speaking. I also think a lot about the words I choose.

#??

"Yes."

#

However, the other person nods without caring about my stuttering.

#??

"Very much so."

#Haruya

"..."

#

Somehow, she seems like a unique person.

She has a peculiar timing. No, I guess she's a peculiar person in many ways, since she's purposefully away from the bustling school building that's busy recruiting new students.

#??

"Spring is nice."

#Haruya

"Is that so..."

#??

"The sky is bright."

#Haruya

"I agree."

#??

"It's completely different from winter."

#Haruya

"Yes."

#??

"It's warm."

#Haruya

"It's warm indeed."

#??

"It's spring."

#Haruya

"..."

#

What's with this person? Is she equipped with an engine that keeps her talking endlessly?

#??

"The air smells good in spring."

#Haruya

"Now that you mention it..."

#??

"Is it the scent of flowers?"

#

For sure. The spring air smells sweet. Where does this scent come from?

I want to open the window and try touching the spring air, but I look sideways and hesitate.

I fear that, if I open the window now, the conversation will go on eternally. I feel like I will have to talk to this person forever.

I'm not good at being involved with others.

It's more than I can handle.

#??

"Spring has come to this city. A new spring."

#

... It seems that she can keep going even if even if you leave her alone. Whether you want it or not.

#??

"Looking at the scenery of the city like this...."

#

While saying that, she leans her back against the window.

#??

"It makes me feel like everywhere is a city. Right?"

#Haruya

"Eh...?"

#

Wait. I suddenly no longer follow.

I don't understand, but that doesn't mean I don't share the feeling. It just means that I can't quite grasp what she's trying to say.

#??

"I'm sorry. Could it be that I've been saying weird things all this time?"

#

When I'm at a loss for an answer, the other person laughs embarrassedly.

#Haruya

"No!"

#

Her expression was so lonely that I unintentionally raise my voice.

#Haruya

"Umm... Well, I mean..."

#

I think hard and finally squeeze out an answer.

"Looking at the scenery of the city makes me feel like everywhere is a city."

I can easily find a reason to agree with her. If you look at the city, then everything is a city. But is that all? This seemingly meaningless conversation, maybe there's something deeper in it?

#Haruya

"This city... Eh, no... There's a city wherever you go. Because a city... A city... Is where people live."

#

I don't know what to say so, even though I'm talking, I have no idea of what I'm saying. I let my mouth move while my brain tries to keep up. If I stop now, we'll be in silence.

Why am I even doing this...

#Haruya

"No matter where you are, it's filled with places where people live, and people's life activities continue... I guess it's this kind of feeling, isn't it?"

#

The girl looks surprised at the answer I managed to work out. Then she laughs, and the tension I could feel from her is lifted.

#??

"Yeah. You understand! That was the correct answer."

#

Was it a quiz?

Silence fills the classroom again. At least I managed to overcome the city situation, but what now?

I look out the window again. I can't exactly leave just like that...

Silence.

I wish I could say something witty. Unfortunately, I'm no good at that sort of thing.

In the silence, the other person also turns to face the window. She stretches out her arm in front of me and unlocks the window latch.

The window is now open.

The rushing wind ruffles the girl's hair. With her long hair blowing in the wind, she calls out to me.

#??

"The wind is nice."

#Haruya

"Right..."

#??

"Here, the window."

#

The person smiles.

#??

"You looked like you wanted me to open it."

#

Why?

This moment stays burned in my mind.

Back then, did I really want senpai to open the window?

At that time, I was struck by something like an incomprehensible deep emotion, and I couldn't say anything.

Startled, I snapped out of my abstraction, and I turned to face the window again.

No. Rather than to the window, I turned to the blowing of a new wind.

--

#??

"My name is Yukino Akabane. I'm a second-year student. What about you?"

#Haruya

"I'm Haruya Shitaji... A freshman."

#Yukino

"I see. Haruya-kun."

#Haruya

"Yes."

#Yukino

"Come with me."

#

I follow behind the person whose name I didn't even know until a moment ago.

We leave the classroom, pass through the crowds of the main school building and arrive in front of a small classroom.

#Haruya

"Um..." Is this...?"

#

#Yukino

"All club activities are in full swing. I also have to fulfill my duties as a literature club member."

#

She opens the door.

The literature clubroom is a small room that makes me think it's a storeroom or something.

There's a large table in the center, and a girl who seems to be a senpai is sitting in the back. She has brown hair tied in two braids and wears glasses.

#??

"Welcome back."

#

#Yukino

"I'm back, president."

#

#Club President

"It looks like you harvested. As expected of Bane-chan."

#Yukino

"I'm more than happy to have met your expectations."

#Club President

"Hmm, expectations... I didn't have any particular expectations of you, though."

#

"Fu...", the club president laughs. "Fufufu", Akabane-senpai also laughs. The two girls seem to have a unique relationship.

#Club President

"Want to take a seat?"

#Haruya

"Ah... Alright."

#Yukino

"Your seat is across from mine."

#Haruya

"Ahh..."

#Yukino

"You can open the clubroom freely. The club advisor and I have the key, so when you want to borrow it, it'll be quicker if you speak to the teacher in the staff room."

#Haruya

"Why are you talking on the premise that I will join the club?"

#

"Won't you?"

#

I sigh. From the seat directly across from Akabane-senpai, I say:

#Haruya

"I... I think I will join."

#Yukino

"That makes me happy!"

#

She laughs and I smile. Senpai smiles, and then she looks out the window.

#Yukino

"Spring really is nice, after all."

#

She seems to be having fun and looks like someone reliable.

This person will take me somewhere far away.

That's what I felt.

The three of us looked at the clear sky and the scenery outside.

Ah, indeed.

And tomorrow, senpai and I will go someplace far.

Following in the footsteps of my senpai, even if we never touch each other directly, we'll still go far.

In bed. The feelings that had been scattered and itched in my chest are gathering, solidifying.

With a sense of security that resembles determination, I fall asleep.

ESCENA 4

#Senpai

"It's strange."

#Haruya

"What is?"

#Senpai

"Doesn't the scenery you see from the bus window look completely different from usual? Look at this city, too."

#

A rainy city flows outside the window. Senpai is looking deeply at the window of the bus dripping with water.

#Haruya

"The fact that you came in uniform is more strange to me than anything else."

#

It's amazing that she's wearing her school uniform even though it's the weekend.

I've heard rumors that some people even spend their holidays in uniforms, but I never thought I'd see it up close.

#Senpai

"I like uniforms."

#Haruya

"You do?"

#Senpai

"Yes! Don't you feel it's out of the ordinary?"

#Haruya

"Hmm? "I think I kinda understand, but..."

"We wear uniforms at school, which takes up most of our daily life, so if that isn't ordinary, then do you consider the weekend to be the actual "ordinary" time?

#Senpai

"Look, Haruya-kun, there are a lot of people lined up over there."

#Haruya

"..."

#

Senpai's daily life seems to be full of surprises and discoveries.

#Senpai

"I like windows. You can see various sceneries flow, and the outside world spreads endlessly. I'll probably never get tired of looking."

#Haruya

"Ah, I kind of understand how you feel."

"Speaking of getting tired of things... No matter how "out of the ordinary" it is, won't you get bored of wearing the uniform every day? If there isn't "ordinary" there can't be "unordinary" either."

#Senpai

"I'm not tired of it so far. In the long run, high school itself is a special event in life."

#Haruya

"That's philosophical."

#Senpai

"Doesn't it apply to today too? Going out somewhere with someone."

#

From the sound of it, even she seems to believe that going to see the hydrangeas together is unusual.

#Senpai

"Well, I think it would've been better if I had come in gym clothes."

#Haruya

"What do you mean...?"

#Senpai

"Hmm? Aren't gym clothes even more extraordinary?"

#Haruya

"You're nuts."

#

The bus carries our extraordinary life.

#

She's walking in front of me, spinning and hopping around. The hem of her skirt and her black hair dancing under the red umbrella.

Surrounded by blue, purple, and pink hydrangeas, she's innocently playing around.

#Senpai

"Why do humans only have eyes in front?"

"I want to keep everything in sight, but I just can't!"

#

Hearing her say that, happy like a child, an unintentional smile spreads on my face.

#Haruya

"That would be a bit... No, quite difficult to achieve."

#

Having said that, I'm also excited about the hydrangea garden. The hydrangeas grow as far as the sea.

Combined with the drizzle, it feels as if we're walking in another world, isolated from anywhere else on Earth.

#Senpai

"Lovely! It's really fantastic!"

"The hydrangeas are blooming everywhere, enveloping me, the road continues beyond the fog, and you are here."

#Haruya

"Me...?"

#Senpai

"Yes!"

#

She suddenly stops spinning. Her skirt and hair float and sway.

#Senpai

"If you weren't with me, I wouldn't be as happy."

#Haruya

"Is that so..."

#

If anything, my image of senpai is that of a person capable of being free and cheery anytime, anywhere.

#Senpai

"Hmm... How to put it? If I had been here alone, I'm sure I would've been scared. Just a little bit."

"It's so beautiful and wonderful, and the scenery goes on forever... Then I'd suddenly wonder if I can really go back to where I started from here."

#Haruya

"Er...?"

#

I feel like I both understand and don't.

#Senpai

"However, I feel relieved when you're here. I can clearly see that I can go back."

#

I feel like I've been told something really outrageous. I wait patiently for her words.

#Senpai

"So... Hmm..."

"Anyway, with you I can go far."

#Haruya

"...!"

#Senpai

"Do you understand? What I want to say..."

#

What should I do...?

All kinds of feelings well up, yet when I try to put them into words to say out loud, I suddenly feel suffocated.

Any word seems imprecise, inappropriate, misleading, inadequate, and unsuitable for me to utter.

But I want to answer something, I believe I have to answer, and in the end, the words that come out are just these:

#Haruya

"I- I want to understand."

#Senpai

"I want to understand..."

#

She repeats my words.

"I want to understand..." I don't think it's a very nice thing to say. Or rather, isn't it the same as saying I just don't get it?

#Senpai

"Pfffft!"

#

She laughs. I had been looking down without realizing, and when I lift my gaze, I see her advancing forward with hopping steps.

#Senpai

"I don't understand!"

#Haruya

"Yes...?"

#Senpai

"I don't understand how I feel right now! I don't know what to say!! Hahahaha..."

#

Saying that while laughing, she moves further and further away.

I don't get it. I don't understand, but she seems happy.

#Haruya

"Actually..." "Senpai."

#

That being said, all her hopping around is dangerous, so I call out to her from afar.

#Haruya

"Watch your step..."

#

—?

What just happened...?

I don't know.

If I had to say, it looked like a mass of shadows.

Something popped out of the ground, snatched something from senpai's hand and disappeared into the ground again.

Her red umbrella fell and bounced on the road full of hydrangeas. Senpai's body collapsed on the rain-soaked dirt ground.

#Haruya

"Senpai...?"

#

For a second, my mind goes blank, but then I run to her.

#Haruya

"Are you alright?!"

#

She's looking down.

I wonder what she's staring at, and when I trace her line of sight, I see the sleeve of her uniform.

#Haruya

"How... Senpai...?"

#

Something is different. Wrong.

#Haruya

"Your wrist..."

#

Beyond her left arm.

There's only the sleeve left. The torn sleeve of the uniform stretches out like an empty bag and hangs over the ground.

She glances at her sleeve, staggers to her feet—and sits down again.

Silence fills the place like a bottomless swamp.

#Senpai

"... My bad."

#

She suddenly opens her mouth. She's completely back to normal.

Excessively normal.

#Senpai

"I accidentally fell. Being too playful is reckless, huh."

#Haruya

"Huh? But- Senpai..."

#Senpai

"I'm fine. Thank you for your concern."

#Haruya

"Senpai, your left hand..."

#Senpai

"Yeah?"

#

She tilts her head and stretches out her left hand from inside the sleeve.

#Senpai

"My left hand? What's wrong with it?"

#Haruya

"..."

#

I try to say something. I'm about to ask something. But I stop myself. I hold my breath within my chest.

I can't say anything. There's a wall. A wall that strongly rejects me.

She is rejecting me.

#Haruya

"No..." I'm just glad you're safe."

#Senpai

"I'm sorry I worried you."

#

She stands up. Picking up the umbrella that was lying around, she turns to me to say:

#Senpai

"Then! Let's resume sightseeing, Haruya-kun. I want to go farther."

#

I think it's creepy.

I had thought of her as a strange person many times before. I thought she was someone who lived outside the norm.

But that's the first time I ever felt uneasy.

#Senpai

"Haruya-kun."

#

#Haruya

"Yes..."

#Senpai

"Aren't you coming?"

#Haruya

"I'm coming..."

#

Even after all that, she is still happily screaming and letting out sounds of admiration. We even take a picture together.

But I don't know how to look at her.

A white mist covers the entire hydrangea garden. We both walk through it.

Senpai and I, alone.

ESCENA 5

#

The following day after school, in the literary club room.

I'm waiting alone in the club room, but there's no sign of senpai coming.

The small room is filled with suffocating silence, and the sound of the rain falling outside can be heard strangely loud.

A grey sky peeks through the window.

It's the first time she hasn't come to club activity.

The literary club is very laid-back. Rather than a club activity, it'd be more correct to call it an after-school hangout, and that's exactly why I'm worried about her.

I wonder if she has come to school.

I'm worried, but I don't know what to do.

Even if I asked if her body is okay, she'd act as if nothing happened, so I wouldn't be able to say anything else.

Frustration builds up and turns into irritation.

All I can think of is senpai, and that shadow that caught my eye.

The shadow that jumped out of the ground and probably ripped off her wrist before disappearing into the ground again.

Just what was that thing? And why would she try to keep its existence hidden? Should I also act like I saw nothing?

My head rummages through my memories and pulls out the nationwide serial murder case. On the news, the number of casualties has increased by one again.

Naturally, I connect the two incidents in my head.

Isn't the shadow the one attacking people all over the country, and not an ordinary murderer?

If that were the case, it would explain why it has been so difficult to track down the criminal, as well as why the crimes are spread across the country.

That could explain it.

Is that possible? What was that shadow in the first place? Was it really there?

Maybe what senpai said about tripping is true, and the shadow has just been a product of my imagination.

It's too confusing. Any speculation is like trying to grasp the sky.

The only thing I can be sure of is that we're in a dangerously suspicious and mysterious situation.

There's no point in thinking about it, so I leave the clubroom. I take out my smartphone from my pocket to see the time, but there's no news from senpai.

As I'm walking in the cloudy weather, something crawls up my neck.

The sensation makes me want to scream, but I barely manage to hold back. Maybe an insect or something?

I try to wipe my nape with my hand, but I can't get rid of that feeling. My neck is wet.

The shuddering comes up to my ear.

#??

"Tonight, it will rain."

#

I'm shivering. A voice that sounds like it's coming from the depths of the earth makes my eardrums vibrate.

#??

"At the time of the boar I shall await at the door of your dwelling."

#

Something pops in my ear. When I cautiously touch my ear, my fingertips are wet.

What has just happened?

Fear like I have never felt before overcomes me. I feel like I've been touched by something I shouldn't have knowledge of, by something I should have never heard.

How come I keep meeting things like these? I don't understand.

All I can piece together is that something supernatural is haunting the town, and it seems to be trying to get in touch with me.

I'm caught in something, and the fact that senpai was attacked yesterday must be part of that.

With uneasiness in my heart, I walk back home with heavy steps.

ESCENA 6

#??

"Tonight, it will rain."

#

It's pouring, just as the voice whispered in the daytime.

#??

"At the time of the boar I shall await at the door of your dwelling."

#

The time of the boar. When I looked it up, it was from 22:00 to midnight. The time is close.

I sit at the front door, waiting for the time to come. I have turned off the lights in my room, and my parents are already in bed. The house is pitch black.

Amid that, I hunch over and endure the tension.

My hands and feet are cold because of the tension, and the back of my throat is tight. Maybe I could distract myself better if I waited outside, rather than staying still.

It's raining, so I grab an umbrella. Holding something in my hand makes me feel a little better.

22:00

#Haruya

"I don't like it..."

#

Putting the smartphone in my pocket, I stand up.

I pick up my umbrella and unlock the front door, paying close attention to making as little noise as possible.

Cold, rainy air rushes in through the crack of the open door. Both the entrance and outside are pitch black.

I open my umbrella, take a step outside, and slowly close the door.

It's my first time going outside at this hour, especially when it's raining. The streetlights near my house reflect its light onto the wet pavement.

I have the uncomfortable feeling of standing in the wrong place at the wrong time.

I wonder if senpai would pass by my house. I'd probably feel a little better then.

Usually that would be impossible but, since we're talking about her, it might truly happen.

Besides, I feel like this kind of atmosphere strangely suits her.

I'm staring at the pitch-black sky while thinking about such things, and when I look down, a wave runs through my body.

Something is emerging from the ground.

From where I stand on my feet, and from the firm ground, it's rising little by little, as if a face were sticking out of water.

It's like an optical illusion.

Things I always took for granted are being shaken.

I become uneasy. A fish—It's a shark.

What's emerging is a huge shark.

However, what's completely different from ordinary sharks are the gigantic human denture that appear as it surfaces.

Human teeth are lined up in the mouth of the fish, the tongue contained in the back.

They look like teeth that could easily bite iron.

Rows of teeth put closely together; one single front tooth is as big as my spread-out hand.

Monster. Monster.

My whole body is frozen. I feel simple, pure fear. As I perceive my life in danger, my body refuses to move, weak and pallid as if my blood had been drained.

I stand still, my stare glued at the monster in front of me, as it slowly opens its mouth.

#??

"On time. I thank you."

#

The shark lets out a heavy voice that makes the core of my body tremble.

I'm surprised he can speak. His voice has an eerie sound, like something non-human attempting to imitate a human's voice, and failing.

#??

I am the Rain Ayakashi: Fukae Murasame no Wani, the Monstrous Shark of the Abyssal Zone

#

#Haruya

"Rain Ayakashi...?"

#

He has given me his name, but I couldn't quite catch the rest on the first try. Despite my confusion, the Rain Ayakashi continues.

#Rain Ayakashi

"How shall I address you?"

#Haruya

"What is..." ...My name?"

#Rain Ayakashi

"Correct."

#Haruya

"Haruya Shitaji..."

#Rain Ayakashi

"Haruya Shitaji. Shitaji-dono."

#Haruya

"Y-Yes."

#Rain Ayakashi

"I visit you on this night for nothing else but to request your help."

#Haruya

"To ask me...?"

#Rain Ayakashi

"Correct."

"The other day, incidentally, it would seem you were in a flower garden with a woman. How is she called?"

#

I'm at a loss of words. The Rain Ayakashi is referring to my senpai. Should I really mention her name here?

#Rain Ayakashi

"Worry not."

#

The monster adds as if he can sense my internal conflict.

#Rain Ayakashi

"We are old friends. I solely wish to know the name she goes by here."

#Haruya

"Um..."

#

I can't take in a single word the monster says.

That monster and senpai are supposedly acquainted? What does he mean by "here"?

And does that mean she has another name besides "Yukino Akabane"?

#Rain Ayakashi

"Undoubtedly, there are many things you want to ask about. I shall talk about those later. But for that purpose, firstly, could you tell me how I should refer to her?"

#

I feel that the shark monster's tone has softened ever so slightly. For the time being, I decide to follow what he says.

To begin with, I'm not a brave enough person who could go against such an opponent head on.

#Haruya

"Yukino Akabane. That's her name."

#Rain Ayakashi

"Yukino Akabane. I see."

#

The Rain Ayakashi repeats the name several times and nods.

#Rain Ayakashi

"Have you been with Yukino Akabane for a long time?"

#Haruya

"No... Since last spring."

#Rain Ayakashi

"But you seem to get along very well."

#Haruya

"I don't know. Maybe so."

#Rain Ayakashi

"Hmm...?" Such an ambiguous way of declaring so... Is it because of Yukino Akabane's behavior that you are making your words vague?"

#Haruya

"I can't say for sure that's not the case."

#Rain Ayakashi

"Hmm. It seems to be a relationship that cannot be easily explained."

#

Ugh. Is this being prying into my private life? I feel a little annoyed, but I can't really say anything back because the other party is, well, a huge shark. Pathetic...

#Rain Ayakashi

"What kind of person does Yukino Akabane appear to be in your eyes?"

#Haruya

"In a word... She's a weirdo. She's an unpredictable person who is always full of energy and tries to get close to other people." "Yes, that's it, she seems like she's starving to interact with other people..."

I'd say this is the kind of person she is?"

#Rain Ayakashi

"I see. Yes, I see, I see. Humans may still look strange in her eyes."

#Haruya

"What do you mean?"

#Rain Ayakashi

"I shall be forthright."

#

The air is tense.

#Rain Ayakashi

"Firstly: Yukino Akabane is no human."

#Haruya

"Huh...?"

#Rain Ayakashi

"Neither she nor I live in this world. We are foreigners who came here from another world."

"We are "ayakashi". We are neither humans nor birds or beasts. Neither flowers nor fish."

#

The monster says indifferently, as if reading a script.

Of course, my understanding can't catch up. Ayakashi...? If senpai isn't a human being, is she in the same category as the monstrous shark?

#Rain Ayakashi

"Of course, you, as a human, would find it hard to believe. However, the fact that I am in front of you like this is the best proof that my story is no hoax."

#

It's just as the Rain Ayakashi says. He has hit the nail on the head, but I can't easily accept it.

#Rain Ayakashi

"In other words, the reason why Yukino Akabane wants to close the distance with you isn't it because she wants to observe in more detail the strange human beings she mingles with?"

"And perhaps, that kind of attitude is seen as eccentric by other humans and, therefore, they are wary of her."

#

The monster's speculation about senpai's position is mostly correct.

And, according to the rain monster, the fact that she isn't human may have cast a shadow over the relationship between me and her.

#Haruya

"Honestly... Even if you tell me all that, I don't understand. I really don't. What's going on?"

#Rain Ayakashi

"I guess I'm being unreasonable. However, we must move forward. Every second counts, and tonight's rain will soon stop falling."

#

Just as the Rain Ayakashi says, the rain is gradually decreasing its momentum. Maybe the shark can't appear unless it's raining?

#Rain Ayakashi

"Let me be blunt. Right now, I am here with an important order from my master. Such order is to bring Yukino Akabane back, even if I must kill her."

#Haruya

"Even if you have to kill... Huh? Why... Aren't you friends?"

#Rain Ayakashi

"It would seem that a murder case has recently been making headlines in this country."

#

I certainly remember. The serial murder case... Before I went out to the hydrangea garden with senpai, we talked about that incident.

#Haruya

"What about... No, you can't be saying that she..."

#Rain Ayakashi

"Correct."

#

The rain demon nods without saying anything. Like that, I can't continue the second sentence.

#Haruya

"No, I mean, why would she ever do such a thing?" "Senpai."

#Rain Ayakashi

"Listen. For us to live in your world, we need life energy. To us, it's like the air that fills your lungs when you dive into the water."

"Yukino Akabane no longer has the life energy needed to sustain the diving. Originally, she should have already returned to our world, but she stubbornly refuses to go back."

"You don't want to go back to land, but you're almost out of breath. In that situation, what would you do?"

#Haruya

"Surface for air before diving again...?"

#Rain Ayakashi

"Correct. She attacks and eats humans to use them as energy to live here. Is her tyranny not too extreme?"

#

Is senpai really attacking people and devouring them to death?

No. No! That's impossible.

#Rain Ayakashi

"Right now, Yukino Akabane is harming the world out of resentment. " I absolutely cannot forgive such an extreme display of wickedness and violence.

"Therefore, we are trying to subjugate her in order to maintain the peace and order in both worlds."

#Haruya

"Wait... Do you have any proof? About senpai killing people..."

#Rain Ayakashi

"It's a pity I can't demonstrate it to you... I should have shown you how I cut off Yukino's hand in the flower garden. "

#

That time! Was that something the rain monster did so I would see?

#Rain Ayakashi

"There was one more victim that night. That's what Yukino did to restore her health."

"Think about it. Running around the country, killing arbitrarily and still not getting caught, it's a very unmanageable feat for a human. Is that not so?"

#Haruya

"That's... That's right, but..."

#Rain Ayakashi

"Recently, she seems to be exhausted. Isn't Yukino showing signs of being tired?"

#

It's just as the Rain Ayakashi says. I'm speechless. Half of myself is in agreement, while the other half doesn't want to admit it.

#Rain Ayakashi

"Therefore, I was dispatched from my original world to take on the task of subjugating Yukino Akabane. And now I have a favor to ask of you."

#

#Rain Ayakashi

"Will you lure Yukino Akabane out?"

#Haruya

"Me...? Are you asking me to cooperate?"

#Rain Ayakashi

"Correct. I want you to bring Yukino Akabane to a specified place at a specified time."

"She trusts you, and therefore wouldn't be wary if it was your invitation."

#Haruya

"But that's...!"

#

#Rain Ayakashi

"The rain is stopping."

#

The Rain Ayakashi looked up at the sky and muttered.

#Rain Ayakashi

"I must go."

#Haruya

"Aren't you being too one-sided here?!"

#Rain Ayakashi

"You must tell nobody. I shall let you know in advance that I possess a keen sense of smell.
And I loathe the smell of lies."

#

In other words, "if you talk about it, I will know immediately". More a threat than a warning...

#Rain Ayakashi

"On the morrow at night, it will rain again. I shall listen to your reply at that time. I would like
you to fully consider it until then."

#

The Rain Ayakashi says so with its mouth wide open on purpose. Its oral cavity full of intimidation
dangles in front of my eyes.

#Rain Ayakashi

"I look forward to your humane judgment and response."

#

After saying that, the monstrous shark burrows deep into the ground. The rain has already stopped.

I stand in front of the entrance for a while.

I open the door in a daze and drag my heavy body to the bed of my dark room.

When I throw my body on the mattress, my strength suddenly disappears.

My head is spinning round and round. I can't help but believe it's all a lie.

Do I really have to give an answer to that monster's question by the following night when I can hardly process tonight's events as reality?

I wish tomorrow would never come. I close my eyes and frantically push the hopeless thoughts out of my mind.

In my head filled with darkness, the figure of senpai remains at the end.

It doesn't go away.

ESCENA 7

#

The following day after school, in the literature clubroom. I throw my bag on the desk and put my face down.

I attended school as usual, but I couldn't focus. I managed to somehow make it through.

#Rain Ayakashi

"On the morrow at night, it will rain again. I shall listen to your reply at that time. I would like you to fully consider it until then."

#

I keep thinking about it, but I can't come up with an answer.

Since last night, the serial murder case has increased the number of victims by two. Maybe the Rain Ayakashi wasn't just talking crap.

However, I can't betray senpai.

It seems she isn't human and is attacking people at night. Even though the truth is unknown, it's still a shock that I can hardly accept.

I want to talk to senpai, but I haven't met her since our visit to the hydrangea garden.

In the first place, the Rain Ayakashi is observing my movements from the rain.

Of course, it would be a lie if I said I'm not afraid of the Rain Ayakashi. Even now, his gigantic gums keep flashing through my mind. That sight frightened me and made me feel my powerlessness.

I'm frustrated. And scared.

I'm definitely not going to cooperate, but when I think about what may happen to me, I can't help but waver in my decision.

My mind is in chaos. I can't think clearly.

What should I do?

#??

"Uh. Shitaji-kun is dead."

#

The sudden sound of the door, followed by a voice I hadn't heard in a while, made me turn around.

#??

"Hi there."

#

#Haruya

"Hello, president... It's been a while."

#Club President

"Right. How have you been?"

#Haruya

"I have been... Okay."

#Club President

"Your complexion tells me you're lying."

#

The club president. She's as detached as always.

#Haruya

"Do you have something to do here?"

#Club President

"Sure do. I want to borrow some books."

#

There's a bookshelf in the corner of the literature club room.

The club magazine is there, and the books brought in by club members are lined up so that anyone can read them freely.

#Club President

"You came solo today?"

#Haruya

"Yes. Senpai isn't here yet."

#Club President

"How unusual. She's always the first to arrive. Maybe she's busy today."

#Haruya

"I wonder... It seems like she didn't come to school yesterday."

#Club President

"Oh? Earth-shattering. Even though she's the very picture of good health. A picture equipped with a perpetual motion engine."

#Haruya

"Well, senpai is always fine, though."

#Club President

"She's not fine. She's beyond admirable, she's like a monst..."

#

The president suddenly stops digging through the bookshelves. She tilts her head and looks up at the ceiling for a second, then she turns to face me and says:

#Club President

"80% of the time, mindless talk is what digs one's grave."

#Haruya

"You really dug itself into a hole."

#Club President

"I shot myself in the bed I made, and now must lie on my foot."

#Haruya

"Wait, that's not how those idioms go!"

#

The president nods. Then she starts rummaging through the bookshelves again.

I can't quite figure out what she's nodding to, but something suddenly bothers me, so I ask her.

#Haruya

"Come to think of it, both you and Yukino-senpai have written for the club magazine before."

#

#Club President

"That's taboo."

#Haruya

"Eh?"

#Club President

"Reading the club magazine inside the club room is forbidden. This is a pact among the members of the literary club to maintain our mutual mental well-being. It can save lives."

#Haruya

"Your life, for example?"

#Club President

"My life, for example."

#

I see. So I better not touch it now...

#Club President

"Shitaji-kun, you should also be prepared. The fate of writing in the club magazine is equal for everyone. Such a cruel thing."

#

I... See...

After stuffing several books into her bag, she stands up and stretches.

#Haruya

"Are you going home?"

#Club President

"Yes. I'm done with what I came here for. Good work today."

#

#Haruya

"Ah-" "Um..."

#

When I stop her, who was already heading toward the door, she turns around.

I wonder if it would be strange to ask such a question out of the blue, but since I have already called out to her, I can't withdraw now.

#Haruya

"President, do you know why Yukino-senpai joined the literature club?"

#Club President

"I was never made privy to such information."

#Haruya

"Ah—" "Oh, so you don't know..."

#

I'm surprised by her answer. In addition to the particular wording, I'm taken aback because she doesn't seem to know a lot about senpai.

#Club President

"Did you think I knew?"

#

She asks as if she read through my mind. I'm unable to read the emotions of the eyes peeking behind the glasses.

#Haruya

"Weren't you also in this club with Yukino-senpai last year? That's why I thought you would know."

#

At my words, she brushes her bangs and sighs. She seems hesitant for a bit, but apparently decides to reply.

#Club President

"I'm not interested in knowing such a thing. Or I pretend I'm not."

#Haruya

"Huh?

#Club President

"If you're interested in someone, that means you want to get involved with said person, right? I'm tired of doing that. So, I abandoned that fight. There's no profit, but also no losses. I don't want to bet on anything.

#

I had no idea she felt that way.

This girl...

She seems very similar to me.

#Club President

"Bane-chan is amazing. It's like her chips flow out endlessly. Even when she loses, the holes get filled again. Maybe that's how you eventually become rich."

"That's what it means being worthy of respect."

#

I understand what the director is trying to say.

But is it really true?

#Senpai

"I'm sorry. Could it be that I've been saying weird things all this time?" ↴

#

Is senpai really as invincible as the president says? Even if it's eventually filled, isn't a hole still a hole?

Even if the pain disappears, isn't a wound still a wound?

#Club President

"Well, I'm going. See you."

#Haruya

"Yes. Good work today."

#

She puts her hand on the door handle, but she suddenly seems to remember something, and turns around.

#Club President

"The club magazine. Why don't you take a look?"

"I think Bane-chan wrote something."

#

The club magazine. I'm surprised by her unexpected suggestion.

#Haruya

"Isn't reading the club magazine taboo?"

#Club President

"It's fine as long as it doesn't affect me."

#Haruya

"What a tyrant..."

#Club President

"I'm merely acknowledging my freedom and rights. And with this, I'm done here. Bye."

#

And with that, she leaves.

I'm left alone.

As soon as the president closes the door, I take out the club magazine from the bookshelf. Looking at the table of contents, I see senpai's name several times.

As I approach the works one by one, I find a certain entry.

"Window" by Yukino Akabane – first year

I like books.

I especially like novels.

And I like looking out of the window.

No matter who you are, you only live once.

No one can ever escape their own lives and go into someone else's.

Sometimes I wonder if life is like a bug cage.

Everybody is trapped in insect cages. Unable to go out and into the outside world,

I feel that I have no choice but to heap all parts of myself within the cage.

But there are books in this world.

A book is at least part of someone's life.

A book is a small outside world.

So to speak, it is like a window in a human room.

Through the window, you can see the scenery outside.

There is no exit from this insect cage, but there are many open windows.

And I like looking out of the window.

I'm still looking out the window from the literature club room.

I'm dazed for a while. When I regain my composure, I think of senpai.

What kind of life did she live in her original world? How did she come to this world?

I'm trying to imagine it.

A sound takes me by surprise and I turn around. It's the second time today that I turn toward the door after I hear someone's voice.

There she is.

#??

"Hello, Haruya-kun."

#

It's senpai.

She comes in the room stumbling and sits down in her usual seat. Her complexion looks noticeably bad.

On my end, I hurriedly put the club magazine back on the shelf. Still, I don't think it's a bad thing to read the club magazine in the literature club.

#Senpai

"Ah!" Haruya-kun, that's taboo."

#

#Haruya

"The club president said so too."

#Senpai

"The president? Did she come here today?"

#Haruya

"Yes. To borrow books."

#Senpai

"Aw, really? I'd have liked to see her."

#

Senpai says lazily, resting her hand on her chin. I wonder if her tiredness hasn't gone away.

#Senpai

"Feel free to read the club magazine."

#Haruya

"So it isn't taboo for you?"

#Senpai

"Nope. "I don't really care."

#

I have already read what I wanted to read, though, so I don't take it out again. Instead, I sit on my usual chair.

#Haruya

"Are you not feeling well?"

#Senpai

"Kinda... I've been tired lately."

#

For a second, she looks exhausted. However, she suddenly corrects her sitting posture.

#Senpai

"Hey, Haruya-kun."

#Haruya

"Y-Yes."

#

She calls out to me and speaks in a serious tone. Instinctively, I sit upright too.

#Senpai

"This is just hypothetical."

"If I had to leave here soon, would you be okay?"

#Haruya

"What's wrong, all of a sudden?"

#Senpai

"There's nothing wrong, but yesterday while I was resting at home, I had this thought."

"I was wondering what you were doing at school without me."

"I laughed by myself, because I couldn't imagine you being alone in this room."

"Am I being rude?"

#Haruya

"No. I can't really imagine it either."

#Senpai

"I see. If I'm getting your stamp of approval, then I guess it's really fine."

#Haruya

"Is it even possible for you to leave? You love our literature club."

#Senpai

"Is that how you see me?"

#Haruya

"That's what my intuition tells me."

#Senpai

"Your intuition is spot on."

"But well... I think I could deal with it. I was well and alive before coming here, so I don't think of it as some inseparable bond or anything."

#Haruya

"But I think the way we live keeps changing, and so do our needs."

"For example, cigarettes and alcohol for adults. They didn't know the taste of it as children, yet many can't let go of them when they grow up."

"Isn't that the same with our club?"

#

Senpai sighs.

She gets up from her chair and leans against the window. With her back toward me, she continues talking.

#Senpai

"I have to graduate."

#Haruya

"Isn't graduation still some time away?"

#Senpai

"That's right. Well..."

"I'm getting a little sentimental. You see, yesterday I lost my perfect attendance at both club and school. I'm a little down."

#

She looks back at me with a troubled smile.

—She said my intuition is good.

If so, then surely this is a roundabout way of saying goodbye. It's just my guess but she must have realized the situation she's in after being attacked by the Rain Ayakashi.

Then, after thinking it through for a day, she has shown up to club again after coming to a decision.

She also most likely believes I know nothing.

But she's wrong about that, as I have somehow been involved in it.

I don't know everything, but at least I do know what the Rain Ayakashi told me.

#Haruya

"Senpai."

#Senpai

"Yes?"

#

I have to answer her question.

#Haruya

"If you were to leave soon, would I be okay? That's what you asked."

#Senpai

"Oh, yes. Can you... Give me a reply?"

#

I can tell. At first glance she looks like usual, but I can tell there's a hint of anxiety on her face.

#Haruya

If you were gone, senpai, I..."

[Options]

A: "I will live on."

B: "I don't want that, even if it were to kill me."

scene7A

#Haruya

"I'll somehow manage. I don't know if I'll live a good life, but I'll at least survive."

"While occasionally remembering senpai."

#Senpai

"Remembering...?"

#Haruya

"Yes, not forgetting. Even if you were gone, I'm sure I'd be able to live on thanks to you."

"I will never forget you."

"So don't worry. I'll be fine."

#Senpai

"You won't forget..."

#

She mutters quietly. Then she laughs, troubled.

#Senpai

"I see. Haruya-kun is strong."

#Haruya

"Strong?"

#Senpai

"Yes, strong. Ah..."

#

Senpai lowers her face slightly and seems to be thinking about something. Before long, she looks up again.

#Senpai

"Are you free tomorrow after school?"

#

I'm at a loss on how to answer.

I certainly don't have any plans, but it's doubtful whether I'll live to face tomorrow.

#Haruya

"I'm free, but... I'm just hoping I can get through today."

#Senpai

"What's up with that? Do you have accumulated schoolwork to do?"

#Haruya

"Well, something like that."

#

Senpai doesn't seem to notice that my responses are vague.

#Senpai

"Then, Haruya-kun, please finish your homework before tomorrow. I've been feeling a little tired lately, so I want to go home now and rest."

"After we're both in perfect condition, why don't we head out to the station?"

#Haruya

"Do you want to make memories before graduating? It feels a little hasty."

#Senpai

"It's important to seize the day!"

#Haruya

"But haste makes waste."

#Senpai

"No, I want to hurry. The time I can spend wearing a uniform is short compared to the rest of my life."

#

She picks up her bag and walks towards the exit.

#Senpai

"So I'll be going home now. What about you?"

#

After a moment of hesitation, I answer.

#Haruya

"I'll stay a little longer."

#Senpai

"Okay. See you tomorrow."

#Haruya

"Senpai, I hope you get some rest today."

#Senpai

"Of course! Tomorrow is going to be a big day."

#

Saying that, she left. I take a deep breath and exhaled slowly.

If my breath had a color, it would be a horribly cloudy and dark one.

I feel like I just said things I didn't mean. But to begin with, I'm not a strong person...

In this school life I haven't fully adapted to yet, this clubroom is, without a doubt, the place I belong.

And senpai is my main conversation partner.

The reason why I go out of my way to visit this clubroom every day is the expectation that she will be there.

If I lose someone who means this much to me, will I really be able to bear it?

I'm not sure. But I believe I had no choice but to answer that I can do it.

Otherwise, she won't be able to graduate. Senpai probably has no choice but to go back to where she came from.

And when the time comes, I must not be the reason she can't take that step. That's why, I must hide my feelings.

However, that wasn't the only lie in our conversation.

Hearing the phrase “making memories before graduation,” we both undoubtedly thought of the hydrangea garden we visited the other day.

As if we had a pact, neither of us said anything about it.

It’s a memory that created a rift in our relationship, so we wanted to bury it in silence.

That way, from the time we first met until the time we parted, our time together would have no flaws. There would indeed be some shaky moments, but overall, it would take the shape of a neat, clean line.

I'm sure that senpai, who isn't aware of the Rain Ayakashi approaching me, is thinking that.

For this reason, I went along with her script.

I have a bad habit of looking back on conversations. I pick up my bag.

This is just my guess, but after school tomorrow, senpai will go out with me for the last time, and then she will return to her original world.

Tonight, that's what I will tell the Rain Ayakashi. He came to bring her back, and now he can save the trouble of setting traps. They can reconcile.

For the time being, this will settle the matter.

I think I've created a nice storyline where everything falls into place.

Nobody can complain about this.

Yes, nobody.

With the clubroom behind me, I remember.

"Is it even possible for you to leave? You love our literature club." ↴

"I have to graduate."

That's not an answer. Wrong, she never answered in the first place.

No.

Not answering is an answer in itself.

My feet stop. I start walking again.

I said I could live on without her. Based on my reply, we both moved accordingly.

Even though I didn't freely choose the answer, it will determine my future.

I want it to end well. To achieve that, tonight's rain is the final hurdle I must overcome.

scene7B

#Haruya

"Just thinking about it is painful. I don't like it. I'm sorry for making things difficult, but if you're going to disappear after graduating anyway, I may as well say it."

#

It may be unsightly. It may be pathetic.

But that's my honest answer.

At least in this situation, I won't be able to say I couldn't express my real feelings.

Even if I'm unskillful, I don't care. I'll say it even if clumsily.

#Haruya

"That's why, I don't want that.

"Even if it were to kill me."

#

If I don't speak up now, I know I'll regret it for the rest of my life.

Senpai widens her eyes. Is my answer really that surprising?

There was a stunned silence for a while, whether it was due to a loss for words or confusion.

After a few moments of silence, as if time had stopped, my senior asked me back.

#Senpai

"... Even if you were to die?"

#Haruya

"... Even if I were to die."

#Senpai

"Do you know what you're saying? I think those words carry a lot of weight."

"To me, this isn't something you can say just because you got carried away by the moment."

#Haruya

"But I do mean it."

"My life is centered around school. My daily life and my relationships revolve around school."

"I think everyone is like that during high school."

"That's why club activities are the center of my school life. I come to school every day for club activities and to skip class."

"And for me, the center of the club is senpai. I come to the clubroom every day to see you!"

#

My heart shrinks. I feel like I just said something very important.

Now that I've put it into words, it is irreversible. It's shaking the very foundation of who I've been until now.

This thought suddenly comes to my heart, and I can't continue my words.

The sound of rain echoes in my ears. I have suddenly forgotten how to breathe. I can't look at senpai's face, and instead drop my eyes at her school shoes.

#Senpai

"Got it."

#

I look up at her voice. She's looking straight at me. With dark, deep, unfathomable eyes.

#Senpai

"Thanks, Haruya-kun." I understand how you feel."

"It's alright if you die, right?"

#

A note of caution. I nod.

I don't know what comes next. I hate the future. The amount of time spent in high school may seem small when compared to life as a whole.

However, I am living as a high school student right now.

For me, the present is everything. This clubroom with senpai is the center of my world.

I don't care if I'm called abnormal or immature. Will I ever be able to find something in my life that I feel I can give my all to?

Will I be able to do that as an adult? Do such things exist in everyone's life?

So I just nod. I look into her eyes and nod.

#Senpai

... Yes, yes, yes."

#

At first, she nods mysteriously, but her movements become gradually lighter, as if she had been possessed and the curse has finally been lifted.

Her mouth relaxes. After returning to normal, she asks:

#Senpai

"Say... "There's something that worries me a little."

#Haruya

"Eh?"

#Senpai

"Haruya-kun, you said you don't want me to suddenly disappear. But I never mentioned disappearing."

"I'm just saying that I have to graduate someday, too."

"Are you misunderstanding something? Or did you think I was implying I'm transferring to another school?"

#

A smile appears on her lips.

I don't know what she's thinking, but I can tell she's trying to find out how much I know.

#Haruya

"I thought you would disappear because it's raining."

#Senpai

"What's up with that? That makes no sense, are you malfunctioning or something?"

#Haruya

"Come on now, I'm just imitating your usual behavior."

#Senpai

"How rude!"

#

She must have already figured it out. In order not to be caught by the Rain Ayakashi, we must slip hidden meanings into our everyday conversation.

A code, or a metaphor. It very much feels like a literature club thing to do.

#Haruya

"It looks like it's going to rain tonight. What a problem..."

#Senpai

"You only say that because you know me well."

#Haruya

"Well, a little. You can't imitate someone you don't know."

#

She nods and huffs.

#Senpai

"Can I call you tonight?"

#Haruya

"Sure."

#Senpai

"Let's talk about the future."

#

She looks at the rain through the window. I don't know what will happen from now on. But right now I'm happy.

#Senpai

"Haruya-kun."

#Haruya

"Yes."

#Senpai

"Do you like the rain?"

#Haruya

"I hate this rain."

#Senpai

"I thought so."

#

Dark rain clouds fill the sky far into the distance.

Will I ever see a clear sky again?

ESCENA 8A

#Rain Ayakashi

You're on time.

#

Amidst the pattering rain, the solemn voice of the monstrous shark resounds. From under the umbrella, I watch the grotesque mouth move.

#Rain Ayakashi

The answer you have reached, will you please let me know?

#

I nod and take a deep breath in the moist night air.

My heart is about to explode, a sickening chill runs down my spine, and I fear I could lose my mind at any moment.

Even though I wish I could put off answering forever, I make up my mind and speak out.

#Haruya

I have no intention of cooperating with you. Because there's no need to do that in the first place.

#Rain Ayakashi

Oh...? I cannot seem to figure out what you mean. My apologies, but could you explain yourself in a manner that even a dullard such as myself can understand?

#

He's both polite and rude.

At a first glance, you would think he treats others like equals, but in reality, he is overbearing and provoking.

I had a faint impression of his condescending attitude when we first met, but now it reached its peak.

I'm sure the Rain Ayakashi sees me as a foolish human being.

My whole body feels so oppressed my skin tingles, but I try my best to speak calmly.

#Haruya

It's simple. There's no need to lure senpai out and bring her back.

She will probably come to you instead.

Today, I talked to her at school. Although she didn't directly tell me, she mentioned graduating from school and leaving this place.

I believe she's set the time limit for her return to tomorrow.

So, could you at least wait until then?

Senpai will surely come back to your world.

You don't have to kill me because she wouldn't obey the order to come back. She must have finally made up his mind.

So, why don't you go back to where you came from and listen to her side of the story!

#

The sound of rain replaces my voice.

Like a rock protruding from the surface of the water, the Rain Ayakashi stares at me without moving his eyeballs and sinks into the ground for a few seconds.

When he resurfaces, he begins to speak slowly, as if to comment on my opinion.

#Rain Ayakashi

Well. There are various things from your story that bother me, but I shall put them aside for now.

#

I really hate his way of speaking...

#Rain Ayakashi

However, there is a serious mistake in your statements that I cannot overlook.

#Haruya

A mistake? Where?

#Rain Ayakashi

You seem to have misunderstood, but the reason I have come to this world is not to bring back Yukino Akabane.

By order of my master, I have come to kill Yukino Akabane. She continuously refused her orders to return, so I said I would kill her for that reason. However, that does not mean I won't be killing her even if she does return.

#Haruya

Wha- why?! Aren't you two from the same place?!

#

#Rain Ayakashi

Sure, she's of my same kin! But it's precisely because she's a disgrace to our entire species that she must be killed!

#

Revealing his true nature, the shark monster bares his teeth and becomes furious. I'm so overwhelmed that I can't move.

#Rain Ayakashi

How dare a mere child of man speak so insolently! Did you even think of trying to convince me for Yukino's sake?!

#

With a big splash of water, the figure of the Rain Ayakashi disappears before my eyes. That's when I come to my senses and look around, searching where he has gone.

Feeling an unbearable pressure overhead, I instinctively put down my umbrella and look up at the sky.

Darkness. A cozy darkness. An endlessly deep darkness spreads behind the pure white teeth.

#Rain Ayakashi

I should have done this since the beginning...

#

I hear the muffled sound of splashing water.

#

My consciousness returns from the darkness. I can hear the rain.

#Rain Ayakashi

Haruya Shitaji is here.

#

The voice of the Rain Ayakashi shakes my whole body, and I hurriedly stand up with a jump.

I look around my surroundings even though I feel like collapsing due to my hazy consciousness.

Darkness all around. I can't see the shark.

#Rain Ayakashi

It looks like you just woke up.

#

His deep, echoing voice makes my body numb.

I can feel his voice enveloping my whole body, as well as the lukewarm feeling of a wobbly and swaying ground. I'm vaguely able to guess my situation.

I'm inside the Rain Ayakashi's mouth. As my eyes adjust to the darkness, I notice a row of majestic teeth layering on the top and bottom of my vision.

And the shadow I can see from within the his mouth is...

#Rain Ayakashi

This guy's life is precious to you, isn't it? Then, I'll trade it for yours. Do you understand? Yukino Akabane... Or rather, Winged Ayakashi: Kabane Shirayukihime, the Deathly Red-Winged Deity

#

#Haruya

Senpai!!

#Rain Ayakashi

Don't be noisy.

#

When I involuntarily lean forward and shout, my feet begin to tilt. The Rain Ayakashi has lifted the tip of his tongue.

#Senpai

Haruya-kun.

#Rain Ayakashi

Don't you move, Shirayukihime!!

#

For a moment, I feel the illusion of my body floating up at the Rain Ayakashi's angry voice.

I somehow manage to avoid falling into the back of its throat, and the tongue finally regains its original flatness.

#Senpai

Hey, Fukae... Do you really think that will work against me? Don't you know who I am?

#Rain Ayakashi

Of course, I do. If I fight you head-on, my odds of winning are slim.

That's why I decided on this approach. Apparently, you seem to have a deep bond with this guy.

#Senpai

Even if you take a hostage, it would be easy for me to overwhelm you and recapture him. Isn't that right?

#Rain Ayakashi

Surely, it'd be really easy. But I can crush this guy in the instant it takes for you to do so.

And even if I die, there are still plenty of others who will take over after me. I'm nothing more than a vanguard.

#

My life is being exchanged now... It doesn't feel real.

A story about a world that I don't know about, and senpai's stern voice that I hear for the first time all. They seem like lies.

#Senpai

Are you willing to die?

#Rain Ayakashi

I am here to fulfill my master's mission. To do so, my life and death are trivial matters.

Rather, surviving despite failing my lord's mission would be the real death.

#Senpai

;

Pfft. My father sure is loved by his pet fish.

#Rain Ayakashi

One can't fight against blood. Isn't that the reason you, too, are quite admired by this guy here?

#

The Rain Ayakashi opens its mouth. Thanks to that, I can see better the scenery outside.

In the middle of the rain and darkness, I see hints of the white light of the moon. The raindrops scattered on the trees and plants reflect the moonlight.

The sight of the moon and raindrops drawing the colors of the flowers in the darkness is a sight to behold.

It's the hydrangea garden.

An open space surrounded by flowers and plants. In its center, a familiar figure stands.

#Haruya

You are... My senpai, right?

#

#Senpai

Haruya-kun.

#

In a complete change from before, her voice is terribly feeble.

#Rain Ayakashi

This seems to be the right moment to ask.

#

Seeing a weakness in senpai, the Rain Ayakashi decides to attack.

#Rain Ayakashi

Haruya. Is there anything you would like to ask her? I'm sure there's a lot you want to know.

For now, I'll allow you to say a few words.

#

Am I not allowed to speak without his permission? Until now, it seems I didn't even have that right.

I can vaguely read his mood. The arrogance of the rain shark is something to be admired.

And so is his shrewdness. What he probably wants is for me to denounce senpai. It must be the motive behind cornering her like that.

As long as I can see through his calculations, I can't let myself be caught up in the Rain Ayakashi's plots. The pale moonlight shines on senpai, and I can see her biting her lip and casting her eyes down.

I can't hurt her. However, I don't really have a clue what to say...

#Senpai

Sorry, Haruya-kun.

#

She speaks up first. I am taken aback. I thought she was waiting for me to say something.

#Senpai

I know I should have told you first, and I'm sure there are many things you want to ask me.

First of all, what the Rain Ayakashi said is all true. I'm not human, and it's true that I attacked people.

I've been hiding my identity. That's how I deceived you. I'm sorry... I don't know how to face you.

#

She says bitterly. Confessing one's guilt must be painful.

But honestly.

Yes, maybe she has strayed from the right path, but I don't really care about that anymore.

I don't want to play the role of the executioner, like the Rain Ayakashi hopes I will. The one who can decree a sin is a judge.

But I am just the kouhai of senpai.

And now, as her kouhai, what I should say is...

#Haruya

No! I was the one who deceived you...!

I really don't want to be away from you!! I'm not a strong person...!

Senpai, even you aren't that confident, right? You actually don't want to go home, right...?!

#

She had made up her mind to return, so I intended to give her a little push.

But didn't these words of mine plunge senpai into the depths of darkness?

#Haruya

Why did you come to this world, senpai...? Why did you enroll in our high school?

#

Without waiting for her reply, I kept pressing for answers. With the momentary sound of rain in between, she starts talking.

#Senpai

I was raised by my father, like some sort of pet. I was confined in a room that was spacious and empty, had no windows and was like a bug cage. I spent my time without meeting anyone.

That's why I wanted to get involved with someone. So I forced myself to come here.

But it was difficult. Just getting to meet people wasn't my goal, I wanted real bonds.

But I couldn't do it very well. Maybe it's because I'm not human after all.

The deadline was approaching, so I thought I'd just give up and just go home. Meeting you just before the deadline made me want to stay here a little longer.

I have harmed many people. I lost count on how many people I have troubled and hurt.

My guilt is crushing me. And in the end, even you are in danger of losing your life. I... really... Am no good. It's only right that I should disappear.

#Haruya

That's not true!!

I always thought you were a great person.

It's fun to get involved with people when all goes well, but when things go south, or you make mistakes, it's really painful, isn't it?

Even when faced with setbacks, you've been trying to get involved with people, and that's amazing. I always thought you were a great person.

You kept trying again and again, you should be proud.

The strong person is you, not me.

#Rain Ayakashi

Enough! Don't you hate her?!

#

My eardrums are about to burst from the anger of the Rain Ayakashi. He must be frustrated that things aren't going the way he wanted them to.

But thanks to him, I've been able to say what I wanted to say. That's all I can do.

She closes her eyes while listening to my words. And before long, after a pause as if she was trying to grasp the meaning of my words, senpai opens her mouth.

#Senpai

Thank you...

#

Her hand glows white. Her fingertips run along the nape of her neck.

#Haruya

Senpai...

#Senpai

All the things you just said, they are my salvation.

#

I can see it.

Shining white fingertips engrave streaks of light on senpai's body. White light overflows from the cracks as if a dam had been bust open.

That's the future I can see with my own eyes.

The long-awaited moment has arrived. She shows resignation. It's time to fulfill her wish.

I manage an unexpected escape from the shark's mouth.

The Rain Ayakashi's momentary lapse of concentration is probably the only reason a mere human like me can escape from him.

As I run through the wet grass, I shout senpai's name.

#Haruya

I won't let you do that!!

#

But I'm only human, after all. Even if I can outsmart a monster for a moment, I can't take victory home.

#Rain Ayakashi

You bastard...!!

#

The Rain Ayakashi immediately chases after me. Just before being eaten by the shark, I manage to say it.

#Haruya

I want you to live...

#

As a human, or rather, as her kouhai, I was able to at least say that much.

#

The shark's body is filled with black water. I'm drifting inside the monster shark as if in a violently flowing night sea.

There isn't enough oxygen. My consciousness becomes vague. It's the sensation of drowning or suffocating.

My thoughts become faint.

What's the meaning of my words? What kind of meaning can it have for senpai to be told to live?"

I don't know. The water is violently swirling.

If the shark hasn't crushed me, does he still want to use me as a hostage...?

I don't know. I don't understand anything. In the midst of suffocation, my consciousness begins to be dyed with a feeling of floating out of place.

I see something in the darkness. It's a white light.

That must be...

It must be senpai's hand. I feel it clearly in the dark.

I'm out of sight. She grabs my body and pulls me up.

My body floats in the air. We're flying in the sky.

#Haruya

You are... Senpai, right?

#

I ask, gasping for breath. I can't hide my surprise at the figure of the person who pulled me up.

Long hair, white like moonlight. A jet-black body with scarlet wings and an expressionless face.

A beautiful and extraordinary figure. An existence unknown to our world.

#Senpai

Yeah. I'm your senpai, Haruya-kun.

#

The voice that answers me is definitely my senpai's.

#Rain Ayakashi

Curse you, bastards!!

#

He shouts angrily and chases after us. Black water is gushing out from one end of his back, and it looks like he has been pierced.

Senpai stops in the air while holding me and stretches out her hand towards the Rain Ayakashi.

#Senpai

Rain Ayakashi!! You said you're risking your life to fulfill my father's orders!!

Then, I will bet my life here as well—!

#

Her fingertips glow white, drawing a wall between us and the Rain Ayakashi.

Seeing that the shark is effectively blocked by the wall and crashes to the ground, she slides her fingertips onto her chest in a relieved gesture.

#Haruya

Senpai?!

#Senpai

I'm alright. Don't worry.

#

There is a thin incision in her chest.

Then, as if her interior was filled with light, a dazzling beam of light overflows from the cut in her torso.

The light bursts out as if to split the night sky, but its power gradually weakens, and eventually it disappears as if it were an eye closing its eyes.

#Rain Ayakashi

Shirayukihime!! What are you—

#Senpai

I've returned the lifespan I had stolen into the sky. Now I won't be able to stay in this world for long. I will return to our original world.

#

Neither the Rain Ayakashi nor I seem to follow. However, she continues regardless.

#Senpai

Rain Ayakashi! Your job here is no more. Can you go home first and prepare for when I come?

#Rain Ayakashi

Are you insane?! Even if you return now, you won't be spared!

#Senpai

I was going to kill you from the beginning, so it's probably too late now. Rest assured. I don't have the time or the strength left to attack people anymore.

#

Saying so, she descends to the ground. It is so silent that the fight from a moment ago seems like a lie.

The battle is over.

The Rain Ayakashi is stunned, but eventually grits his teeth and mutters something. It sounds like a throwaway line, but I couldn't catch it.

Before parting, he glares at me and says:

#Rain Ayakashi

Haruya Shitaji.

#Haruya

Yes...?

#Rain Ayakashi

I'm returning this. I can't take this filthy thing home with me.

#

Saying that, he spits out the umbrella I was holding when we were at my home. It was thrown open and bounced to the ground.

Leaving the umbrella as a souvenir, he sinks into the ground.

Silence. I can hear the rain. Before I know it, senpai has returned to her human form.

For a while, we stand side by side. My mind isn't working properly.

An empty hydrangea garden.

I look down, to the ground.

Senpai has her eyes raised at the distant night sky.

ESCENA 8B

#

Rain. Darkness. The time is 10 p.m. Exactly one hour before the time set by the Rain Ayakashi.

With my smartphone in my hand, I lean my elbows against the desk, and I fret over the situation.

I can't think clearly. I'm very nervous, waiting for her call.

I can't do anything.

I'm worried about her, but I can't go check because the Rain Ayakashi would surely notice something.

What are you planning, senpai?

An incoming call. My body jumps up.

#Haruya

H-hello?

#Senpai

Haruya-kun? It's me. How're you holding up?

#Haruya

I mean, didn't we meet in the clubroom just a few hours ago?

#Senpai

Well, people change.

#Haruya

In such a short time?

#Senpai

That's right. People's hearts are freckle, right?

#

Not knowing how to start correcting her, I remain silent. Then she continues.

#Senpai

From now on, I'll show you the proof. Haruya-kun, can you look at the sky?

#Haruya

The sky?

#Senpai

It'll be a once-in-a-lifetime sight. Don't miss it.

#

I turn off the lights in the room just in case, and open the curtains and the window. Pitch-black clouds merge with the darkness of the night, and only the sound of rain echoes in the midst of it.

#Senpai

Are you ready?

#Haruya

Yes, but what's going on?

#Senpai

It's the end of everything. I'm breaking all the taboos now.

#Haruya

Huh?

#

Despite my confusion, the call is cut off. As I'm staring blankly at the sky, the center of the sky begins to shine brightly.

what's going on? Is she doing that?

;

The light expands, little by little.

Just when I think it's about the size of the moon in the night sky, the light condenses at once and the light becomes a mere dot.

I'm still watching the movements of the sky. Then, the moment begins.

From a point in the sky, a dazzling light spreads like a ring and runs through the whole sky. It's as if a star were exploding.

At that moment, the night sky stars to twinkle with glimmering stars, and a huge full moon illuminates the earth.

The sky clears. The rain clouds in the area are cleared.

#Haruya

... Senpai...?

#

An incoming call. I raised my voice as soon as I pick up.

#Haruya

Did you do that?!

#Senpai

Indeed! It was quite beautiful, wasn't it?

#

She replies carefreely, while I'm overwhelmed by surprise, almost stunned.

#Senpai

With this, even the Rain Ayakashi can't chase after you. We can relax for a while.

#Haruya

Is it okay for you to do this?

#Senpai

It's not. But I don't care. I feel the same way as you do.

#

She feels the same...

However, she and I seem to have different kind of strengths.

#Senpai

Then! Shall we meet? I'm coming to pick you up. Let's see...

Your room had a window, didn't it?

#

She keeps going, as if nothing happened.

I see. Is this the path that we have chosen?

I take a deep breath. I need a moment to calm myself down.

#Senpai

Ah, you're taking deep breaths.

#Haruya

What, can't I?

#Senpai

No, no, go ahead.

Oh, I know! Can I take a deep breath too?

#Haruya

Why are you asking me?

#Senpai

There are people who get angry when imitated, right?

#Haruya

I'm not like that. Please do as you wish.

#

I hear a deep breath through the speaker. Making small talk calmed my heart a little. Maybe, as my senpai, she was taking care of me.

#Senpai

So, do you have any windows at your house?

#Haruya

We do, like one would expect of an ordinary house.

#Senpai

Fufu... Is that so?

Windows are something to be found in ordinary rooms, after all!

#Haruya

...

#Senpai

Sorry, let's get back to the topic.

I'll head to your house and knock on your room window. Then, I will wait in front of the entrance, so please come see me when you're ready.

#Haruya

Got it.

#Senpai

Please close the curtains. I need to mentally prepare.

#Haruya

I like it. It's like we're coming closer one step at a time, giving each other time.

#Senpai

Isn't that a great idea?

#

I can hear her take a breath. Then, she says in a faintly trembling voice:

#Senpai

I'll come in my true form. Don't be surprised.

#

For some reason, those words make my heart beat fast. I also take a deep breath and reply.

#Haruya

Yes. I'll be waiting.

#Senpai

Then, I'll be here right away.

#

I hang up. I stand by the window and draw the curtains again.

Through the gap, I can peep the night spreading far beyond the window. It spreads far and wide.

#

Like we had agreed, I soon hear knocking on the window. I open the curtains, but there's no one outside.

Only the darkness of the evening.

I take a deep breath. Feelings of tension and exhilaration build up, and the area around the pit of my stomach seems close to bursting.

This is the same feeling as when I was heading to the meeting place on the day we went to the hydrangea garden.

I open the door of the room and stand in front of the mirror, wondering what to do with my belongings.

Do I need a wallet in this case? I'm rushing and end up leaving the room with nothing. I think it's the most appropriate.

I quietly pass through the dark corridor and carefully descend the stairs. Standing in front of the entrance door, I take a deep breath.

That wasn't enough, so I squat down, holding my head in my hands, and I mutter.

Senpai, senpai...

I'm ready. I have made up my mind.

I open the front door with a trembling hand, to my surprise.

#Haruya

... Senpai...?

#

There's something unhuman standing there. Yes, they could never be human, but they were too beautiful to be called monsters.

It was a one-of-a-kind existence that seemed to have nothing similar to the beings of this world.

#Haruya

Senpai... That's you, right?

#Senpai

Yes, it's me. Nice to meet you. Yukino Akabane has changed into the Winged Ayakashi: Kabane Shirayukihime, the Deathly Red-Winged Deity. These are my real appearance and name.

#

Her long white hair flutters in the night breeze, just like the flow of a silvery river. Red butterfly-like wings spread out behind her slender, jet-black body. And most of all, what catches my eye most is that she is a figure who doesn't have a face.

When I stare at her for a while, she smiles as if embarrassed.

I realize that I have been watching too much, so I hurriedly averted my gaze. It's a little awkward.

#Senpai

Surely, I shouldn't have come.

#

She says quietly.

#Haruya

Do you hate having met me?

#Senpai

That's not it, but... It's true that I shouldn't have met you, nor should I have shown you this form.

#Haruya

But now we have met and you're showing it to me.

#Senpai

And that is a problem.

#

"Yeah...", she sighs. The atmosphere is like "what's done is done". Then she looks up at the sky and murmurs.

#Senpai

It's because the moon is so bright.

#

Her hand reaches out and wraps around my right cheek.

#Senpai

They say the moon drives people crazy.

#Haruya

Like lunacy?

#Senpai

Yeah. We're probably a little crazy, both you and I.

#Haruya

Is it that surprising? I was told something crazy, so now I'm crazy.

#Senpai

And even then, you still wanted to see me.

#Haruya

I wanted to see you even more.

#Senpai

What a weirdo.

#Haruya

I don't want weird people calling me that.

#Senpai

I'm not human.

#Haruya

I don't want weird creatures calling me that.

#

With a sigh, I put my hand on senpai's hand.

#Haruya

You aren't human...

#

Words that sound like soliloquy leak out of my mouth.

#Haruya

You aren't human, senpai.

#Senpai

What did you think?

#Haruya

What's with this question? Nothing special... I thought you were a normal human being, but I didn't think you were a normal person.

#Senpai

What's the opposite of normal? Abnormal?

#Haruya

Special.

#

I reply by reflex. Surprised at myself, I break into cold sweat.

Normally I would quickly take it back, that's not the case now.

I gently take her hand that's resting on my cheek to my chest, and I put my other hand on top of hers. I looked up at the senpai's faceless face, and say again:

#Haruya

You're special... For me, senpai is senpai. Whether or not you're a human being, that changes nothing for me and I can't help it.

#

There is no expression on her face. We stare at each other for a while, but eventually her hand slips out of mine and puts it around my back.

#Senpai

Aren't you scared?

#Haruya

Scared of... You?

#Senpai

Yes.

#Haruya

Not at all... Well, not beyond you being an upperclassman.

#Senpai

Ah...

#

She takes a long breath and hugs me tightly.

#Senpai

I was scared...

#

A faint voice.

#Haruya

Eh? You were?

#Senpai

That's right... Because, if I showed myself to you like this... What should I do if you reject me...

#Haruya

That's a baseless worry. I think you're beautiful.

#Senpai

Beautiful? Did you say beautiful?

#Haruya

Yes... I mean, no! It's not "beautiful" as in, for people, it's like the beauty of flowers and butterflies...

#Senpai

I get it. But you don't have to be so embarrassed. It's a moonlit night's rendezvous.

#Haruya

There's something about that too...

#Senpai

I know. Let's talk calmly later... But, I'm only me. I came because I was happy to be called.

#Haruya

You were happy?

#

She lets out a sigh as if a weight has been lifted from her shoulders. Then she look up at the full moon in the sky again and say:

#Senpai

Night makes people bold.

#Haruya

No doubt about it.

#Senpai

When tomorrow comes, I might be too embarrassed to see you again.

#Haruya

But will there be a tomorrow?

#

She says nothing, and I don't say anything either.

I love this silence.

#Senpai

Let's go, Haruya-kun.

#Haruya

Where to?

#Senpai

The hydrangea garden! I couldn't take it easy before. What do you say?

#Haruya

Okay, but how do we get there?

#Senpai

With my wings.

#

She picks me up and I leave myself to her. My body gently floats in the air, and soon my eyes go beyond the roof of the houses.

#Senpai

Don't look down. I'm sure you'll be scared.

#Haruya

Understood. Then... Can I look at you?

#

Wobble.

#Haruya

Hey- senpai?!

#

The ground and sky rotate. The lights of the houses trail in circles, I see the night sky in front of me.

Then senpai says after regaining her balance:

#Senpai

Talking is forbidden.

#Haruya

Is this a night bus or something?

#

After that, we continue the night flight while chatting. We weave through the clouds in the night sky while basking in the full moon.

Surely, if someone looked at us from a distance, we would have become a single dot running through the sky.

ESCENA 9A

#

We're drenched in rain, both silent.

When I turn around to look at her, she gently hugs me.

Surprised and confused, I hug her back.

Both of us are soaking wet, and that's why her warmth is transmitted to my skin.

#Senpai

Haruya-kun.

#

#Haruya

Yes.

#Senpai

I'm so glad.

#Haruya

Yes. Me too.

#Senpai

Yes.

#Haruya

I'm glad. Senpai...

#

We've been doing that for a while now. Then we separate and look at each other.

#Senpai

We're soaking wet...

#Haruya

We match.

#

I ask her while I pick up the umbrella the Rain Ayakashi spat out.

#Haruya

So, what do we do now?

#Senpai

Yes, what should I do...

#Haruya

Whatever you decide, I'll be with you.

#Senpai

Of course. Because you're my kouhai.

#

Thi is right. That's exactly it.

This amount of distance is just right for our relationship.

#Senpai

For now, you won't be able to go home unless we leave the hydrangea garden.

#Haruya

And that would be a problem.

#Senpai

Hmm... Oh, I know!

#

My drenched senpai comes under the umbrella I'm holding up, and she says:

#Senpai

Let's go home together. Under a shared umbrella.

#Haruya

Yes, let's do that.

#

Also soaking wet, I answer.

She changes her appearance into her ayakashi form. Lightly hugging me, her red wings glitter in the dark.

#

Red wings melt into the darkness. We take off to the sky and, after a short night flight, we land.

We're at our high school, in front of the already closed school gate.

We're about to return from this journey that seemed long even though it was fleeting.

#Senpai

...

#

Through the dark, senpai looks at the school building from the school gate. I sit next to her, staring at her face.

She's graduating, I realize.

#Senpai

... Sorry. I made you wait. Let's go.

#

#Haruya

Are you ready?

#Senpai

Yes.

#

She nods.

#Senpai

We must get going.

#

We turn our backs to the school building; I turn a little fast, while senpai turns a little slow, still lingering.

And so, we start our final trip back home.

#Haruya

How was it? High school life.

#Senpai

Hmm... I have a lot of regrets, but looking back, I think it wasn't bad.

#Haruya

Do you have a favorite event?

#Senpai

I do! Cultural and sports festivals are really good! It's lively, and just being there is a lot of fun.

#Haruya

Can you do sports?

#Senpai

I wonder if I can? Both my body and my senses are different from yours.

#Haruya

Oh... This is kind of unfair.

#Senpai

My body is a pretty short-lived one, so forgive me for that. What about you?

#Haruya

Not really. I'm an indoor person.

#Senpai

I was also an indoor ayakashi.

#Haruya

Senpai, how is life in your original world?

#Senpai

Life there isn't very good. It's like being put inside a bug cage.

We live in a confined space and every day we follow a fixed procedure.

The most valuable thing for my family is to ensure that the routine isn't interrupted.

It'd be pointless to argue about the pros and cons of that, it's just that it simply doesn't suit me.

… I really am sorry for being such a lacking daughter.

#Haruya

I don't think I have the right to meddle with your family matters, but...

It's not that you're lacking, it's just not fitting for you.

That's why you came here, and there must be others who like this kind of curiosity and courage as well.

#Senpai

Your words aren't too convincing.

#Haruya

Don't get carried away.

#Senpai

Can't I?

#Haruya

Actually, I don't really mind... As I was saying, I'm sure there are people in your world who can appreciate and accept you.

Although I don't know much about that world, so I'm sorry if I said something off the mark...

#Senpai

... No, I won't. Thank you...

Perhaps I came here without knowing much about my own world.

I want to find a better way to live. ... What about you?

What kind of life will you live after I leave?

#Haruya

That... Well, I can't imagine.

Will I still participate in the club even if you're gone? I think I'll be bored.

Honestly, it doesn't feel real. To me, it's like tomorrow you will still show up at the clubroom like usual.

#Senpai

But I won't be coming back.

I won't...

#Haruya

Right...

#Senpai

And that's why the present is the most important thing for me.

Hey, Haruya-kun.

#Haruya

Yes?

#Senpai

I want you to call me by my name.

#Haruya

Er. It was... Kabane...?

#Senpai

Fufu... No, not that one.

#Haruya

U-um...

Yukino-san.

#Senpai

Oh, wow.

#Haruya

What's with that reaction...

#Senpai

Nothing, nothing! It's just... It's such an amazing feeling... Fufu...

I wish you would have called me by name sooner. It's embarrassing though, so maybe not.

Or rather, Haruya-kun, you don't have what it takes. I'm your senpai, so I can tell.

You wouldn't be able to keep it up for even an hour. You can only hold back the embarrassment now because I'm about to leave.

Oh, but I'm always very talkative, could it be I'll become even more talkative when called by name?

#Haruya

Yukino-san.

#Senpai

Yes, yes?

#Haruya

Please don't leave...

#Senpai

...

#Haruya

...

I'm sorry. I'm being selfish. Please forget it.

#Senpai

... No, I won't. I will never forget you said that.

For the rest of my life.

#Haruya

... Yes. For a lifetime.

#Senpai

Hey, Haruya-kun. Let me say one last thing.

#Haruya

What is it?

#Senpai

Perhaps you're a little timid when it comes to speaking out.

However, I want you to know that your words can be of help to someone.

I hope you won't forget about that.

#Haruya

...

Thank you... I will never forget, for the rest of my life.

#Senpai

For the rest of your life, huh...

Yeah, I'm glad.

#Haruya

...

#Senpai

...

#Haruya

Senpai.

#Senpai

... What?

#Haruya

Can we meet again?

#Senpai

I want to, but I can't say more than that.

#Haruya

Is that so...

#Senpai

But... Well, yes.

Perhaps I'll come again on a rainy day.

#Haruya

On rainy day? I was under the impression that happy things like reunions happen on sunny days.

#Senpai

It's fine if it's sunny, but we're parting ways on a rainy day, so we should meet again on a rainy day too, as the continuation of today.

#Haruya

Oh... That's nice. We'll meet again.

#Senpai

Meet again... Maybe one day, far into the future. Our relationship will continue forever though, and that is for sure.

Hmm... Then I should remember to bring an umbrella.

#Haruya

...

No need. It's okay if you forget your umbrella again.

Because I'll definitely bring one to pick you up...

#

I turn around at the sound of the pouring rain.

-- Absent. The person who should have been here. She isn't any longer.

The hand who was holding the umbrella is gone. For a while, the cold rain hits me.

Senpai once said that she likes walking in the rain.

I can understand that feeling a little bit now.

I also finally understand her a little.

Just a little bit.

Before long, along with the rain, I begin to walk home alone.

I look up at the sky while getting wet in the rain. The night is far away.

The night is so far away that I feel like I can almost touch it.

ESCENA 9B

#

We land at the nightly hydrangea garden.

The flowers are wet from the rain that fell until the evening, and the white moonlight is reflected on the water droplets.

#Senpai

Come on, let's walk and look around.

#

Senpai changes into her human form again and turns towards me.

#Senpai

Let's chat while we walk.

#

And so, we start our final trip back home.

We start walking side by side, with a sunny and transparent feeling like the one after rain.

#Senpai

I'm not human.

#

Walking next to me, she says suddenly.

#Haruya

Well, to be honest, when the Rain Ayakashi said that to me, I was convinced pretty quickly.

#Senpai

"Hmm? I wonder what that means.

#

She says with a smile.

#Senpai

You're saying that to someone who has been living like a human until now.

#Haruya

On the contrary, it worked well in your case.

Then why were you pretending to be a human? Did you live here posing as someone else?

#

"Hmm", senpai has a thoughtful look. Then she answers me.

#Senpai

I wanted to go out into the world, and I was also interested in people.

#Haruya

Is there any reason for that?

#Senpai

I'm a well-to-do young lady, after all.

#Haruya

Ah, eh...

#Senpai

What's that reaction?

#Haruya

It's convincing.

#Senpai

Does it fit?

#Haruya

It does indeed.

#Senpai

To you, everything seems to fit today.

#Haruya

But that helps me understand. You had no common sense, or rather, you did things that ordinary people wouldn't even think of. So, I was rather relieved to hear that.

#Senpai

I wonder if I was really that unconventional.

#Haruya

Did you think you were pulling off well the whole human thing?

#Senpai

Hmm? I thought so at first.

#Haruya

But now that attitude doesn't feel right anymore, does it?

#Senpai

Fufu... That's right. I was in high spirits when I entered school, but people gradually stopped approaching me.

#Haruya

Well, people choose who they want to be friends with...

#Senpai

Which one would it be in our case?

#Haruya

Which one? What do you mean?

#Senpai

You say people choose others. Did I choose you? Or did you choose me?

#Haruya

I feel like I can only answer that I chose.

#Senpai

Oh? You just said something nice, didn't you?

#Haruya

It's the truth.

Back during the club members recruitment day, when I met you for the first time, I wanted to follow you. I was sure you'd take me to a faraway place.

#Senpai

And was that prediction correct?

#Haruya

Me being here now is the answer.

#Senpai

That's right.

I, too, am here now after many sacrifices...

#

Silence descends between us, who were beginning to regain their normal liveliness.

#Haruya

That is the truth.

#Senpai

Yeah... I'm an existence that shouldn't be anywhere by now.

#Haruya

... I can't say anything. I'm not able to condemn you...

To be honest, I still can't dislike you, I can't hate you no matter what you have done. I don't want to. It may sound like I'm saying something out of line...

But I'm happy I can meet with you one last time.

#Senpai

One last time?

#Haruya

Yes. I came here to do that.

When I met the Rain Ayakashi, I thought... Maybe there are ayakashi even more dreadful out there, and maybe there are lots of them.

#Senpai

That's right. There are many more powerful ayakashi, stronger than him.

#Haruya

I see... And all of them may come to get you.

#Senpai

Surely.

#Haruya

So today might be our last time.

#Senpai

Yes, that's all correct.

#Haruya

So, if we met today and said our farewells, that would be it...

But, maybe, we can be together forever...

#Senpai

... Are you saying we should escape?

#Haruya

That's sort of what I was thinking...

#Senpai

I like the sound of it. That might be nice, but...

#

Then she raises her voice. When I turn around, she's looking up at the moon in the sky.

#Senpai

The moon is beautiful.

#

Just as she says, the moon floating in the pitch-black sky is pouring light while illuminating the clouds of the dark night. It looks like a round hole in the sky.

There's another world out there, and its light is leaking out onto the Earth. That's the kind of hole the moon is.

#Senpai

Why does the moonlight look so lonely?

#Haruya

Maybe we're the ones who are lonely.

#Senpai

Not the moonlight?

#Haruya

We're all lonely...

But we usually don't realize it or hide it from anyone as we live our lives.

But at night the moon shines on it. On the loneliness inside us.

#Senpai

Haruya-kun, have you ever felt lonely?

#Haruya

Recently, not so much. But I still get that feeling at night.

#Senpai

I see.

#Haruya

And you?

#Senpai

I do feel lonely.

#

After answering immediately, she lowers her eyes.

#Senpai

I'm lonely and I feel as though my body is going to collapse at any moment.

#Haruya

If there's anything I can do...

#

She outstretches her arms, wraps them around my back from the front and hugs me.

#Senpai

I want to have you.

#Haruya

Then, I'll exchange Haruya for senpai.

#Senpai

You've said it now. No takebacks!

#

She chuckles.

#Senpai

Hey, Haruya-kun. Can you hear?

#Haruya

Hear what?

#Senpai

It looks like it's going to rain soon.

#

Raindrops fall suddenly. When I look up, the rain clouds that should have cleared earlier are beginning to cover the night sky again.

Then, what's coming now is...

#Rain Ayakashi

You bastards!!

#

I hear a crackle behind me. The deafening voice of the shark slams down from above onto the ground. The hydrangea sway in the roar of the earth.

#Haruya

--!!

#

When I turn around, I'm held in senpai's chest.

#Senpai

B□□□□.

#

She mutters something. Only one word, but I can't understand it well.

The agony of death. A screaming voice in pain. Even though it comes from our enemy, his screams freeze my blood.

The changes in the volume and tone of his voice, until the screams faded away, seem to make the contours of death stand out vividly.

Then, a sound as if a large amount of water is being thrown on the ground.

#Senpai

It's over.

#

Then she added, as if remembering.

#Senpai

Looks like a red spider lily...

#Haruya

...

#

Did she say “bloom”? Or maybe “break” or “burst”?

The exact word doesn’t matter anymore.

#Haruya

A red spider lily... Do you have any more regrets? Do you want to see one for the last time?

#Senpai

Nope, it's okay. Ignore what I said.

Rather, let's continue what we were talking about earlier.

#

She says, letting go of my body.

#Haruya

Are you talking about escaping?

#Senpai

Yeah. Yeah, I'm calling it an escape, but I have no intention of running away.

#Haruya

Do you want to obey the orders? Or you want to fight?

#Senpai

It doesn't matter even if I were to obey now. I've harmed Fukae way too much to be forgiven.

#

By Fukae, she refers to the Rain Ayakashi. She has laid a hand on her compatriot.

#Senpai

It's not that we won't run away, it's that we can't run away in the first place.

We'll be caught, and even if we resist, we have no chance of winning. And when we're caught, we'll be killed.

These are all our options.

#Haruya

Are we at a dead end?

#Senpai

I... Don't know what to do.

#Haruya

Then what should I do? I'll follow you.

#Senpai

Thank you... Let's see...

#

She changes her appearance, into her ayakashi form. Then she picks me up again and take to the sky.

The moon looms over us. It's so close that you can see the other side.

ESCENA 10A

#

Since then, the damage caused by the murder case has come to a sudden stop.

According to police investigations, the victims all had criminal records, had bad behavior, or were in trouble with someone on the day they were killed.

For the time being, the police are investigating the murders under the assumption they were work of someone acting like a vigilante.

I'm not going to say anything about this. It's a fair assessment of the perpetrator.

Everything that left a trace of the senior has disappeared. It disappeared as if she had never existed.

I go to the club room, senpai is not there. Her seat is empty.

Even the assumptions and perceptions about senpai have been rewritten, and nobody remembers her.

The photo of her I took at the hydrangea garden that day has disappeared from my smartphone.

Memories are the only thing that retains any vestiges of my senpai.

Everything and anything that left her traces has been lost.

And even my memories were gradually washed away by the rain, becoming faint, thin, and vague.

Even if I write down her name on a piece of paper so that I won't forget it, the next day it will be blank. Even written memories are lost.

I'm the one who spent most of my time with senpai. There's no way I wouldn't be affected by the law of coherence.

However, I was still trying to resist.

But then I lost track of what I was fighting against. I forgot that I was even fighting.

And the world went back to normal.

With one exception.

At some point, I had photos on my smartphone that I didn't remember taking.

At first glance, it looks like a cheap prank, but I don't know why I would be saving such an image. I don't even remember the other person's name.

But seeing that name makes me feel nostalgic. It even makes me cry when I say it out loud. Why...?

This person must have been very important to me.

No.

Even now, she's the most important person to me.

I'm sure I'm alive thanks to this person.

And I'm living for her.

#Club President

With that said. Please submit your work to the club magazine.

#Haruya

Alright.

#

With summer vacation just around the corner, the president and I are having a meeting about this last year's club magazine.

#Club President

Well then, that's it.

#Haruya

President.

#

I involuntarily call out to the president when she was about to leave the club room.

#Club President

Yes?

#

I feel embarrassed to say something like this again, but since I have already stopped her, I have little choice but to go ahead with it.

#Haruya

President, this is the last club magazine of the year.

#Club President

That's right.

#Haruya

It's just... I'm going to miss you in the club.

#

The president blinks.

We look at each other in a strange atmosphere for a while, but then she bursts into laughter and says:

#Club President

You'll be lonely, you say! Even though I barely showed my face.

#Haruya

But it's not like you didn't come at all, either...

Besides, the two of us have been supporting this club since spring.

#Club President

Is it such a big deal? I don't remember spending any energy here.

#Haruya

Doesn't that mean it was a comfortable place?

#

"Fufu," the president laughs. I laugh a little too.

She averts her eyes for a moment and looks hesitant, but in the end, she can't hold back and ends up laughing.

#Club President

It can't be helped. I have to graduate.

You will be alone next year.

#Haruya

Only if nobody else joins.

#Club President

How to say it...

I wouldn't have high hopes, but I'm rooting for you.

#Haruya

You don't think it can happen?

#Club President

Being negative is a bad habit of mine. And it's not easy for people to get out of their habits.

#

She laughs embarrassedly. She then opens the door of the clubroom and turns around one last time.

#Club President

But, well... Thank you. Take care.

#

After saying that, she leaves the room.

#

In the room where I'm alone, I open the window. The breeze and light of July enter the clubroom.

The outside world is bright and bathed in sunlight, and the colors that fly in are vivid to the eye.

The scenery seen from the window of this club room will change little by little with the change of time and seasons.

And that's the moment I suddenly come up with it.

Yes, that's it.

Let's write about windows in the club magazine. Anything is fine, whether it's a novel or an essay about windows.

So I write about windows.

I don't remember what, but there's one thing that's stuck to my mind.

Of a day when someone opened the window I wanted to open.

I can't imagine what it would be like in that situation. It seems like an ordinary daily gesture.

However, the fact that such a thing happened is strangely burned into my heart.

So, this is it.

I should leave notice somewhere in this world that such a thing happened. That's what I feel.

I'll never forget.

I think that, as I lean out the window.

I like being like this. I take my time to look at the distant scenery outside the window.

And the clubroom. This exact room I'm in right now.

At first, it felt cramped, but now I can say it with confidence:

I like this room.

It's small, but it has a big window, and it's full of my precious things and time.

Yes, I like this room.

ESCENA 10B

#

We arrive at our school. The scenery that I normally see looks completely different within the darkness of the night.

When we approach the window of the clubroom, senpai strokes its surface with her fingertips. Then, I pull the window and it opens smoothly. The series of movements are natural and fluent, like a ritual.

#Haruya

Even a locked door is ineffective before you.

#Senpai

It's like opening the shell of a clam.

#

That expression gets stuck in my mind.

Through the clams having their shells open, the things she has done come to mind. Was there ever a crime done in a completely closed room in the nationwide murder case?

#Senpai

Careful, it's dark.

#

We enter the clubroom spontaneously, without having decided to do so beforehand.

I grab the edge of the window with both hands and put my foot on the window frame to climb over. The soles of my shoes touch the wooden floor.

After that, I step aside and turn around to see her fluttering in like a butterfly.

When she enters the room, the outside air blows in, and the darkness inside blends with it.

Even breaking in through a window now makes such a difference.

#Haruya

Should we turn on the light?

#

I ask, closing the window.

#Senpai

It's better if we don't. It'll be troublesome if the light can be seen from the outside.

#

She replies, while lowering the key to close window.

Our movements blend together seamlessly, like gears on a machine. I'm sure that if I were to start a sentence, she would immediately be able to say the rest of it...

This is the sort of sense of unity that envelops us. We face each other in the dark. In the pitch-black clubroom, senpai's figure is emitting a mysterious light.

#Senpai

It's strange.

#Haruya

What is?

#Senpai

Well, we're sneaking into school at night right now. I think it'd be normal to get a little excited, but I'm strangely calm.

#Haruya

What are you talking about now?

First, you made the rain clear, we flew into the sky, you killed the shark. Only after all that did we sneak into the school at night.

#Senpai

True... This has been quite the big adventure.

#Haruya

Well, maybe we don't feel it that much because we're too used to being together in the clubroom like this.

#Senpai

Might be that.

Ah... This room, overflowing with our time spent together, is now connected to this moment as well.

#

The clubroom is filled with darkness and the heat of the rainy season.

We stare at each other in the dark.

The darkness envelops us. Our bodies melt into the darkness, and the darkness stretches into us.

A faint ray of moonlight seeps into the room through the window.

As she grabs my hand, the light of the moon slowly disappears buried by the cold rain clouds.

She takes a step forward. I don't move.

From the front, she then pushes my body towards the wall. I retreat towards the wall without resisting.

While following the direction of her strength, I end up leaning against the wall, covered from above by senpai

#Senpai

This body doesn't have enough strength to hold on anymore.

#

She brings her mouth close to my ear and whispers. The trembling of the thin air is like a caress. It's ticklish.

#Senpai

Do you understand...?

#Haruya

So, you want to eat to make it last longer?

#Senpai

You fool.

#

She chuckles.

#Senpai

Do you understand?

#Haruya

I do.

#Senpai

Now it's enough...

#

I say nothing. I don't have to answer.

Words exist to communicate with others, but when your relationship with someone is deep, you need less words. This is our case too.

A critical place. A singularity. —— Our literature clubroom.

The air is slightly disturbed. Her warm breath flows down my neck. It's probably an unspoken sigh.

Outside, the rain continues to fall like a soft noise. It's the sound of silence.

She brings her mouth close to my ear. The touch of my hair on my cheek is ticklish.

We keep our faces together for a while, listening to each other's breathing.

Now the moon is swallowed by clouds. The moonlight is gone, and the narrow room is overflowing with darkness.

Something hard touches the upper edge of my ear, the inside of which is made of cartilage.

My tactile sense, that has become sharp in the darkness, now sharpens further all the nerves of the ear.

I can feel a solid touch behind my ear. Soon, the pressure loosens up.

The seams of my body might just collapse and vaporize. That's how I feel.

Usually we don't notice, but our bodies are truly heavy and there's nothing we can do about that.

If you have a body, you can go anywhere on earth. With some ingenuity, you can fly in the sky and dive deep in the sea.

But without a body, you can go even farther.

As I was thinking all that, a weight was suddenly added to my body.

It has body heat and is breathing.

"The body is indeed heavy, and rightfully so", I think.

#Senpai

Is it painful?

#Haruya

No. Not at all.

#

We all have a body.

I'm sure that's why we can feel each other's hearts and pain.

But, because of that very body, we can never be one with someone.

When we are born, we become a single individual, and we live alone forever... In this lukewarm, damp darkness, those walls dissolve. Just like shadows blending together, our boundaries become ambiguous.

Where does it end for me, senpai, and the darkness that fills this room?

My body is floating. It's like being in warm water.

Is my blood rushing to my head, is my consciousness hazy... Or is maybe my soul trying to escape?

... Anything is fine. For now, I am me and I am here.

For now.

#Haruya

Senpai. Are you here?

#

When I ask, she raises her upper body. With a desire to touch her, I stretch out my arm toward her. My hand touches her cheek.

#Senpai

I am.

#

She says with her familiar voice. Senpai takes my hand and shakes it, redirecting it somewhere.

It's pulsating. Warm blood circulates through her palm.

#Haruya

How long will you be here?

#Senpai

I'll be here forever. What about you?

#Haruya

I'll stay here. Until the end.

#

She approaches me again. I whisper in her ear as I wrap my arms around her back.

#Haruya

Senpai.

#Senpai

! ... What?

#

#Haruya

I like you.

#

...!

.....
Thank you.

I'm very happy. I'm so, so happy...

.....
Me too.

I love you.

—— I love everything. Your taste too.

ESCENA EXTRA

#Senpai

"So you're the kind of person who reads manga in the literature club, huh?"

#Haruya

"Reading manga is still reading."

#

Senpai had a chair right next to me and was peering into the manga magazine I had opened.

I was troubled because she had a nice smell.

#Senpai

"I wonder why the main characters in manga often have scars on their bodies."

#

She muttered, staring at the character in a panel.

#Haruya

"Isn't that a mark? It means you have a special power."

#Senpai

"Hmm..."

#

Senpai took her eyes off the manga, crossed her arms and legs, and began to think about something.

It's probably not a good thing, so I poked her.

#Haruya

"What are you scheming now?"

#Senpai

"I want to mark you too."

#Haruya

"What are you saying? Marking?"

#Senpai

"I'm not a dog. But, I love dogs."

#Haruya

"Haah..."

#

After a conversation without context, senpai brought her head close to me again.

When she peered into the manga, her silky hair hung over my wrist.

#Senpai

"Aren't you going to turn the page?"

#

She looked at me with a sideway glance.

#Haruya

"I was just thinking."

#Senpai

"Yes? About me?"

#Haruya

"That too."

#

Her eyes widen in surprise. I guess my comment was unexpected.

#Senpai

"Can't you tell me?"

#

After some hesitation, I decide to nod.

#Haruya

"My body, too. It has scars."

#Senpai

"Huh? "Oh, that's... Can I ask why?"

#Haruya

"Sure. Otherwise, I wouldn't be telling you."

#

She nods.

#Haruya

"I had a big surgery when I was a child. I have a scar on my back."

#Senpai

"On your back?"

#

"Yes. I can't show it to you, though."

#Senpai

"True that. You can't, because you'd look too sexy."

#

Is that comment appropriate? I continue talking while wondering.

#Haruya

"After the surgery, I was convalescent for a while. It was during that time that I picked up reading. My love for books started there."

#Senpai

"So this means the scar is your reason for joining this club."

#Haruya

"You could say so."

#

"That's right", senpai muttered deeply.

#Haruya

"It's the first time I tell anyone about this."

#Senpai

"Huh? I'm the first?"

#Haruya

"Yes. At least the first time since middle school."

#Senpai

"That's... Somehow, it makes me happy! But why did you tell me?"

#Haruya

"Why...?"

#Senpai

"Yep. Because you're the type to think before talking."

#Haruya

"Maybe I wanted you to know. "

#

I tried my best to mumble as if it was someone else's problem.

If not, I'd be even more embarrassed than I already was.

#Senpai

"Fufu... Was that payback for the information about me liking dogs?"

#Haruya

"You think? I'd say the price and cost proportion isn't evenly matched."

#Senpai

"Proportion, huh. Fufu..."

"In that case! I'll accept any question from you. I will answer aaaanything openly."

#Haruya

"Then... What's you type? O-of dog..."

#

"The kind of dog over there", she said, narrowing her eyes.

#Senpai

"That's what I like. A book lover that's surprisingly not obedient. And that likes lollipops. Dogs with surgical scars on their backs."

#Haruya

"I'm not a dog."

#Senpai

"I know. You're my kouhai. And I didn't mention names. I was talking about dogs."

#Haruya

"Ah, right..."

#

I directed my eyes to the magazine again.

This story, which started with the scars of a fictional character, passed through the scars on my back and ended up with a story about dogs.

#

Senpai's arms suddenly wrapped around my back. My heart tightened from being hugged from behind.

#Haruya

"W-what is it?"

#

#Senpai

"I'm thinking on the scar on your back."

#

I looked sideways at her, who had her eyes closed. So pretty, I thought.

This person is beautiful.

#Haruya

"My story... Was it that interesting?"

#

#Senpai

"Yeah! "Oh, but that's because it's about you."

#

She snuggled up to me.

#Senpai

"Your back brought you to this literature clubroom."

#Haruya

"It's almost poetic."

#Senpai

"That's how it feels."

#

She released me from her embrace.

She then put her hand between the back of the chair and my back, letting her fingertips slide down the back of my uniform.

Strangely enough, the trajectory of her finger accurately traced my surgical scar.

Then she hugged my back again. She hugged me tighter than before. An embrace filled with loving strength.

#Senpai

"Maybe I'll think about the scar on your back many times from now on."

#

My whole body was stiff, down to my fingertips, and my heart was beating loudly. We were close to each other like never before.

And the fact that she was thinking about the wound on my back, which is related to my foundation as a human being, made the deepest part of my core shake.

Letting go of me, she closed her eyes and muttered as if recalling a distant memory.

#Senpai

"If a person had wings, they would probably grow on their backs..."

#

Why did she suddenly say such a thing? I couldn't know.

I had never even thought of imagining the scar as a wing.

A scar was a scar.

Senpai was the first to liken it to a wing.

The magazine fell out of my hand. Both hands freed, I touched her arm.

End of May. Dull, cloudy sunlight was streaming into the room through the windows.

The rainy season is coming, I thought. The rainy season with senpai.